

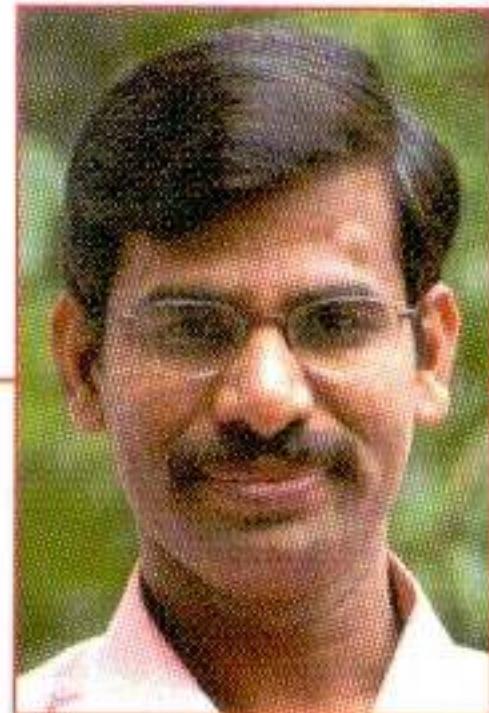
விகடன்
பிரசுரம்

உங்களாக இரு நிமிடம்!

இளம் தலைமுறைக்கு
வழிகாட்டும்
மந்திரச் சொற்கள்!

வ.ஏ.க்ரையன்பு

வெ.இறையன்பு

சொந்த ஊர் சேலம். 1988-ம் ஆண்டு இந்திய ஆட்சிப் பணியில் சேர்ந்தார். நாகப்பட்டினம் சார் ஆட்சியர், கடலூர் கூடுதல் ஆட்சியர், காஞ்சிபுரம் மாவட்ட ஆட்சியர் போன்ற பணிகளை வகித்தவர். தற்சமயம், தமிழ்நாடு அரசு சுற்றுச்சூழல் மற்றும் வனத்துறையின் செயலாளராகப் பணியாற்றுகிறார்.

படைப்பிலக்கியத்தில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்த இறையன்பு, இதுவரை 30 நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். மனிதனேயத்தையும், மன இயல்புகளையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் ‘ஆத்தங்கரையோரம்’, ‘சாகாவரம்’ போன்ற புதினங்கள் இவரது நுண்மாண் நுழைபுலத்துக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள். கவிதை புனையும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

சிறந்த பேச்சாளரான இவர், தொலைக்காட்சி, வானோலி நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டு இருக்கிறார். தமிழகம் எங்கும் இளைஞர்களுக்காக நடைபெறும் கருத்தரங்கு, பட்டிமன்றங்களில் கலந்துகொண்டு சிறப்புச் சேர்ப்பவர்.

மீனவர்களுக்கும், சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் இவர் செய்த சேவையைப் பாராட்டி எழுதிய ‘இண்டியா டூடே’ இதழ், இவரை ‘Action hero’ எனப் புகழ்ந்திருக்கிறது.

உன்னோடு ஒரு நிமிடிடம்!

இளம் தலைமுறைக்கு வழிகாட்டும்
மந்திரச் சொற்கள்!

வெ.கிறையன்பு

விகடன்
பிரசுரம்

குழந்தைகளின் மனதில் ஒருசில விதைகள்...

சுட்டி விகடனில் எழுதுவதற்கு வாய்ப்பு வந்தபோது சற்று பதற்றமாகத்தான் இருந்தது. மாணவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் நிறைய எழுதியும் பேசியும் இருக்கிறேன் என்றாலும், குழந்தைகளுக்காக எழுதுவது என்பது எவ்வளவு சிரமம் என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். நாமே குழந்தைப் பருவத்துக்குப் பயணப்பட சம்மதிக்கும் போதுதான் அதைச் செவ்வனே செய்யமுடியும் என்பதை நான் உணர்வேன். அவர்கள் அருகிலேயே அமர்ந்துகொண்டு உரையாடுவதைப் போல பகிர்ந்து கொள்வதுதான் எழுதும் நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும். அந்தவகையில் ‘உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!’ என்கிற தொடர் எனக்குப் புதிய அனுபவமாக இருந்தது.

ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒரே ஒரு செய்தியை மாத்திரம் அழுத்தந்திருத்தமாக அவர்கள் மனத்தில் பதிய வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். சின்ன வயதில் நான் எவற்றையெல்லாம் செய்வேன் என்பதைக் காட்சிப்படுத்திப் பார்த்து, அவற்றின் அடிப்படையில் இந்தத் தொடர் தொடர்ந்தது.

குழந்தைகளைப் பொருள்களைப் போலக் கையாள்வதும், பொதிகளைப் போலக் கையாள்வதும், தன் ஆளுமையின் நீட்சியாகக் கையாள்வதும் வெகுவாகக் காணப்படுகிற சூழலில், படிப்பையும் பாடத்தையும் தாண்டி, தங்கள் குழந்தைத் தனத்தை அவர்கள் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே என்னுடைய நோக்கமாக இருந்தது. மதிப்பெண்களைப் பெறுகிற அவசரத்தில் அவர்கள் வாழ்க்கையைத் தவறவிட்டுவிடக்கூடாது என்பதில் நான் எச்சரிக்கையாக இருந்தேன். ஒருவகையில் இது பெற்றோர்களுக்குமான சக பகிர்தலாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவர்கள் பாதையில் வழிப்போக்கனாக மாற்றிக் கொண்டு நான் முயற்சி செய்த தொகுப்பு இது.

இன்று, குழந்தைகள் தாய்மொழியையும் தவறவிட்டுவிடக் கூடாது. ஆங்கில மொழியின் அறிவையும் புறக்கணித்துவிடக் கூடாது என்பதுகூட ஒருவகையில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களின் சார்மதான். அறிவுரை சொல்கிற நோக்கம் இருக்காவிட்டாலும், சிலவற்றைச் சற்று அதிர்ந்து சொல்ல வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டதை மறுக்க முடியாது. பொழுதாக்கம் (Hobby) என்பது அதிகமாக வலியுறுத்தப்படாத நடுத்தரக் குடும்பச் சூழலில், போட்டித் தேர்வுகள் எழுதும்போது சரியான வழிகாட்டுதல் இல்லாமல் மாணவர்கள் படுகிற அவதியின் அடிப்படையிலேயே அதைப் பற்றி உரக்கக் கூறியிருக்கிறேன்.

நாங்கள் பள்ளிகளில் படிக்கும்போது அடிக்கடி பேச்சுப்போட்டி நடக்கும். பள்ளிகளைத் தாண்டி பேச்சுப் போட்டியும், கட்டுரைப் போட்டியும் நட்பு வட்டங்களை விரிவாக்கும். இன்று அந்தப் போட்டிகள் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டன. ஆண்டுதோறும் அவற்றை வேள்வியாக நடத்துகிற இலக்கியக் கழகங்கள்கூட மாணவர்கள் பங்குபெறாததால் கலைநிகழ்ச்சிகளுக்கு மாறிவிட்டார்கள். பேசும்திறன் எல்லாப் பணிகளுக்கும் அவசியம் என்பதும் இந்த நூலில் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வெளி உலகங்களுக்குப் பயணிப்பது, சாகசச் சுற்றுலாக்களை மேற்கொள்ளும்போது கவனத்துடன் இருப்பது, கேளிக்கைப் பூங்காக்களில் எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள்வது, கிராமப் புறங்களுக்குச் சென்று அங்கு வாழ்பவர்களின் வாழ்க்கையை வாசிப்பது, கோடை விடுமுறையில் முந்தைய பள்ளி அனுபவங்களை அசைபோட்டு சீர்படுத்திக்கொள்வது, தினமும் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பதிவு செய்து வைப்பது, உடலுழைப்போடு படிப்பை அணுகுகின்ற பண்பு, தினம் ஒரு நல்ல செயல் புரிந்து மனத்தைப் புதுப்பித்துக் கொள்வது, நம் தொன்மைச் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பது, ஒய்வு நேரத்தில் வரலாற்றைப் பயில்வது, பொது இடங்களைச் சுத்தமாகப் பராமரிப்பது, பெற்றோர்களுக்கு அன்றாட அலுவல்களில் உதவி புரிவது போன்ற வேறுபட்ட தளங்களில் குழந்தைகளோடு பயணிக்கும் அனுபவம் இவற்றில் எனக்கு நிகழ்ந்தது.

வளர்ந்த பிறகு வெளிநாடுகளிலும், வட மாநிலங்களிலும் நான் சந்தித்த நண்பர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டவற்றையும் கருப்பொருளாக்கி இருக்கிறேன். இவற்றை வாசித்த குழந்தைகளின் மனத்தில் ஒருசில விதைகளையாவது இந்த நூல் ஊன்றியிருந்தால் அதை மிகப்பெரிய வெற்றியாகக் கருதமுடியும்.

பரவலாக மக்களைச் சென்றடைகின்ற, சக்திவாய்ந்த ‘விகடன் பிரசரம்’ மூலமாக இந்த நூல் வெளிவருவது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. இதழில் வந்தவற்றைத் தவறவிட்டவர்களும் வாசிப்பதற்கு இந்த நூல், களம் அமைத்துக் கொடுக்கும். என்னற்ற குழந்தைகளை இது சென்றடையும் என்பதில் எனக்கு மிகுந்த திருப்தி.

‘உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!’ எழுத வாய்ப்பையும், நூலாகப் பிரசரிக்கின்ற பேறையும் எனக்கு வழங்கியிருக்கின்ற விகடன் குழுமத்துக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

-வெ.இறையன்பு

ஆங்கிலம் அறிவோம்!

ஆங்கில மொழியை நுனி நாக்கில் பேசுவதாலேயே நமக்கு அந்த மொழி அத்துபடி என்று சொல்லிவிட முடியாது.

அதிகம் கேட்கவும் பேசவும் வாய்ப்பு இருக்கின்ற மொழியில் எழுதப் படிக்க தெரியாதவர்கள்கூட சரளமாக உரையாடிவிட முடியும். அதனாலேயே அவர்கள் விற்பன்னர்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இங்கிலாந்தில் தெரு கூட்டுபவர்கள்கூட ஆங்கிலத்தில் வேகமாக பேசுவார்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு அறிவு அதிகம் என்று ஆமோதிக்க முடியாது.

தமிழகத்தின் எல்லையைத் தாண்டினால் நாம் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் ஆங்கிலம் என்கின்ற ஊன்றுகோல் இல்லாவிட்டால் ஆடிப் போய் விடுவோம்.

நம் கருத்துகளை யாருடைய துணையுமின்றி உலகம் முழுவதும் வெளிப்படுத்த இணைப்பு மொழியாக ஆங்கிலம் அவசியமாகிறது. தாக்குப் பிடிப்பவை எல்லாம் தகுதி மிகுந்தது என்பதுதான்

பரிணாம வளர்ச்சியின் தத்துவம். வணிகத்துக்கும் வரலாற்றை வாசிப்பதற்கும் உலகில் எந்த மொழியில் வெளிவந்த சிறந்த இலக்கியத்தை பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் ஆங்கிலம் என்ற மூக்குக்கண்ணாடி நமக்கு அவசியமாகிறது. அது கண்ணாடிதான்... கண்களல்ல என்பது புரிகிறபோது நம் கற்கும் திறன் அதிகமாகிறது.

ஆங்கிலத்தைக் கற்பது என்பது அதில் செறிந்து கிடக்கும் செவ்வியல் நூல்களை பயில்வதைக் குறிக்கும். ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மகாகாவியங்களில் ஒருசிலவற்றை யேனும் வாசிக்க வேண்டும். மனித இயல்புகளைத்துல்லியமாக வெளிக்கொண்டு வரும் மனத்தின் அகராதியாக அவைதிகழ்வதுடன் நம் சொற்றிறனை அதிகப்படுத்தும் தன்மையும் அவற்றில் உள்ளன. விழிகள் போன்பிறகும் சிறந்த இலக்கியங்களைப் படைத்தார் மில்டன். கிறிஸ்டோபர் மார்லோ.

மிகச் சிறந்த நாடகங்களை எழுதியவர். சின்ன வயதிலேயே மரணத்தைத் தழுவியவர். ஷேக்ஸ்பியர் மீது மிகப் பெரியத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர். ஷேக்ஸ்பியரைப் போல இவர் 52 ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்க நேரந்திருந்தால் இன்று ஆங்கில இலக்கியத்தில் மார்லோ மாத்திரம்தான் அதிகமாகப் பேசப்பட்டிருப்பார்.

கீட்லின் கவிதைகளும் இயற்கையை உபாசிக்கும் வேர்ட்ஸ்வோர்த்தின் பாடல்களும் டி.எஸ்.எலியட்டின் நாடகங்களும் ஏற்படுத்தும் அதிர்வுகள் உன்னதமானவை. நீண்ட நெடும் சபையில் பேச நேர்கிறபோது அவற்றிலிருந்து நாம் எடுத்துக் காட்டுகிற மேற்கோள்கள்தான் நம்மை அடையாளப்படுத்தும். கேட்பவர்களையும் உற்சாகம் கொள்ளச் செய்யும். தகவல் பரிமாற்றத்தையும் தாண்டி ஆங்கில மொழியைக் கையாளக் கற்றுக்கொள்வோம். இதனால், நாம் எந்த இடத்திலும் தனித்திருப்போம். மற்றவர்களுக்கு இனித்திருப்போம்.

தினம் ஒரு திருக்குறள்!

உலகிலேயே ஒவ்வொரு வரியும் மேற்கோள் காட்டப்படுகிற ஒரே நூல் திருக்குறள்.

இரண்டு வரிகளில் அகில உலகத்தையே அளக்கும் வாமனனாகத் திகழ்கிறது திருக்குறள்.

கல்வி அறிவுக்காக மட்டுமல்ல; வாழ்வுக்காக என்று சொன்ன முதல் நூல் திருக்குறள்.

ஓழுக்கம் உயிரைக் காட்டிலும் மேன்மையானது என்று வலியுறுத்துவது திருக்குறள்.

பெற்றோரின் தலையை நிமிர்ந்திருக்கச் செய்வதே குழந்தைகள் கடமை என்கிறது திருக்குறள்.

முன்னேற்றம் எப்போதும் நேர்வழியில் நிகழ வேண்டுமென முதலில் முன்மொழிந்தது திருக்குறள்.

வெளியே தெரியாமல் உடனே உதவதே நனிநட்பென நன்றே நவின்றது திருக்குறள்.

கடுமையான முயற்சி கடவுள் பக்தியைக் காட்டிலும் கைகொடுப்பது என கழன்றது திருக்குறள்.

பிற உயிர்களைத் தன் உயிர்போல் நினைப்பதே அறிவென அறிவுறுத்தியது திருக்குறள்.

தீயோர்க்கும் நன்மை செய்வதே தண்டனை என்று புது அறம் புகன்றது திருக்குறள்.

உயர்ந்த இலக்கில் எய்தும் தோல்வி சிறிய வெற்றியினும் உன்னதமென உரைத்தது திருக்குறள்.

ஊக்கத்தின் அளவே உயர்வு என தண்ணீர்த் தாவரங்களை உவமையாக்கியது திருக்குறள்.

ஓவ்வொரு சொல்லும் உன்னதமாக உச்சரிக்கப்பட வேண்டும் என தெளிவாக்கியது திருக்குறள்.

மேன்மை பிறப்பில் இல்லை, ஆற்றுகிற செயலால் என செப்பியது திருக்குறள்.

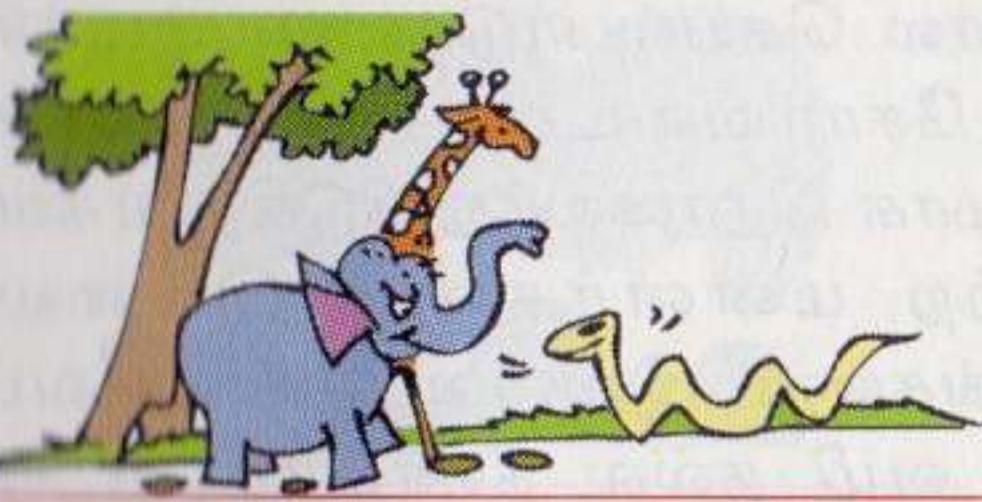
நல்ல செயல்களைச் செய்வதே விருது என கருமத்தை கட்டளைகளாக்கியது திருக்குறள்.

நினைவு தூய்மையானால் நிலையும் தானே உயருமென நீதி சொன்னது திருக்குறள்.

தினந்தோறும் திருக்குறள் படிப்போம்; படிக்கிறபடியே நடப்போம்.

நடப்பதால் நானும் உயர்வோம்.

3

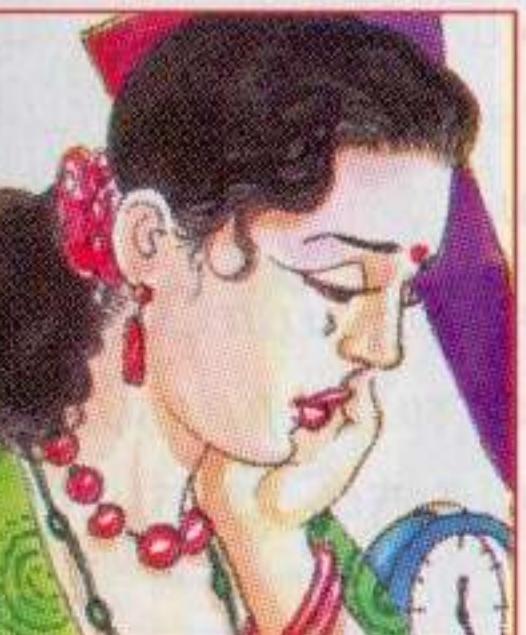
சோர்வு வேண்டாம்!

நாம் ஓன்றை எதிர்பார்த்து அது நிறைவேறா விட்டால் சோர்வடைந்து விடுகிறோம்.

ஆயிரம் கப்பல்கள் ஆழியில் தொலைந்ததைப்போல கவலைப்படுகிறோம். கவலை சூறாவளியில் மாட்டிக்கொண்டு, கரையேற முடியாமல் தவிக்கிறோம்.

நமக்குள் மனாதியான கடிகாரம் ஒன்று இருக்கிறது. அது எதிர்காலத்தில் நாம் என்ன எல்லாம் ஆகவேண்டும் என்று சகல நேரமும் கணக்கிட்டுக்கொண்டே காத்திருக்கிறது. நம் நம்பிக்கை பொய்க்கும்போது, தோல்வியினால் சோர்வு ஏற்படுகிறது. வெற்றி பெற்றவர்கள்மீது எல்லாம் வெறுப்பு வந்துவிடுகிறது. நம் சோர்வுக்குக் காரணம் பெரும்பாலும், மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள், அவமானமாகிவிடுமே என்கிற எண்ணம்தான் சோர்வுக்கு மூலக்காரணமாக இருக்கிறது.

வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சித் தென்றலை வீச ஆயிரம் நந்தவனங்கள் காத்திருக்கும்போது

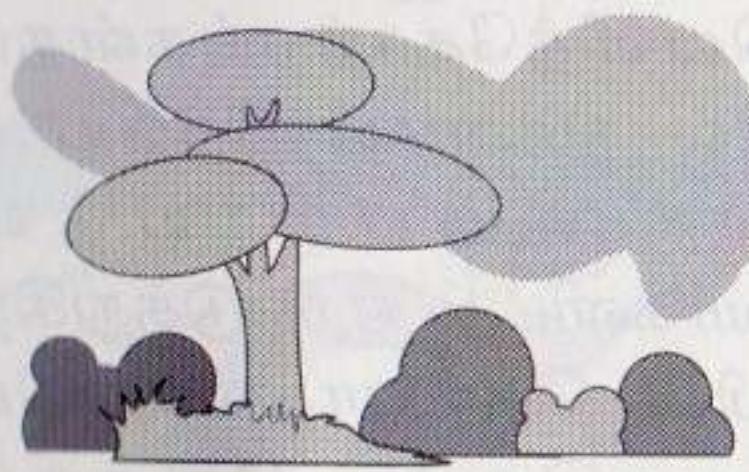
ஒரு ஜன்னல் முடிக்கொண்டதற்காக எதற்கு ஒப்பாரி வைக்க வேண்டும். சோர்வு, இறந்த காலத்தைக் கசப்பாக்கி, நிகழ்காலத்தை கண்ணீரால் ஈரப்படுத்தி, எதிர்கால செயல்பாடுகளை முடக்கி வைக்கும் தன்மை கொண்டது. சோர்வடைபவர்கள், தங்கள் ஆற்றலில் ஒரு பகுதியை நிரந்தரமாக தொலைத்துவிடுகிறார்கள். முதல்முறையே வெற்றி பெற்ற மன்னர்களும் இல்லை, தோல்வியடையாத சாம்ராஜ்யங்களும் இல்லை. சோர்வைப் போக்குவதற்கான சுலபமான வழி நல்ல நண்பர்களுடன் உரையாடுவதுதான். பிடித்தமான கவிதையை வாசித்தோ, காற்றாட தோழர்களுடன் நடந்தோ, உடல் வியர்க்க விளையாடி மகிழ்ந்தோ சோர்விலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும். சிலர், சோர்வு ஏற்படும்போது அதிகம் உண்ண ஆரம்பிக்கிறார்கள். சிறு வயதில் ஏற்பட்ட பழக்கம் அது. சிலரோ, ஒடிப்போய் படுக்கையில் விழுந்து, அழுதுகொண்டே இருப்பார்கள். இன்னும் சிலரோ, விரக்தியுடன் பேசவார்கள். சின்ன ஏமாற்றத்தை தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் தற்கொலை செய்துகொண்டவர்களும்கூட இருக்கிறார்கள்.

தேர்வில் எதிர்பார்த்த மதிப்பெண்கள் வராவிட்டாலும், வெகுநாள் ஆசைப்பட்ட படிப்பு கிடைக்காவிட்டாலும் அத்தனை சந்தோஷங்களும் பறிபோனதாக நினைத்து நிரந்தரக் கவலையில் நீந்துபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இடர்பாடான சூழல், வாழ்வு நமக்கு வைக்கும் தேர்வு! நல்ல பொழுதாக்கங்களும், வெளியுலகத் தொடர்புகளும், தன்னலம் கருதாத நண்பர்களும் நம் சோர்வைப் போக்கும் அருமருந்தாக அமையமுடியும்.

சுயநலத்துடன் வாழ்கிறவர்களுக்கு நண்பர்கள் கிடைப்பதில்லை. ஒரே நாளில் நட்பை உருவாக்கிவிட முடியாது. பெருந்தன்மையும், பரந்த உள்ளமும், திறந்த எண்ணமும், சிறந்த செயல்களும் நட்பு என்ற கோபுரத்தை நளினமாக வடிவமைப்பவை.

புத்தக வாசிப்பும், கடிதம் எழுதும் பழக்கமும் மாபெரும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை படிக்கும் வாய்ப்பும் நமக்கு சோர்வை ஏற்படுத்தாமல் ஊக்கத்தை வரவழைக்கும் இதமான பழக்கங்கள்.

பேசு டிருவோம்!

ஒரிடத்துக்குச் செல்லுகிறபோது நம்மைப் புதிதாகப் பார்ப்பவர்கள், நாம் பேச ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே நம்மை எடை போடத் தயாராகி விடுகிறார்கள்.

நம் நடை, உடை, தோற்றம், பொலிவு, தூய்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டு அவர்கள் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களின் அடிப்படையில்தான் அவர்கள் நம்மிடம் பழகும் விதம் அமைகிறது. கம்பீரமான, அதேநேரத்தில் திமிராகத் தோன்றாத நடை அழகு, கச்சிதமான, தூக்கலாக இல்லாத உடை போன்றவை நம் ஆளுமையை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. செருப்பு பூமியைத் தேய்க்க அலட்சியமாக நடப்பவர்கள் பிற்ரிடம் வெறுப்பைச் சம்பாதித்து கொள்கிறார்கள். இரண்டு பொத்தான்களைத் திறந்துவிட்டுக்கொண்டு, நிலா வெளிச்சத்தில் நடப்பதைப் போல் கருதுபவர்கள் மற்றவர்களின் மதிப்பீட்டில் தேர்ச்சி பெறுவது இல்லை. அளவான முடி, எண்ணெய்த் தேய்த்து கலையாமல் காப்பாற்றப்படும்போது தலைக்கு சிறப்பைச் சேர்க்கிறது. கலைந்த முடியும் அக்கறையற்ற தோற்றமும் சினிமாவில் மட்டுமே எடுபடும்.

துலங்கும் முகம், தூய உடை, சுத்திகரிக்கப்பட்ட நகங்கள் என்றும் வெளித்தோற்றங்கள்தான் முதலில் நம்மைப் பற்றிய ஒரு நல்ல அபிப்ராயத்தை மற்றவர்களிடம் ஏற்படுத்துகிறது. முன்பின் தெரியாதவர்களிடம் வளவளவன் பேசாமல் சுருக்கமாக தெளிவாக, பணிவாக பேசும்போது அவர்களையும் அறியாமல் தொடர்பு வலையைப் பின்ன ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். எடுத்தெறிந்து பேசாமல், யாரைப் பற்றியும் குறை சொல்லாமல் ஆரம்பிக்கிற அறிமுகம், பரஸ்பர விருப்பத்தை விடையூன்றச் செய்கிறது.

சொந்த தகவல் பரிமாற்றத்தைப் பெறுகிற நிபுணத்துவம் நமக்கு தன்னம்பிக்கையையும், சொற்களைப் பிரயோகிக்கும் ஆற்றலையும் பெற்றுத் தருகிறது. வளரும்போது அது நமக்கு எந்த சூழலிலும் சமயோஜிதப் புத்தியுடன் பேசும் திறன்களைத் தருகிறது. ஆரம்பக் காலங்களில் அடுத்தவர்களுடன் பேசுவதற்கு முன் நம் மனத்திலேயே சின்ன ஒத்திகையைப் பார்த்துவிட்டு தொடங்கும்போது வார்த்தைகள் பிசிரில்லாமல் வந்துவிழும். குழப்பம் இல்லாத கருத்து பரிமாற்றம் நிகழும். அடுத்தவர்களின் பெயர்களைக் கேட்கும்போது அலட்சியமாக இருக்கக்கூடாது.

பெயர்களை நினைவு வைத்துகொள்வதன் மூலம் ஒருவர் இதயத்தில் எளிதில் இடம் பெற்றுவிட முடியும். எனவே, பெயர்களைக் கேட்டவுடன் அவற்றை நாம் ஒருமுறை திரும்ப சொல்லிப் பார்த்து நீண்டகால நினைவாற்றலுக்குள் அவற்றை பதிய வைத்துகொள்ள வேண்டும். மேலும், பேசும்போது எதிரில் இருப்பவர்கள் மீது எச்சில் தெறிக்காமல் நாசக்காக பேசுவது நல்ல பண்டு.

இன்னொரு விஷயம், ஒருவருடைய சொந்த விஷயங்களுக்குள் நுழைந்து நாம் கருத்து சொல்வது, அது பற்றி அவர்களிடம் விவாதிப்பது போன்றவற்றைத் தவிர்ப்பது நல்லது. ஒருவரது சொந்த விஷயம் பற்றி பேசினால் அவர்கள் நெளிய ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

இந்தப் பயிற்சிகள் நேர்முகத்தேர்வுகளை எதிர்கொள்ளவும், மேடைகளில் முழங்கவும் விவாத மேடைகளில் பங்கெடுக்கவும் சமரச பேச்சுவார்த்தைகளில் சுழுகத்தை நிலைநாட்டவும் உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

5

உருவாக்கும் திறன்!

நம் எல்லோரிடமுமே படைப்பாளிகளாகும் திறமைகள் இருக்கின்றன.

செக்கு மாடுகள் போல் சுற்றி வராமல், வனக்காளைகள் போல் வலம் வர இசைவு தந்தால்தான் அந்த உருவாக்கத்திறன்கள் வெளிப்படும்.

ஒரு கேள்விக்கு ஒரே ஒரு விடைதான் இருக்க முடியும் என நினைத்தால் படைப்பாக்கத் திறன் வெளிப்படாது.

உதாரணமாக பேனாவை எதற்கு பயன்படுத்தலாம் என்று கேட்டால், பெரும்பான்மையானவர்கள் எழுதுவதற்கு என்று ஒரேயொரு பதிலை மட்டுமே சொல்வார்கள். ஆனால், ஒரு மாணவன் மட்டும் கீழ்க்கண்டவாறு வித்தியாசமாக பல பதில்களைக் கூறினான்.

“பேனா பின்வருமாறு பயன்படும்...

* எழுதலாம்.

* வரையலாம்.

- * அடுத்தவர்கள் சட்டையில் ஏப்ரல் ஒன்றாம் தேதி 'மை' அடிக்கலாம்.
- * பேப்பர் வெயிட்டாகப் பயன்படுத்தலாம்.
- * குண்டுசிக்குப் பதிலாக 'பேட்டஜ்' அணிய உபயோகிக்கலாம்.
- * அந்தஸ்தைக் காட்ட பயன்படுத்தலாம்.
- * மெத்தப் படித்தவர் போல் தோற்றுமளிக்கலாம்.
- * புத்தகங்களின் பக்கத்தை அடையாளம் இடலாம்.

* உள்ளங்கையில் உடனடியாகத் தொலைபேசி எண்ணைக் குறித்துக் கொள்ளலாம்.

* டப்பா மூடிகளைத் திறக்கலாம்.”

நம்மை அறியாமலேயே இப்படி பல செயல்களுக்கு பேனாவை நாம் பயன்படுத்துகிறோம். ஆனால், சட்டென்று கேட்டவுடன் அவற்றை வரிசைப்படுத்த மூடிவதில்லை. படைப்புத்திறன் என்பது வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளைத் தாண்டி சிந்திப்பது. அப்படி சிந்தித்தவர்கள்தான் பல விஞ்ஞான சாதனங்களையும், தொழில் நுட்பங்களையும் கண்டுபிடித்தனர்.

இப்படி ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் பல கோணங்களில் சிந்திக்க ஆரம்பித்தால், பின்னாளில் புதிதாக ஒன்றை உலகிற்கு வழங்கிய பெருமையையும் திருப்தியையும் பெறுவோம்.

* முக்கியமான வற்றை அடிக்கோடிட்டு காட்டலாம்.

* பென்சில் இல்லாதபோது கோடுகள் வரையலாம்.

* பிறர் மீது பேனாவை தூக்கியெறிந்து அவர்களை பயமுறுத்தலாம்.

* வீசி ஏறிந்து நம் கோபத்தை வெளிப்படுத்தலாம்.

* எழுத்தாளர்களுக்குப் பரிசளிக்கலாம்.

* அலுவலர்கள் மேஜையை அலங்கரிக்கலாம்.

* எழுதுவது போல் பேனாவை வைத்துக்கொண்டு ஃபோட்டோ எடுத்து கொள்ளலாம்.

* கைநாட்டு வைக்கலாம்.

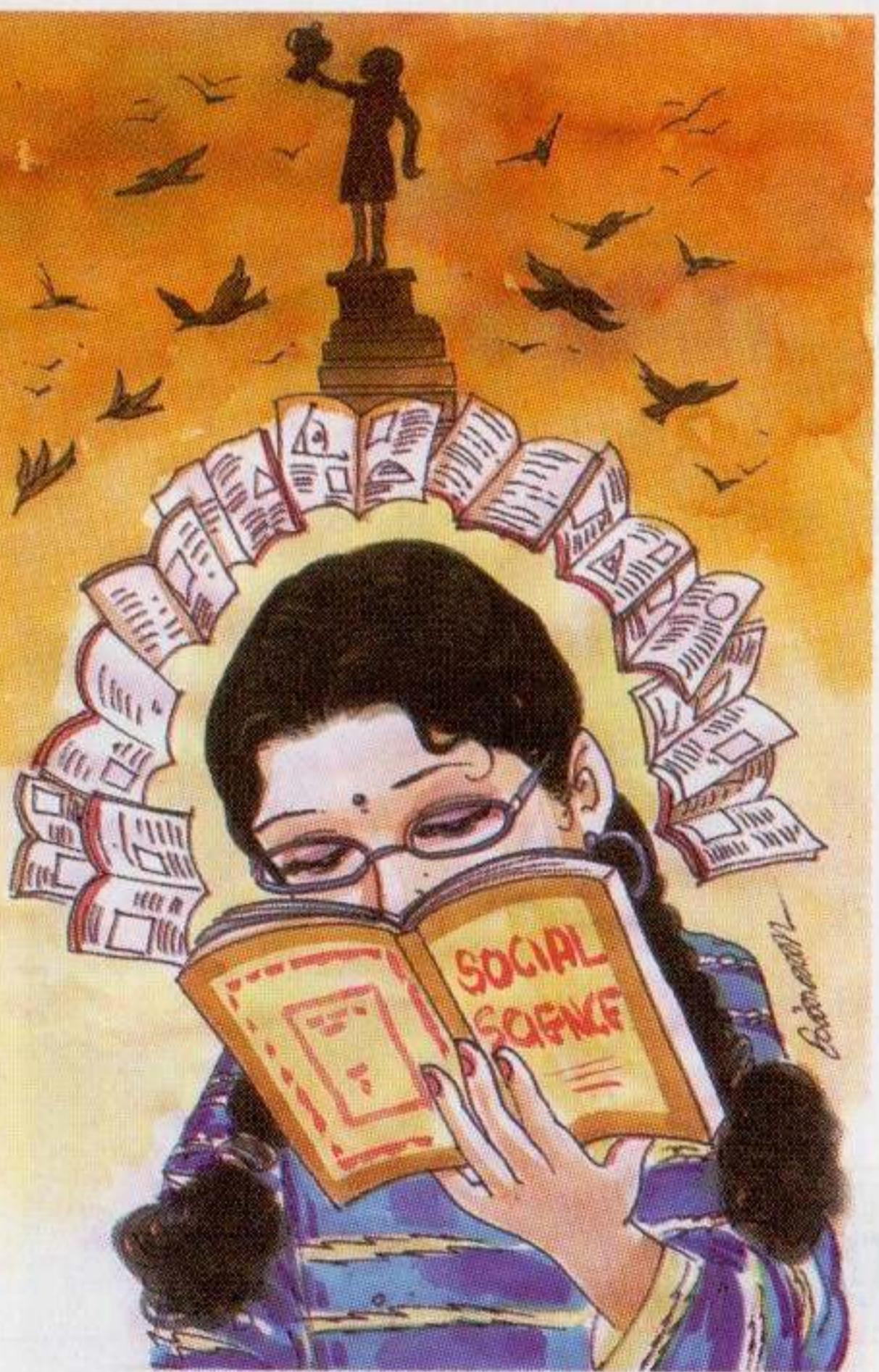
தேர்வைத் தென்றலாக்குவோம்!

தேர்வு நெருங்கிவிட்டது. நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அருகில் இருக்கிறவர்கள் நம் பதற்றத்தை அதிகரிக்கும் முயற்சியில் தொடர்ந்து எடுப்புவார்கள். போரைப் போல தேர்வை அணுகுவதுதான் இவர்களது இயல்பு.

பதற்றம் வருகிறபோதே பயம் வந்துவிடுகிறது. நடுக்கம் வருகிறபோதே நினைவு தடுமாறிவிடுகிறது. பதற்றம் இல்லாமல், பயமில்லாமல் ஆர்வத்துடன் தேர்வைச் சந்திக்க முனைபவர்கள் மட்டுமே வெற்றியடைய முடியும். பள்ளித் தொடங்குகிறபோதே தயாரிப்பைத் தொடங்குபவர்கள் தேர்வில் வியர்வை சிந்துவார்களே தவிர, கண்ணீரைப் பொழியமாட்டார்கள். அவர்கள் வினாக்களை எதிர்கொள்ள விருப்பத்துடன் காத்திருப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு விடையையும் சிற்பம் போல் செதுக்குவார்கள். ஓவியம் போல் தீட்டுவார்கள். கவிதையைப் போல் நேர்த்தியுடன் வடிப்பார்கள். ஒவ்வொரு விடைக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறபோது வெற்றி அவர்களை உச்சி முகர்வது

போல உனர்வார்கள். முடிவுகளுக்காக காத்திருக்கும் போது ஊருக்குப்போன அப்பாவுக்காகக் காத்திருக்கும் குழந்தையைப் போல் குதாகலத்துடன் இருப்பார்கள்.

ஆண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் இருக்கும்போது படித்தவற்றை திடப்படுத்தவே நேரம் கிடைக்கும். புதியவற்றைப் படித்து குழப்பத்தில் ஆழந்துவிடக்கூடாது. ஓவ்வொரு நொடியும் முக்கியம். ஓவ்வொரு மதிப்பெண்ணும் மகத்துவம். கவனங்கள் அனைத்தையும் கடிவாளக் குதிரையைப் போல் பாடத்திலேயே செலுத்துவது பந்தயத்தில் வெல்ல அவசியம். தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை முற்றிலும் தவிர்த்து முழுமூச்சுடன் படிப்பது நம் சாதனைகளைச் சானை பிடிக்கச் செய்யும்.

படிக்கிற நேரத்தில் உணவும் முக்கியம். தெருவில் விற்பவற்றை வாங்கி உண்டால் வயிறும் கெடும். கடைசி நேரத்தில் வயிறு பிரச்னை வந்தால் ஆண்டு முழுவதும் படித்தது வீணாகப்போய்விடும். குளிர்ந்தவற்றை உண்பது கோடையில் கை கொடுக்கும். என்னையற்ற, காரமற்ற சத்துள்ள பதார்த்தங்கள் சுறுசுறுப்பைத் தரும். மோரும் இளநீரும் கண்களுக்கு குளிர்ச்சியைக் கூட்டும். அதிக பழங்கள் இரவு நெடுநேரம் விழிக்கும்போது மலச்சிக்கல் வராமல் குடலை குளிர்விக்கும். பாடப் புத்தகத்திலேயே முழுநேரமும் மூழ்கியிருந்தால், சலிப்பு வரும். அலுப்புத்தட்டும். படிக்கிற செய்திகள் மறந்துபோகும். அவ்வப்போது சின்ன நடை நடக்கும்போதே எப்படி எழுதப்போகிறோம் என்று ஒத்திகை, மாலையில் இனிய இசை, நன்பர்களுடன் பாடம் குறித்த கலந்துரையாடல் என்று தேர்வு நேரத்தையும் தேன் தடவிய அனுபவமாக மாற்றிக்கொள்ளும் மாணவர்கள் படிப்பைக் கொண்டாட்டமாக்கி மதிப்பெண்களை மத்தாப்பாக்கி மகிழ்பவர்கள்.

வாழ்க்கையில் நேர்வழிகளே நிரந்தரமானவை. உழைப்பால் வருகிற வெற்றியே உயர்வுக்கு அடித்தளம். தேர்வை உள்பூர்வமாக சந்திப்போம். உள்வாங்கிக் கொண்டு படிப்போம். உறுதியாக வெற்றிபெறுவோம். அதை இலக்கை நோக்கி பயணிப்போம்.

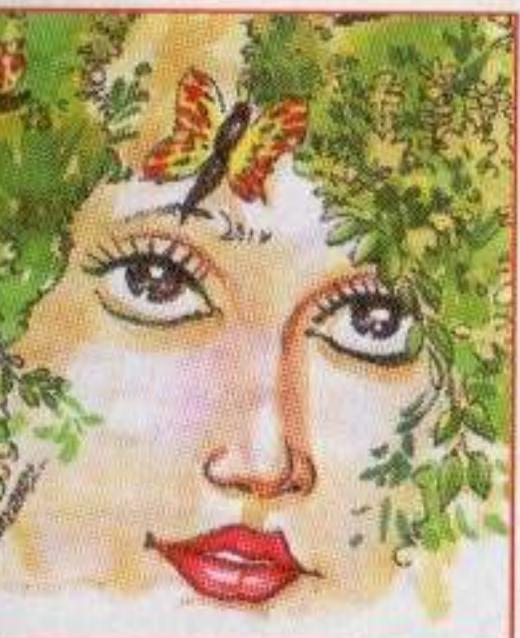

வாரம் ஓரிடம்!

உலகைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் புத்தக அறிவை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு வாழ்வில் மகிழ்ச்சியாக வாழமுடியாது!

நாம் படிப்பதும்கூட வெளியுலக வாழ்க்கையை விசாலமாக்கிக் கொள்வதற்காகதான். சந்திக்க இருக்கின்ற சவால்களையும், எதிர்கொள்ள இருக்கின்ற எதிர்மறை நிகழ்வுகளையும், சமாளிக்கவும் அவற்றைத் தாண்டிக் குதித்து தடம் பதிப்பதற்காகவும்தான். அப்படி நம்மை நாமே உருமாற்றம் செய்து கொள்வதற்குத் தேவையான பயிற்சியையும் பரிச்சயத்தையும் பெறுவதற்கு நிறையப் பயணிக்க வேண்டும்.

வாரம் ஒருமுறை பொதுமருத்துவ மனைக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே வறுமையினாலும், பின்னியினாலும் நோயாளிகள் படுகிற வேதனைகளைக் கண்கூடாகப் பார்த்தால் நம் வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையானது என்பதை உணரமுடியும். ‘இன்னும் வசதிகள் வேண்டும், ஓவ்வொர் அறைக்கும் குளிர்சாதன வசதி வேண்டும்’ என்று ஏங்காமல்

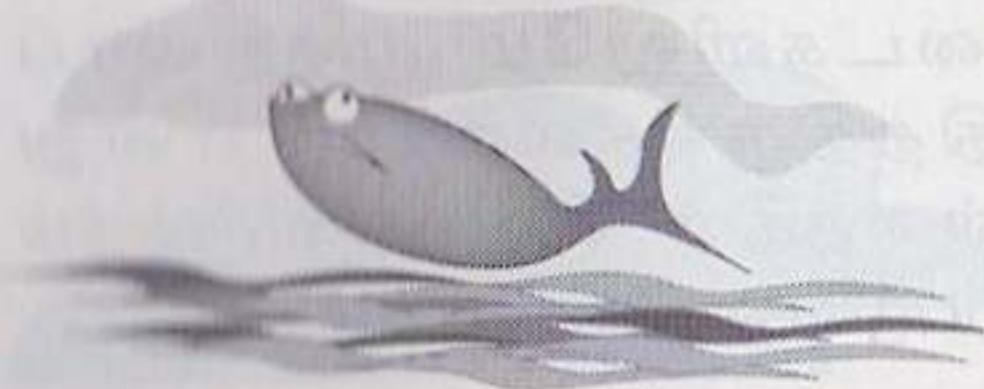
நாமாக நடந்து சென்று குளிர்ந்த நீரில் குளிக்கிற ஆரோக்கியத்தை இயற்கை வழங்கியிருக்கிறது என்று திருப்தியடைய முடியும். ‘நம் வாழ்க்கை நிரந்தரமானதல்ல’ என்று நினைக்கிறபோதே அதைப் பயனுள்ளதாகவும், பொருள்கொண்டதாகவும் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற விருப்பம் நமக்கு உருவாகும்.

நகரத்தில் வாழ்கிற பலருக்கு, கிராமங்களில் வாழ்பவர்கள் குறித்தத் தகவல்கள் தெரிவதில்லை. அங்கே மக்களின் உழைப்பு பற்றியும், இயற்கை இடர்பாடுகளுடன் அவர்கள் போராடுவது பற்றியும் அறிந்திருக்கும் மாணவர்கள் நம்மில் குறைவு.

“தானியங்கள் உற்பத்தியாவதற்கு எவ்வளவு வியர்வையைச் சிந்தவேண்டி இருக்கிறது, பால் கறக்கவும், விநியோகிக்கவும் எவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது, காய்கறிகளை நோய்களிடமும் பூச்சிகளிடமிருந்தும் பராமரிக்க எத்தனைக் கவனம் தேவைப்படுகிறது” என்பது போன்ற நுட்பமான விஷயங்களைப் புத்தகங்களில் கற்றுக்கொள்ள முடியாது. நேரில் பார்க்கிறபோதுதான் நம் வாழ்க்கையின் சொகுசுகளும், அவர்களின் கஷ்டங்களும் நமக்குத் துல்லியமாகத் தெரியும். சாலை அமைப்பவர்களுடன் சிறிது நேரம், கட்டடம் கட்டுபவர்களோடு சில நேரம், பாலத்துக்காக உழைப்பவர்களுடன் கொஞ்சம் பழக்கம், வரிசையாக நாற்று நடுவதில் உள்ள நுணுக்கம் என்று நேரத்தை ஒதுக்கி நம் அனுபவங்களை ஆழப்படுத்தினால் நம் பார்வை விரிவடையும். என்னங்கள் வலுவடையும்.

அப்படிப்பட்ட நேரடியான அனுபவம் மனப்பாடம் செய்ய அவசியமில்லாமல் மனத்தில் பதிந்துவிடுகிறது. பாடத்தை எடுத்து படிக்கிறபோது நாம் இன்னும் வேர்ப் பிடிப்புடன் வாசிக்க முடியும். தாவரவியலை படிக்கிறபோதும், நீர்ப்பாசனத்தைக் கற்று வாசிக்கிற போதும் நமக்கு எளிதாக அவை புரிய ஆரம்பிக்கின்றன. நம் சுயநலம் தாண்டி இலக்குகளை வகுத்து ஒரு தெளிவான நோக்கம் கொண்ட வாழ்வை நாம் வடிவமைக்க முடிகிறது.

கருணையில்லாத அறிவும், அன்பில்லாத செறிவும், அனுபவமில்லாத பரிவும் பயனற்றவை என்பதால், அவற்றை முறைப்படுத்தவும், நம்மை நெறிப்படுத்தவும் வாரம் ஒருமுறை பள்ளியைத் தாண்டி பயணிக்க வேண்டும். பல நிகழ்வுகளையும் கவனிக்க வேண்டும்.

கோடை விடுமுறையில்...

தேர்வுகள் முடிந்து விட்டன. மூன்று மாதத்துக்கும் மேலாக எல்லா நேரமும் மதிப்பெண்கள் குறித்தும், வினாத்தாள் குறித்தும் சிந்தித்து உழைத்த உழைப்புக்கான அவசியம் முடிந்துவிட்டது.

ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சி. இன்னும் கொஞ்சநாள் பதற்றமோ பயமோ தேவையில்லை.

விடுமுறை தொடங்கிவிட்டது.

மனத்துக்குத்தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி! பட்டாம்பூச்சியைப் போல சிறகடிக்கத் தொடங்கி விட்டது. என்ன செய்யப்போகிறோம்? எப்படி இந்த விடுமுறையைக் கழிக்கப்போகிறோம்.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு நொடியும் உன்னதமானவை. மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்காத எந்த நிமிடமும் மரணத்துக்குச் சமமானவையே. உயிர்த்திருப்பது, துடிப்புடன் இருப்பதே வாழ்வை முழுமையாக அறிவிப்பதற்கான அடையாளம்.

தேர்வுகள் முடிந்துவிட்டாலும், ‘சில பாடங்களை இன்னும் நன்றாக எழுதியிருக்கலாமே’ என்கிற

உணர்வு தோன்றாமலில்லை. கொஞ்சம் நன்றாகத் தயாரித்திருந்தால் அத்தனை விடைகளிலுமே முத்திரைப் பதித்திருக்கலாமே என்று உள்ளத்தில் சின்ன வருத்தம் ஏற்படுவது இயற்கையே!

ஆனால், அவை குறித்து இப்போது வருத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எறிந்த கல்லையும், முறிந்த கிளையையும் திரும்பப் பெறுவது கடினம்.

அடுத்த ஆண்டிலிருந்து வகுப்புத் தொடங்கும் முதல் நாளிலிருந்தே வகுப்பில் கவனிப்பை வகுத்தும் வீட்டில் அன்று நடந்தவற்றை அன்றே படித்தும் அறிவை விசாலப் படுத்தியும், படித்தவற்றை நங்கூரமிடச் செய்து எல்லா வினாக்களையும் விளையாட்டுப் போல எதிர்கொள்ளச் செய்வதே இன்று நமது வைராக்கியமாக இருக்க வேண்டும்.

சரி, இந்தக் கோடை விடுமுறையில், வெயில் கொளுத்த வெளியே வரமுடியாதத் தருணங்களை எப்படி எதிர்கொள்வது?

நமக்கு எப்போதுமே சின்ன ஏக்கம் உண்டு. ‘வரலாறு எனக்கு வரவில்லையே’, ‘கணிதம் எனக்குக் கடினம்’, ‘ஆங்கிலம் எனக்கு ஏன் அத்துப்படி ஆகவில்லை’ என்கிற மனத்தின் முனைமுனைப்புகள் உண்டு.

இந்தக் கோடையில் தினம் இரண்டு மணி நேரம், அவை குறித்த புத்தகங்களைப் பதற்றப்படாமல் வாசிப்போம். இயல்பாக, நேசித்து வாசிக்கும்போது அவற்றின் மீது நமக்கு இருக்கும் இறுக்கம் மறைவதைக் காணலாம். அடுத்த ஆண்டு அவை நம்மை அன்போடு வரவேற்கக் காத்திருக்கும்.

சின்னச் சின்னப் பயணங்கள்!

வகுப்பறைகளிலேயே ஆண்டு முழுவதும் திணிந்து கொண்டிருந்த நமக்கு, கோடை விடுமுறை அருட்கொடை.

பாடங்களைப் படித்த நாம், மனிதர்களைப் படிக்க தூக்க வேண்டிய காலமே கோடை.

வாழ்க்கையைக் கற்பதோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும்போதுதான் படிப்பு, மடிப்பு விழாமல் இருக்க முடியும்.

இயற்கையை வாசிக்கவும், கிராமங்களை நேசிக்கவும், மனிதர்களைச் சந்திக்கவும் இந்த விடுமுறையை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்வோம். பல இடங்களைச் சுற்றிப் பார்ப்போம். எல்லோரும் ஊட்டி, கொடைக்கானல் போனால்தான் சுற்றுலா என்று கருத வேண்டியதில்லை. நம் ஊரிலேயே நாம் பார்க்காத இடங்கள் பல இருக்கின்றன. ‘நம் ஊரில்தானே இருக்கின்றது; எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்’ என விட்ட இடங்கள் பல.

நான் ராயக்கோட்டை என்கிற இடத்தில் பணிபுரிய நேர்ந்தது. எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஊர். அங்கிருந்தபடிதான் நான் ஐ.எ.எஸ் தேர்வுக்குத் தயார் செய்தேன். அங்கிருக்கும் அழகியக் கோட்டையை நான் பார்க்கவில்லை. ‘இங்குதானே இருக்கிறது, எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்’ என நினைத்து விட்டுவிட்டேன். இதுதான் கோட்டைவிடுவது - நான் கோட்டையேயே கோட்டை விட்டுவிட்டேன்.

தஞ்சையிலிருந்துகொண்டே சரஸ்வதி மஹால் பார்க்காதவர்கள் பலர். தென்காசியிலிருந்துகொண்டே குற்றாலம் போகாதவர் சிலர்.

முதலில் நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் அழகு மிகுந்த இடங்களைப் பார்ப்போம். நாம் படிக்கிற புத்தகங்களைக்கூட அங்கு சென்று அமர்ந்து படிப்போம். அந்த அதிர்வுகளில் படிப்பு அழகாக மாறும்.

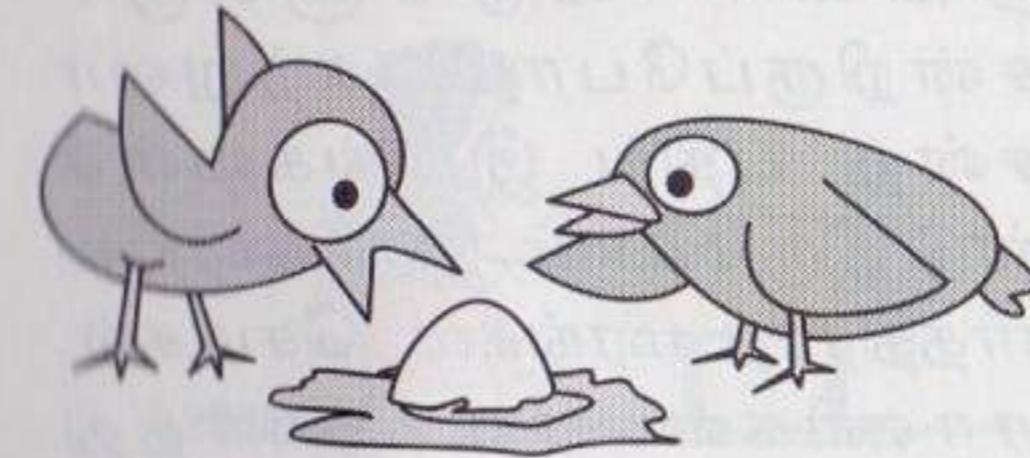
அருகில் இருக்கும் கிராமத்துக்கு கட்டுச் சோறுடன் செல்வோம். நம் வீட்டு உணவுகூட வயல்வெளிகளின் மத்தியில் அமர்ந்து உண்ணும்போது வித்தியாசமான ருசியுடன் இருக்கும். அங்கே இருக்கும் மனிதர்களுடன் கொஞ்சம் பழகினால், நம் வாழ்க்கை எப்படி வரமாக வாய்த்திருக்கிறது என்பதை அறியலாம்.

அகண்ட மரம்கூட இல்லாத புழுதித் தெருக்களில் அடுக்கங்களில் வாழ்வதையே தவம் என எண்ணும் நமக்கு இந்தப் பயணங்கள் இளைப்பாறுதலாக இருக்கும்.

பார்க்கிற இடத்தைவிட, செய்கிற பயணத்தில் நாம் கற்றுக் கொள்கிற செய்திகள் நிறைய இருக்கின்றன.

பார்ப்பவற்றைக் கண் மூடி சிந்தித்தால், எத்தனையோ உயர்ந்த என்னங்கள் உதயமாகும்; வாழ்வும் புதியதாகும்.

10

நடந்தவற்றைப் பதிவு செய்வோம்!

நடந்தவற்றை நினைப்பதும் அவற்றை ஆவணப்படுத்துவதும் நம்மை நாமே திரும்பிப் பார்க்க உதவிடும் காலக் கண்ணாடிகள். ஏறத்தாழ ஒன்றரை மாதம் கோடை விடுமுறையைக் கழித்திருப்போம். அந்த விடுமுறையில் நாம் என்ன செய்தோம், எப்படிப்பட்ட அனுபவங்களைப் பெற்றோம் என்பது முக்கியமான திருப்பங்கள். அவற்றைப் பற்றி பள்ளி தொடங்குவதற்கு முன் விரிவாகச் சிந்தித்து விசாலமாகப் பதிவு செய்வது அவசியம்.

ஒன்றரை மாதம் இவ்வளவு விரைவில் முடிந்துவிட்டதே என்கிற ஏக்கம் நமக்கு எப்போதும் உண்டு. விடுமுறை வேகமாகக் கழிகிற அளவுக்குப் பள்ளி நாட்கள் கழிவதில்லையே என்கிற வருத்தமும் இருக்கிறது. மகிழ்ச்சியாக இருக்கிற நொடிகள் தீரவமாகக் கரைகின்றன. கஷ்டமாக நினைக்கின்ற நொடிகள் கல்லாகக் கணக்கின்றன. விடுமுறையில் எத்தனையோ புதிய அனுபவங்களை நாம் பெற்றிருக்கக்கூடும். நிறைய விருந்தினர்களைச்

சந்தித்திருப்போம், நண்பர்கள் வீட்டுக்கு வந்திருப்பார்கள், உறவினர் வீடுகளுக்குச் சென்றிருப்போம். சுற்றுலா சென்று புதிய இடங்களைக் கண்டு இருப்போம். இதுவரையில் பார்த்திராத மரங்கள், செடிகள், பிராணிகள் என பார்த்து இருக்கக்கூடும். அவை நம் மனத்தில் எழுப்பிய தாக்கங்களை நினைக்கும்போதெல்லாம் சிலருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமாக இருக்கும். அந்த நினைவுகளைப் பதிவு செய்வது அவசியம். அவ்வாறு சென்ற இடத்தில் ஏதேனும் புதிய தகவல் கிடைத்து இருந்தாலும், புகைப்படங்கள் சிக்கியிருந்தாலும் அவற்றை அந்தப் பதிவேட்டின் ஒரு மூலையிலே ஒட்டி வைப்பதும், பின்னால் அவற்றைப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது நம் வளர்ச்சியை நினைத்து நாமே மகிழ்ச்சி கொள்ள உதவியாக இருக்கும்.

எனது நண்பர் ஒருவர் பொதிகை மலையில் பயணம் செய்கிறபோது ஒரு மரத்தின் அடியில் ஒதுங்கி நிற்க நேர்ந்ததையும், வறண்ட கோடையில் அந்த மரம் அவர் மீது தண்ணீரைத் தெளித்ததையும் சொல்லி அதிசயப்பட்டார். நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத பல அதிசயங்களை இயற்கை ரகசியமாக ஒளித்து வைத்திருக்கிறது. ஒரு சிலர் மூடிய அகராதியாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் பழகுகிறபோது இதுவரையில் நமக்குத் தெரியாத ஒரு செய்தியை அவர்கள் தெளிவுப்படுத்துகிறார்கள். அவர்களிடம் இருந்து புதியனவற்றை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

அப்படி இந்தக் கோடையில், நம் சித்தப்பாவிடமிருந்தோ, மாமாவிடமிருந்தோ, அப்பாவின் நண்பர்களிடமிருந்தோ பல விஷயங்கள் நம் இதயத்தில் ஊடுருவியிருக்கலாம். அதையெல்லாம் பதிவு செய்கிறபோது நம்மையறியாமல் நம் உள்ளூணர்வில் ஆழமாகப் படிந்து நம் நடவடிக்கைகளில் அவை மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதையும் காணலாம். நாம் செய்த தவறுகளையும், நாம் தவறவிட்டவற்றையும் நினைத்துக் கொள்கிறபோதுதான் எதிர்காலத்தில் அவற்றைத் தவிர்ப்பதற்கான மன உறுதியைப் பெறுகிறோம்.

யாலிவடன் புதுச் சிறுகள்!

மீண்டும் பள்ளி திறக்கும் தருணம் வந்துவிட்டது. மறுபடியும் கடிகாரத்தின் கால்கள் விரைவாக ஓடத் தொடங்கிவிடும். திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் அடுத்த ஆண்டு வந்துவிடும்.

யார் ஓவ்வொரு நாளையும் அதற்கு முந்தைய நாளிலிருந்து வேறுபடுத்தி வாழ்கிறார்களோ அவர்களே வெற்றி பெறுகிறார்கள்.

'நேற்றி'ல் இருந்து நாம் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களின் தொகுப்பு 'இன்றாக' மலர் வேண்டும். இந்தக் கல்வி ஆண்டு மற்ற கல்வி ஆண்டுகளில் இருந்து எவ்வளவு செறிவு மிகுந்ததாக இருக்கப்போகிறது என்பதுதான் நாம் திட்டமிட வேண்டிய செயல்.

பல நேரங்களில் நம் தீர்மானங்கள், பள்ளி முதல் நாளன்று அணிகின்ற புதுச்சட்டைக் கசங்குவதற்குள்ளேயே முனை மழுங்கிப்போவதைப் பார்க்கிறோம். அப்படியில்லாமல் அழுத்தமானத் தீர்மானத்துடன் உறுதியாக அடியெடுத்து வைக்கும்போது மட்டுமே நம்மால் சாதனைகளை அறுவடை செய்யழுடியும்.

உன்னோடு ஒரு நிமிடம்!

இந்த ஆண்டு நாம் பத்தாம் வகுப்பில் அடியெடுத்து வைத்தோமென்றால், இது நமக்கு முக்கியமானத் திருப்புமுனை ஆண்டு என்பதை உணரவேண்டும். ஒருவேளை இது +2வாக இருந்தால் அது இன்னும் முக்கியமானது.

எனவே, இந்தக் கல்வி ஆண்டில்தான் நம் எதிர்காலத்திற்கான முன்னுரை எழுதப்பட்டபோகிறது. அந்த முன்னுரை காவியமாகப் போகிறதா? அல்லது சிறுக்கலாகப் போகிறதா? என்பது நம் கையில்தான் உள்ளது.

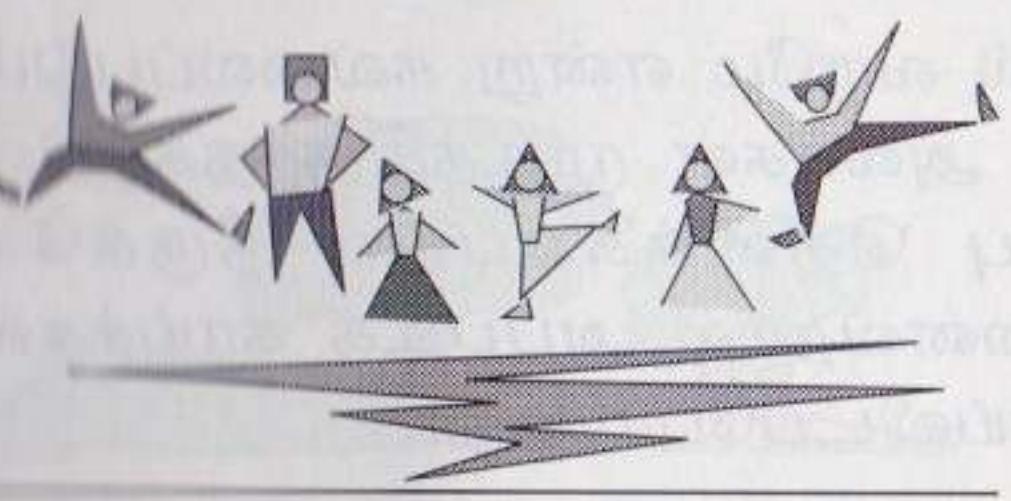
நம் வாழ்வின் சாரத்தை சில முடிவுகளான் தீர்மானிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு காலகட்டம்தான் இது. ‘நாம் ஆசிரியராக விரும்புகிறோமா?’, ‘ஓவியராக விரும்புகிறோமா?’, ‘சிற்பியாக விரும்புகிறோமா?’ அல்லது ‘நாம் அதிகாரியாக விரும்புகிறோமா?’ என்கிற இலக்கை இப்போது நிரணயிக்க வேண்டும்.

அடுத்தவர்கள் வலியுறுத்துகிற காரணத்தால் இப்படியொரு முடிவை எடுக்காமல், நம் திறமைக்கேற்ப, நம் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப முடிவு செய்ய வேண்டும். ‘லட்சம் முக்கியமல்ல, லட்சியம்தான் முக்கியம். கோடிகள் முக்கியமல்ல, குறிக்கோளே முக்கியம்’ என்று உறுதி செய்ய வேண்டிய பருவம் இது.

இந்த உயர்ந்த நோக்கத்தை மட்டும் உறுதி செய்தால், நமது ஒவ்வொரு நொடியும் விழிப்பு உணர்வு மிக்கதாக மாறும். நம் செயல்களில் தீட்சன்யம் மேம்படும்.

நாம் சோம்பலுக்கு விடைக் கொடுப்போம். நம் இதயத்தில் அந்த நோக்கத்தை எழுதி அயராது உழைப்போம். தீர்மானம் திடமாக இருப்பவனுக்கு திசைகளும் வழிவிடும், இருஞும் விளக்காக ஓளிதரும்.

12

மண்டாத வாழ்க்கை!

மழையில் நனையாமல், வெயிலில் காயாமல் வாழ்கிற வாழ்வே ‘சொகுசான்’ வாழ்வென்று நாம் சொல்லிக்கொள்கிறோம்.

காலில் மண்படாமல், சூறாவளிக் காற்றில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் வாழ்வதுதான் பாதுகாப்பான வாழ்வென்று நினைத்துக் கொள்கிறோம்.

நம் தட்பவெப்பம், நம் மரபுக் கூறுகளுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருக்கிறது. வெயில் கொளுத்துகிற ஊரில், தாகம் அதிகமெடுக்கும். தண்ணீர் குடிக்கும் தேவை அதிகரிக்கும். உள்ளே போகிற நீர் பெரும்பாலும் வியர்வையாக வெளிவருவதுதான் உடலுக்கு நல்லது. குளிர்சாதன வசதி கொண்டு, வியர்வையைத் தடுத்தால் சிறுநீரகம் அதிகம் உழைக்க, அவை பழுதடைந்துவிடும்.

இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்கிற வாழ்க்கையே மேன்மையான வாழ்க்கை, செறிவான நெறி. மழையில் ஒரு முறையேனும் நனைந்தால்தான் அதன் சுக்தத்தை உணருமடியும். வானமே ‘ஷவராக’ மாற, நம் உடலில் தெளிக்கும் சாரல் ஒரு நிமிடம்

நம் இருத்தலையே கரைத்துவிடும் தன்மை பெற்றது. அது ஏறத்தாழ் 'மெய்ஞானம்' கிடைத்த அனுபவமாகிவிடும்.

அப்படி நனைந்தால் காய்ச்சல் வருமே என்று கவலைப்படும் பெற்றோர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் முடித்திருத்தகத்தில் சிகையலங்காரத்திற்கு முன்பு தெளிக்கப்படும் நீருக்கே பயப்படுவார்கள். மழையில் நனைவதால் அப்படிக் காய்ச்சல் வந்தால் வரட்டுமே! உயிரா போய்விடப்போகிறது!

மகிழ்ச்சியுடன் செய்கிற எதுவுமே உடல் உபாதையை விளைவிக்காது என்பதே உண்மை. நல்ல வெயிலில் வியர்வை வழிந்தோடும் வரை விளையாடும் போது நம் மனமும் உடலும் எதிர்ப்புத்திறனை வளர்த்துக் கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்று விடுகின்றன.

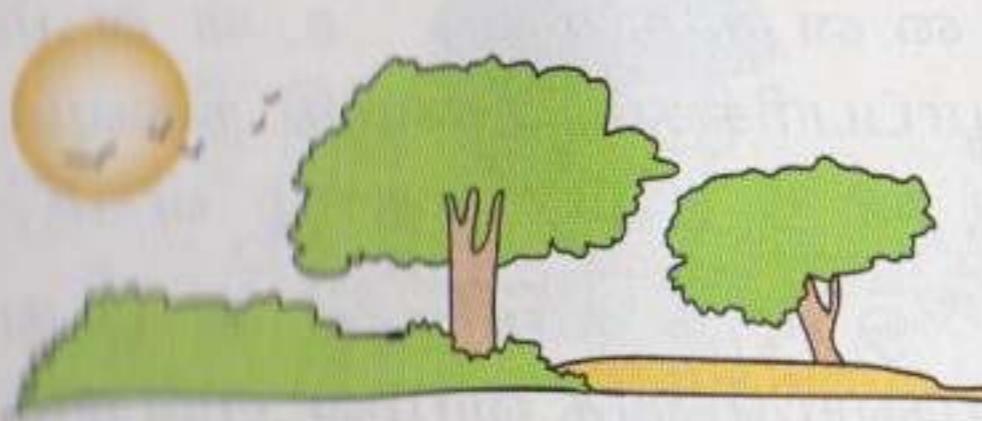
சில நாட்கள் செருப்புப் போடாமல் நடந்து, பூமியின் குறுகுறுப்பை உணர வேண்டும். மாதத்தில் ஒரு நாளாவது மலைச்சாரலில் நடந்து போக நேரிட்டால், நம் உடலின் உண்மையான பலத்தை நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

உடல் அளப்பரிய சக்தி உடையது. நல்ல உழைப்புக்குப் பின் ஏற்படுகிற தூக்கமே சொர்க்கம் என்பதை வியர்வையை அனுபவித்தவர்களால் உணர முடியும்.

இயற்கையின் சக்திகள் அனைத்துமே நமக்கு சகாயமானவை. அவற்றை விநோதமாகக் கருத கருத்தான் நமக்கு உண்டாகிற நோய்களின் அளவும் அதிகரித்துவிட்டன.

மண்ணில் அழுக்குப்படியாத கால்கள் அவற்றின் படைப்பு நோக்கத்தையே இழந்துவிட்டதாகவே கருதமுடியும்.

மண்ணை மதிப்பவர்கள், காற்றை நேசிப்பவர்கள், மழையை விரும்புபவர்கள் அவற்றிடமிருந்து ஒடி ஒளிவதில்லை, மாறாக அவற்றைத் தேடி அலைவதுண்டு.

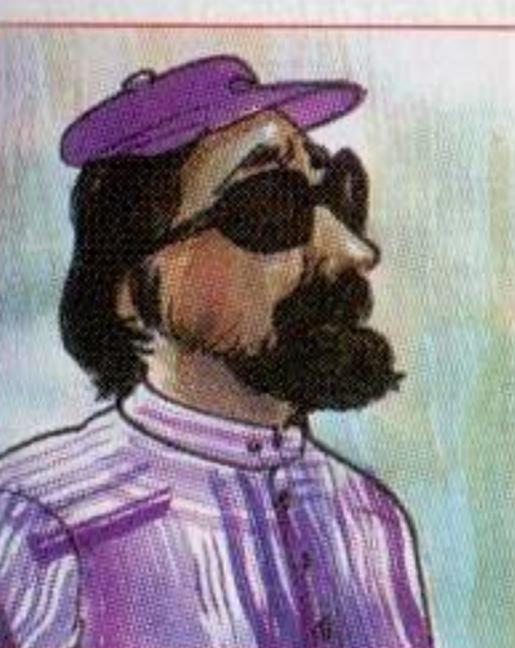
தினமொரு நற்செயல்!

நாம் ஏதேனும் ஒரு நல்ல செயலைச் செய்தால்தான் அந்த நாள் முழுமைப் பெற்றதாகக் கருதமுடியும்.

பறவைகள்கூட எத்தனையோ விதைகளின் முளைப்புத் திறனை அதிகரித்து, அவற்றைச் செடிகளாகக் கிளைவிட உதவி வருகின்றன.

மலர்கள்கூட காற்று மண்டலத்தை நறுமண மயமாக்கிய பின்னர், தாங்கள் உருவாக உதவிய பூமியை முத்தமிட்டு, சருகாகி, எருவாகி வளம் சேர்க்கின்றன.

ஆனால், பகுத்தறிவு தமக்கு மட்டுமே உண்டு என்று மார்த்தடிக் கொள்கிற மனிதர்கள் பலர், சுயநலம் மட்டுமே பிரதானம் என்று மண்ணுக்கு பாரமாக வாழ்கிறார்கள்.

தினமொரு நற்செயல் செய்கிறபோது நம்மையும் அறியாமல் நம் மகிழ்ச்சி வட்டம் விரிவடையும். உடல் முழுவதும் காந்த அலைகள் பரவும். நாம் காணுகிற திசைகளில் அழகும் அன்பும் நர்த்தனமிடும்.

இரவு படுக்கையில் விழும் முன் அன்று நாம் செய்த நற்காரியத்தை நி ன ன த தால் உள்ள ம் ஆர்ப்பரிக்கும், அமைதி நிலவும், ஆனந்தம் தழுவும்.

'ஓமுக்கம் என்பது சுயநலமில்லாத வாழ்வு' என்றார் சுவாமி விவேகானந்தர். உற்று நோக்கினால் ஓமுக்கமற்ற செயல்கள் அனைத்துமே சுயநலமின்மையால் உருவாவதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். நம் தூய்மையை சமூகமல்ல, நாம்தான் நிரணயித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தாகத்தினால் தவிக்கின்ற கன்றுக்கு நீர் கொடுத்தால் அதுவும் நற்செயல். காயத்தில் தடுமாறும் நாய்க்கு உணவளித்தால் அதுவும் உயர் செயலே.

வழிகேட்டு வந்தவருக்கு, சரியானப் பாதையை அடையாளம் காட்டுவதும் நற்செயலே. விபத்தில் விழுந்தவரை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்வதும் உன்னதச் செயலே.

வகுப்புக்கு வராத நண்பனுக்கு, வகுப்பில் நடந்தவற்றை விளக்கிச் சொல்வதும் மேன்மையானச் செயலே.

இப்படிப்பட்ட செயல்களை நாம் யாரும் பாராட்டுவார்கள் என்று செய்வதில்லை. நமது திருப்திக்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் மேற்கொள்கிறபோது, நம் உள்ளம் உவகையடைகிறது.

மாணவப் பருவத்திலே இது போன்ற பண்புகளைப் பதியம் போட்டால், தலைமைப் பண்பு அரும்ப ஆயத்தமாகிவிடும். பொறுப்புகளைத் தட்டிக் கழிக்கிற இளைஞர்கள் சமூகத்துக்கு பாரமாக இருக்கிறார்கள். கூடுதல் பொறுப்புகளையும் தாங்குவதற்குத் திறனுடைய இளைஞர்கள், பாலமாக இருக்கிறார்கள்.

நாம் பிறருக்கு நற்செயல் செய்கிற போதெல்லாம் அது நமக்கே திரும்ப வந்து சேருகிறது என்பதை உணர்ந்தால் நம்மைச் சுற்றி எப்போதும் கொண்டாட்டமும் கும்மாளமும்தான் நிலவழியும்.

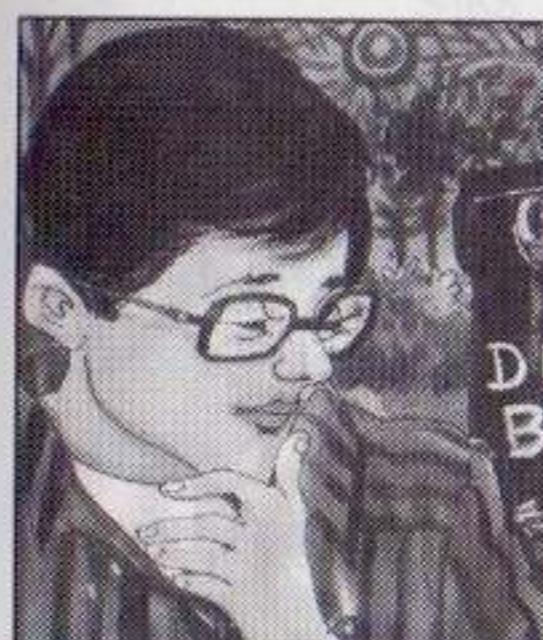
14

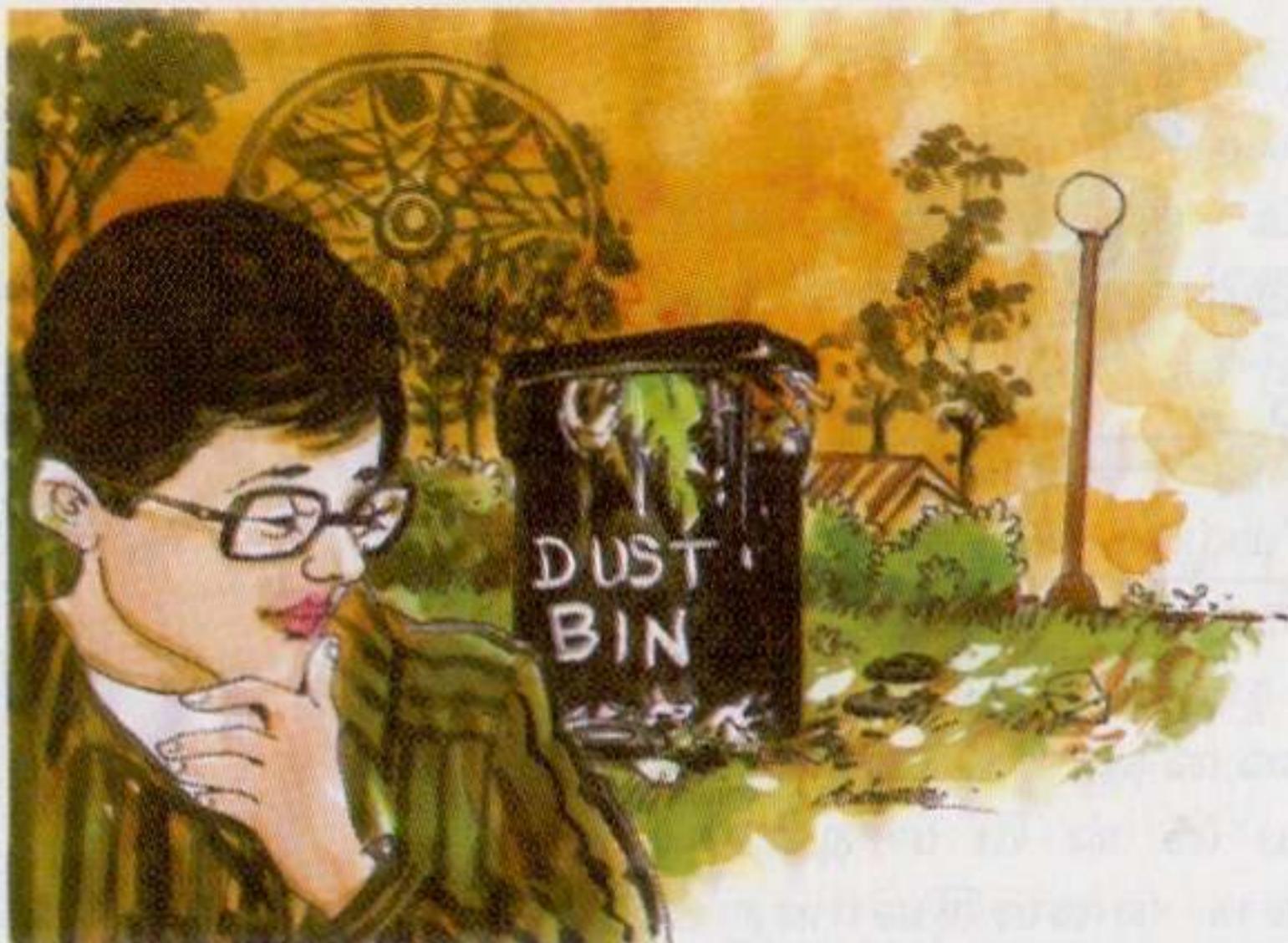

கலைகளைக் காப்போம்!

பல்வேறு இடங்களுக்குச் செல்லும் நாம் அழகானத் தோட்டங்கள், பரந்து விரிந்த கடற்கரை, கம்பீரமான கோயில்கள், சிறப்பு மிகுந்த சிற்பங்கள் என்று பார்த்து மகிழ்கிறோம். அவற்றை அழகுபடுத்த முடியாவிட்டாலும் அழுக்குப்படுத்தாமல் இருப்பது அவசியம்.

கடற்கரையில் அமர்ந்து காற்று வாங்கும்போது நாம் பெறுகிற சுகத்தை அங்கே இருப்பவர்களும் பெற வேண்டாமா? நாம் சாப்பிட்ட கடலைத் தோல்களையும், எண்ணெய் காகிதத்தையும் அங்கேயே போட்டால் எறும்புகள் மொய்க்காதா? எக்கள் சூழாதா? இப்படி, பலரும் போட்டத் தின்பண்டங்களின் எச்சங்கள் தமிழகத்தில் உள்ள ஒரு கடற்கரையையே சேதப்படுத்திவிட்டது. இப்போது அங்கே அமர்கிறவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தோல் நோயால் தொல்லையுறுகிறார்கள். மனைலைச் சலித்து எடுத்தால்தான் அங்கிருக்கும் நுண்ணுயிரிகளைச் செயலிழக்கச் செய்யமுடியும் என்று அது குறித்த அறிவியல் அறிஞர்கள் அறிவிக்கின்றார்கள்.

புனிதத் தலங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவற்றை அழுக்குப்படுத்த நமக்கு மட்டும்தான் மனம் வரும். கோயில்களின் தெப்பக்குளங்கள் குப்பைத் தொட்டிகளாகும் அளவுக்கு, உபயோகித்தப் பொருள்கள் எல்லாம் ஏறியப்படுகின்றன. வணங்கியச் சிலையையே உடைப்பது போன்றது இந்தச் செயல்.

அழகிய பூங்காக்கள் முழுவதும் காலை நேரத்தில் காகிதச் சிதறல்களாக இருப்பதைக் காணலாம். எங்குச் சென்றாலும், எதையாவது தின்பதுதான் ஆனந்தமயமான அனுபவம் என்று எழுதப்படாத விதி நம்மிடம் இருக்கிறது. அதனால்தான், கடலை ரசிப்பதைவிட கடலைக் கொறிப்பதில் நமக்கு அக்கறை அதிகம். சாப்பிட்ட பிறகு காகிதங்களையும், மிச்சமானவற்றையும் குப்பைத் தொட்டிகளில் போட வேண்டும் என்கின்ற ஆறாவது அறிவைப் பல நேரம் இழப்பவர்கள் நாலாந்தர மனிதர்களாகி விடுகிறார்கள்.

கோயில்களுக்குச் சென்றால், அங்கிருக்கும் சிற்பங்களில் ஆணியாலும், கரியினாலும் தங்கள் பெயர்களை எழுதி அசிங்கப்படுத்துபவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம் உடலில் ஒரு சின்னக்கிறல் ஏற்பட்டாலே அடுத்தவர்களை நொந்துகொள்கிற நாம், அழகான சிற்பங்களைக் கொஞ்சம்கூட குற்ற உணர்வு இல்லாமல் காயப்படுத்துகிறோம். சிலர், சிற்பங்களின் மூக்குகளை உடைக்கிறார்கள், கைகளைச் சிதைக்கிறார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட கலைச்சின்னங்களில் இப்படிப்பட்ட கயமைத்தனமானச் செயலால் நாம் சேதப்படுத்துகிறோம்.

நாம் செல்கிற இடங்களைக் கண்களால் ரசிப்போம். அவற்றைச் சிதிலப்படாமல் பாதுகாப்போம். மற்றவர்கள் அந்தச் செயலைச் செய்கிறபோது தடுப்போம், அறிவுறுத்துவோம், விழிப்பு உணர்வு ஏற்படுத்துவோம். நம் நாட்டின் பெருமைகளைத் தொடர்ந்து பேணிக் காப்போம்.

எச்சரிக்கை தேவை!

அண்மைக் காலங்களில் கேளிக்கைப் பூங்காக்களில் நடக்கிற விபத்துகள் அதிக அளவில் பரபரப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. செய்தித்தாள்களில் அவற்றைப் பற்றிய செய்திகளே ஆக்கிரமிக்கின்றன. சாலை விபத்துகளில் ஏற்படுகிற மரணங்கள் இதைப்போல் ஆயிரம் மடங்கு என்றாலும், அவை பெரிதாகப் பேசப்படுவதில்லை. வெளிநாடுகளில்கூட பொழுதுபோக்குப் பூங்காக்களில் அதிக மரணங்கள் நிகழ்கின்றன. கடந்த மூன்றாண்டுகளில் மட்டும் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட விபத்துகள் நடந்திருக்கின்றன. இத்தனைக்கும் அங்கே அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டங்களும் இருக்கின்றன.

கேளிக்கை விளையாட்டு என்றாலே அதில் சற்று ஆபத்து இழையோடத்தான் செய்யும். இல்லாவிட்டால், அதில் சுவாரஸ்யம் இருக்காது. சிறிது துணிச்சல் இருந்தால்தான் அந்த ஆபத்தை ஆணந்தமாக மாற்றிக்கொள்ள முடியும். அதற்கு ஒப்புக்கொள்கிறவர்கள்தான் அவற்றில் பயணம் செய்யமுடியும். மனித எல்லைகளைத் தாண்டி

நடக்கும் விபத்துகளையாரும் தடுக்க முடியாது. எவ்வளவுதான் நாம் கறாராக இருந்தாலும், நம் கவனத்தை மீறி சின்னப் பிசு ஏற்பட்டுவிட வாய்ப்புள்ளது. ஆனால், அதே நேரத்தில் குழந்தைகளுடைய அஜாக்கிரதையினாலும் சில இடங்களில் விபத்துகள் விளைந்து விடுகின்றன. சில கேளிக்கைகளுக்கு வயது வரம்பு உண்டு. ஆனால், அவற்றை அவர்கள் மதிப்பதில்லை. ஸெஃப் ஜாக்கெட் அணிந்துதான் படகுக்குள் நுழைய வேண்டுமென்று சுற்றுலா வளர்ச்சிக் கழகம் கடுமையான நிபந்தனை விதித்துள்ளது. ஆனால், அதை மதித்து நடப்பதற்குச் சிலர் சங்கடப்படுகிறார்கள். சில கேளிக்கைகளுக்குள் நுழையும் முன்னரே எச்சரிக்கை பலகை இடம்பெற்றிருக்கும். குறிப்பிட்ட வயதுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே அனுமதி உள்ளதென்றும், தலை சுற்றல், ரத்த அழுத்தம் இருப்பவர்கள் தவிர்க்க வேண்டும் என்றும், முதுகுவலி மூட்டுவலி இருப்பவர்கள் அறவே நுழையக்கூடாது என்றும் எத்தனை எச்சரிக்கைகள் தந்தாலும், அதைத் தாண்டி ஒரு குருட்டுதொியத்தில் சிலர் அவற்றின் மீது ஏறிவிடுகிறார்கள். எந்திரம் பழுதாகா விட்டாலும், அவர்கள் இதயம் தடைப்படுவதால் சில நேரங்களில் விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. சில சாதனங்கள் குழந்தைகளுக்குத்தான் என்று சொன்னாலும் சில வயதான குழந்தைகள் அடம்பிடித்து ஏறி, அதனால் அச்சு முறிவதும் உண்டு. நான்கு பேர் ஏறவேண்டிய விளையாட்டில் எட்டு பேர் ஏறி, தூக்கி ஏறியப்படுவதும் உண்டு.

மாமல்லபுரத்தில் ‘கடல் சீற்றம் மிகுந்தது’ என்று எத்தனைப் பலகைகளில் எழுதி வைத்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் உள்ளே புகுந்து மணலில் புதைந்து மரிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இனியாவது விதிகளை மதித்து, நம்மை நாம்தான் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்வோடு செயல்பட்டு, அருமையான மானிட உயிரைப் போற்றிப் பாதுகாத்து உலகத்தில் புன்னகைகளை விதைத்துச் செல்வோம்.

16

சரித்திரம் யில்லோம்!

இப்போதெல்லாம் பள்ளிகளில் அறிவியலுக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் சரித்திரத்துக்குக் கொடுப்பதில்லை. இலக்கியத்துக்கு இடமே இல்லை. வரலாறும் இலக்கியமும் படித்தால் வேண்டிய படிப்புக்கு விண்ணப்பம் போட முடியுமா என்று மாணவர்களுக்கு முன்பு பெற்றோர் எதிர்கேள்வி கேட்கிறார்கள்.

வரலாறு, இலக்கியம் பண்டங்கள்ல, பாத்திரங்கள். உணவை உண்ணுகிற பாத்திரம் நிறைவு செய்வது போல, அவை முழுமையான வாழ்க்கை நெறியை வழங்குகின்றன.

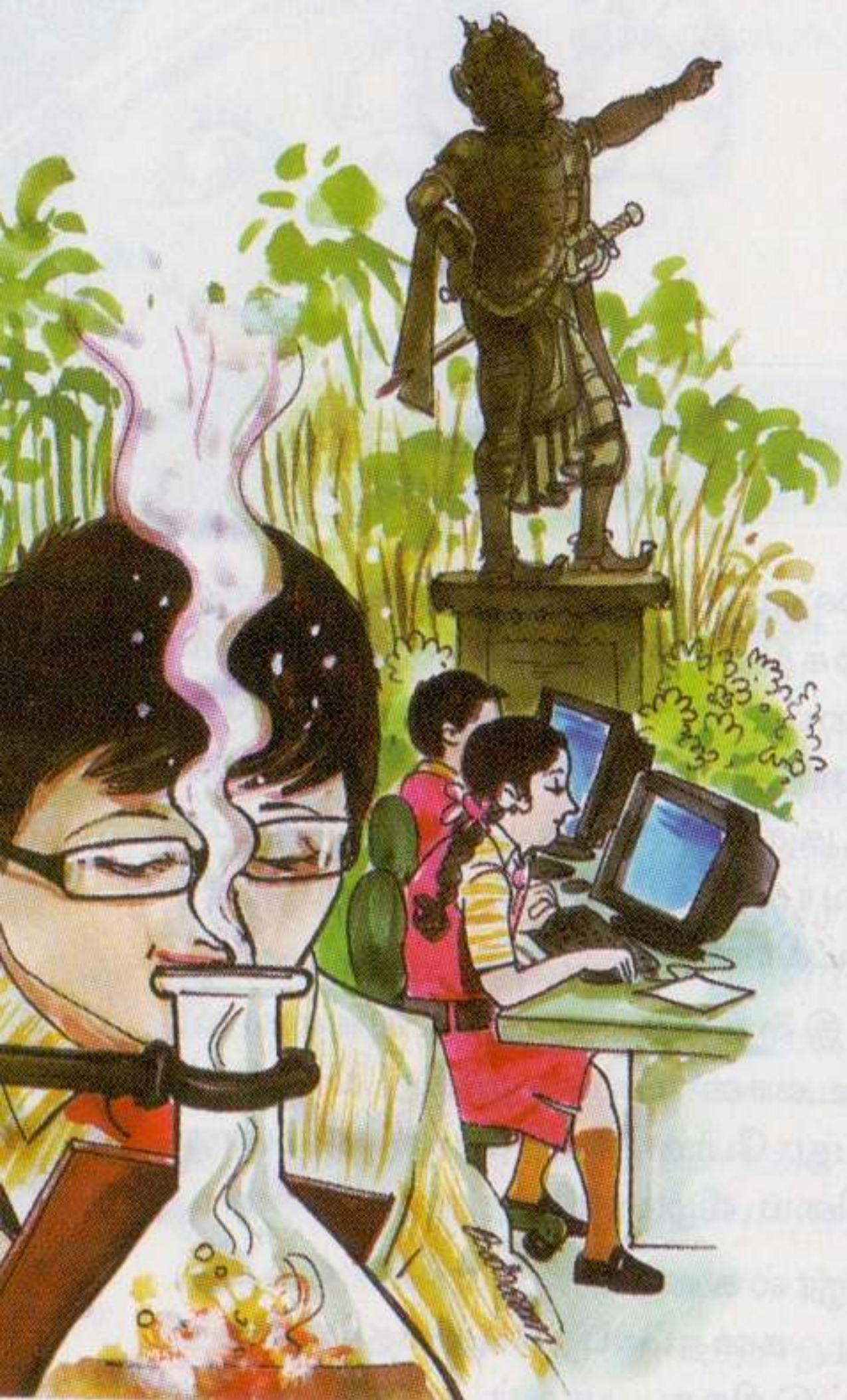

வரலாறு நூல்களைத் தேர்வு செய்து படிக்கும்போது, கதைப் புத்தகத்தைப் போல கலகலப்பு ஊட்டுகிறது. பாடப் புத்தகங்களில் மதிப்பெண்களுக்காகப் படிக்கிற போது கவிதைகள் கூட கந்தகமாகிவிடுகின்றன. விருப்பத்துடன் வாசிக்கின்றபோது கந்தகம் பற்றிய குறிப்புகூட சந்தனமாகிவிடுகிறது.

சுவாரஸ்யமான பல சரித்திர நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. சரித்திரத்தை

இலக்கியங்கள் மூலமும் வாசிக்க முடியும். ஷேக்ஸ்பியர், மார்லோ, பெர்னாட்ஷா ஆகியோருடைய பல நாடகங்கள் சரித்திரத்தின் பதிவுகள், வரலாற்றின் பிழிவுகள்.

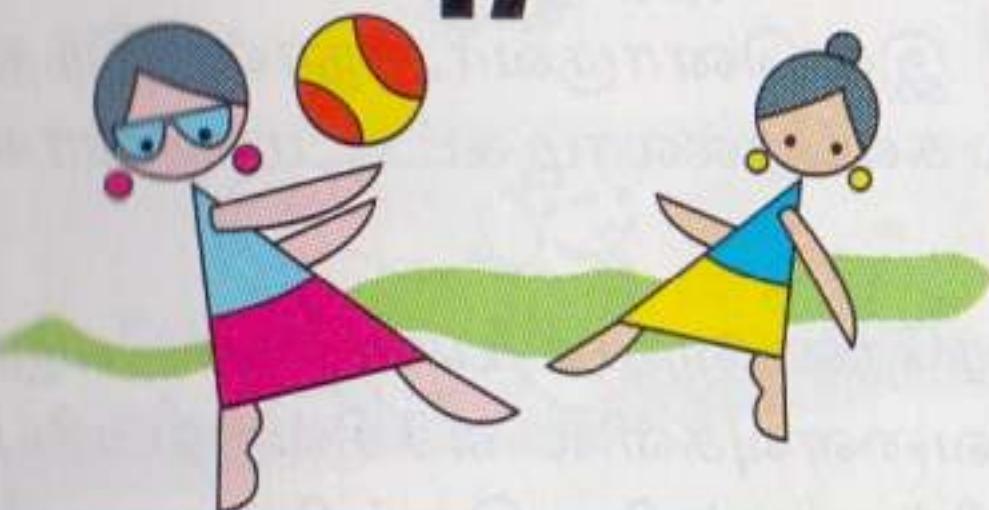
மாபெரும் மன்னர்களின் வீழ்ச்சிக்கு ஒரே ஒரு தவறால் நிகழ்ந்ததை நமக்கு அவை உணர்த்துகின்றன. அதை நம்பிக்கையால் ஜலவியஸ் சீசர் கத்திகளின் உத்திகளுக்குப் பலியானார். ஹேம்லெட் முடிவெடுக்காமல் தடுமாறியதால் தள்ளாடினார். மேக்பெத் அதிக அவாவால் அழிந்தான். நெப்போலியன் சரியாகத் திட்டம் இடாததால் தொய்வுற்றார். ஹிட்லர் அகங்காரத்தால் அழிந்தார்.

சரித்திரத்தை எவ்வளவு நாம் புறக்கணித்தாலும் அவை திரும்பத் திரும்ப நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஏன், நம் வாழ்வில்கூட மீண்டும் பழையத் தவறுகளையே நாம் செய்து கொண்டே இருக்கிறோம். விழுந்த இடத்திலேயே விழுகிறோம்.

தலைமைப் பண்பை உறிஞ்சிக் கொள்ள விரும்புகிறவர்களுக்கு, சரித்திரம் அகராதி. மேன்மையான உயர்ந்த குணங்கள் சிலரை உச்சாணிக் கொம்பிலே அமர்த்தியதை வரலாறை வாசிப்பதிலிருந்து கிரகித்துக் கொண்டு நாமும் அவற்றை நோக்கி பயணிப்பதற்கு நம்மை அவை உசுப்பிவிடுகின்றன.

மகாத்மா காந்தி எத்தனைப் போராட்டங்களைச் சந்தித்தார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்கிற போதுதான், மாதப் பரீட்சைக்கே மனமொடியும் நாம் நம்மைத் திருத்திக்கொள்ள முடியும். வெராக்கியம் வளர்க்கவும், இடறாமல் இருக்கவும் சாதனை செய்தவர்களின் சரித்திரச் சான்றுகள் நமக்கு என்றும் உறுதுணை புரியும்.

குழமைப் பண்புகள்!

வெளியிலிருந்து பார்த்தால் புதிதாகப் பூத்த தாமரை போல் மலர்ந்திருந்த அந்த அழகான கட்டடம் உருவாகிற ஒவ்வொரு படியையும் நான் அறிவேன். எவ்வளவு பெரிய முதலீடு! எத்தனைப் பெரிய கட்டடம்! எத்தனைப் பேரூடைய உழைப்பு! விரைவில் முடிக்க எவ்வளவு கண்காணிப்பு.

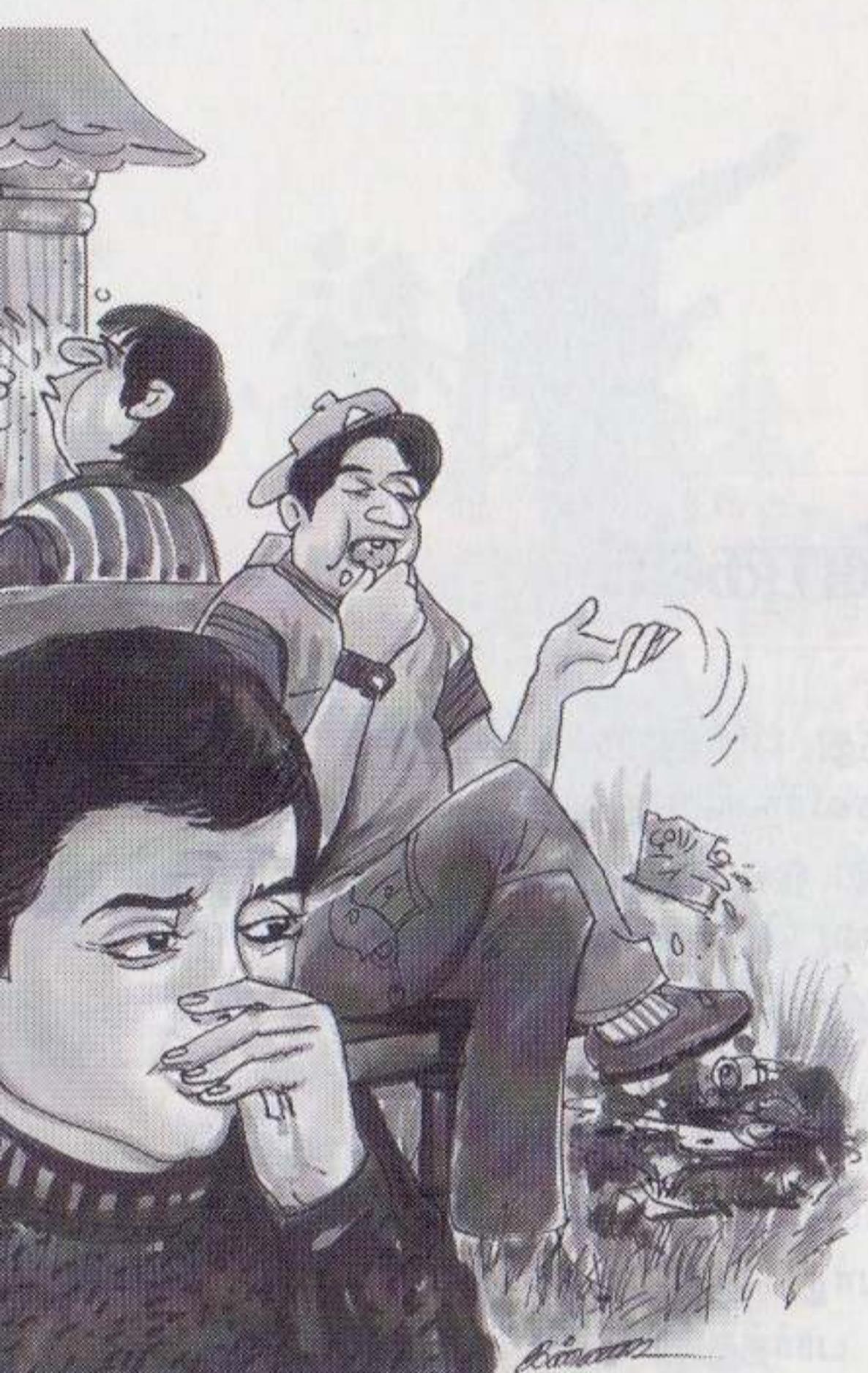
தட்டுலான விழாவுடன் அந்தப் பொதுக் கட்டடம் திறக்கப்பட்டது. எனக்கும் ஆசை இருந்தது. இப்போது அது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது என்று பார்த்துவிட வேண்டும் என்று ஏற்பட்ட அவாவில் அது திறந்த ஒரு மாதம் கழித்து அங்கு சென்றேன்.

உள்ளே நுழையும்போதே மூக்கைப் பிடிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. திரும்பிய பக்கம் எல்லாம் குப்பைகள். மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு முன்னேறும்போதே, எதுவுமே நடக்காதது போல் ஒரு சிலர் அந்த மைதானத்தை திறந்தவெளி கழிவறை ஆக்கியிருந்தார்கள். அதனால், காலை உணவைத் தேடி நன்றி விசுவாசத்துடன் பன்றிகள் சில படை எடுத்திருந்தன.

அப்படி கடமையை முடித்து வந்த ஒருவரிடம் கேட்டேன், “இங்கு கழிவறை வசதி இல்லையா?” அதற்கு அவர், “என்ன இருந்தாலும் இந்த சுகம் வருமா” இன்னொருவர், “நான் இந்த அலுவலகத்துக்கு வரவில்லை. மதில் சுவரெல்லாம் கட்டி மறைவாக இருப்பதால் இங்கு வந்தேன்.”

இவற்றையும் மீறி உள்ளே நுழைந்தேன். வாசல் பக்கம் பல்வேறு பிளாஸ்டிக் பைகள். மாடிப்படி வளைவுகளில் எச்சில் துப்பிய சுவடுகள். கண் முன்னேயே வாயில் குதப்பிய வெற்றிலையைக் காறி உமிழும் ஒருவரைக் கண்டேன். அவரைப் பற்றி யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை.

ஒரு மாதத்துக்கு முன்புதான் திறக்கப்பட்ட இந்த அழகியக் கட்டடம் இப்படி ஆகிவிட்டதே என்கிற வருத்தம் என் மனம் முழுவதும் பரவியது. சின்ன வயதிலேயே, “பொது இடத்தில் எச்சில் துப்பக்கூடாது. சிறுநீர் கழி கக்கூடாது. அரசுக் கட்டடங்களை நம் சொந்த சொத்தைப்போல பாதுகாக்க வேண்டும். தூய்மையான சூழலே ஆரோக்கியமான வாழ்வின் அடிப்படை. சுற்றுலாத் தலங்களை நம் வருகையால் அழுக்காக்கக் கூடாது” என்கிற உயர்ந்த குடிமைப் பண்புகளை நாம் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் மாநிலத்தின் அருகிலேயே அமைந்திருக்கும் கேரளாவில் இந்த நிலைமையில்லை. அங்கு குடிமைப் பண்புகள் கோலோச்சுகின்றன.

வாயைப் பொத்திக்கொண்டு தும்ம வேண்டும். கைகளை வைத்து இரும வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் நம்மை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்வது அவசியம்.

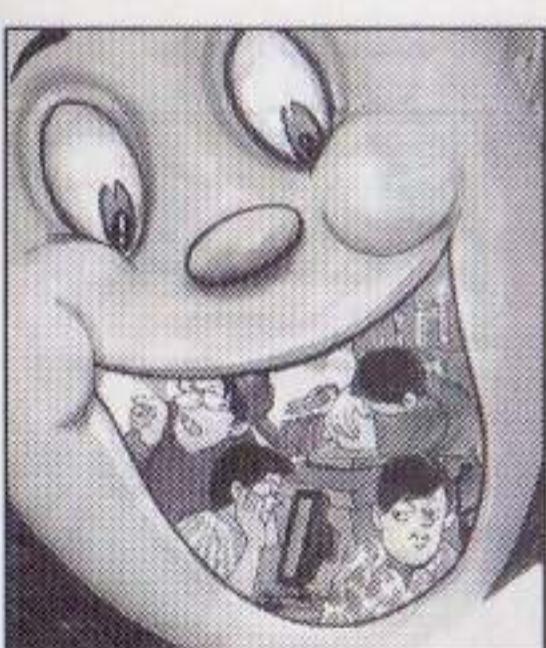
‘டென்மார்க்கின் தலைநகரம் எது’ என்று சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு முன், இதை சொல்லித் தந்தால் தமிழகத்தின் பல இடங்களில் மூக்கை மூடிக்கொண்டும், சில இடங்களில் கண்ணை மூடிக்கொண்டும் போக வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது. இவற்றைத் தட்டிக் கேட்காமல், வாயை மூடிக்கொண்டு இருந்தால், இதே நிலைதான் தொடரும்.

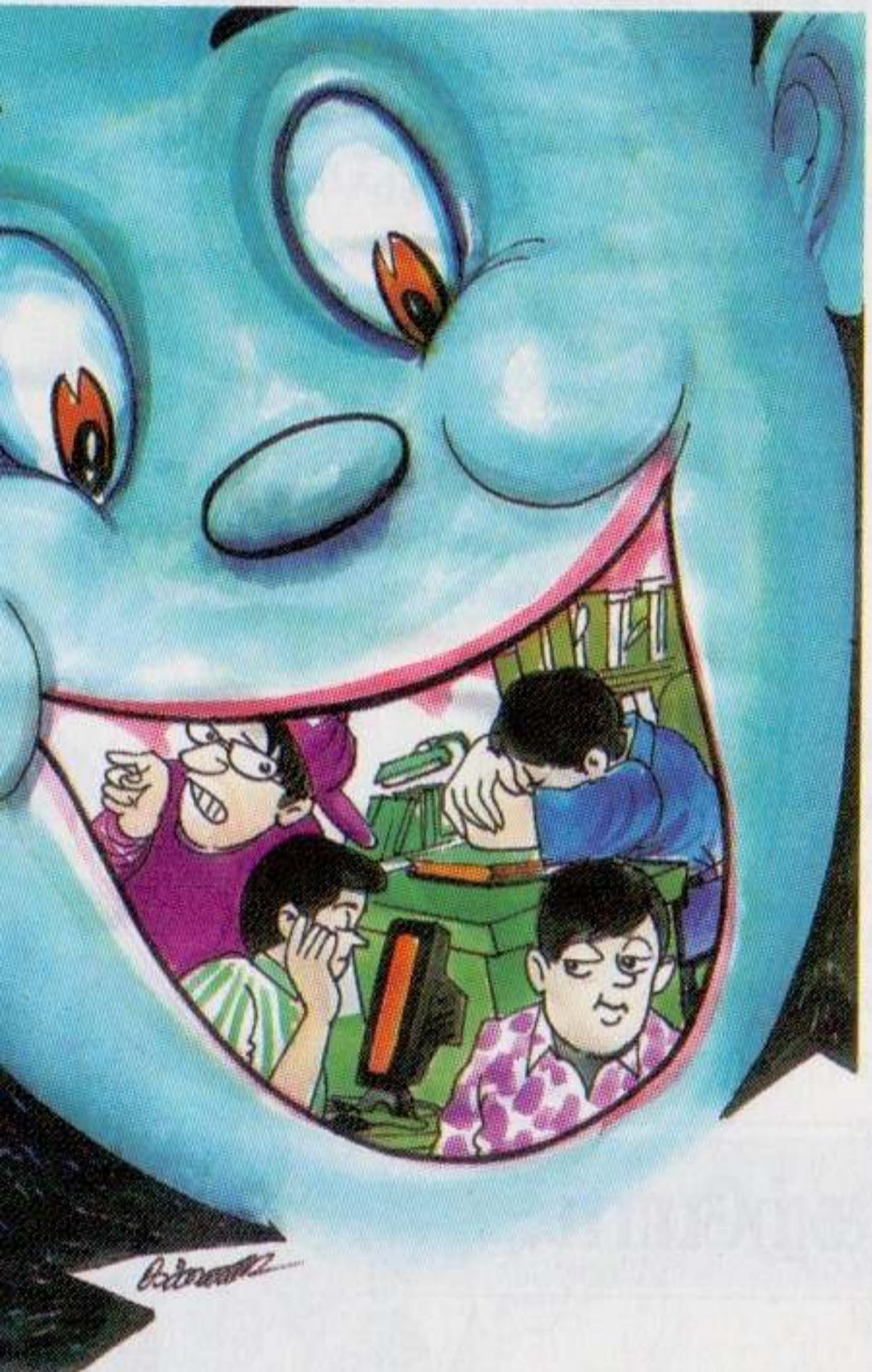
நல்லவை கற்யோம்!

நம்மைச் சுற்றி நடப்பவற்றில், உகந்ததை நுகரவும், உபயோகமற்றதை உதறவும் கற்றுக் கொள்வதுதான் மிகப் பெரிய கல்வி. உலகமே நம் முன் அகண்ட பள்ளிக்கூடமாக விரிகிறது. நம் முன் நிகழும் ஓவ்வொரு செயலிலும் நாம் நல்லவற்றை மாத்திரம் பாலை உறிஞ்சும் அன்னமாக கிரகிக்க முனைந்தால், வாழ்க்கை நமக்கு வசந்த கம்பளத்தை மட்டுமே விரிக்கும்.

நகைச்சுவை என்பது எல்லாவற்றையும் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்குவது, எல்லோரையும் கிண்டலுக்கு உட்படுத்துவது, எதையும் குதர்க்கமாக்குவது, எதிலும் விதண்டாவாதும் புரிவது என்கிற எண்ணம் இப்போது புரையோடிவிட்டது.

வெளியிலே இருப்பவர்கள் விளையாட்டை எப்படி வேண்டும் என்றாலும் விமர்சிக்கலாம். நம் நாட்டுத் தலைவர்கள், அறிஞர்கள் அனைவருமே அவர்களிடமிருந்த எதோ ஓர் உயரிய பண்பின் காரணமாகத்தான் அந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இன்றுள்ள மாறுபட்ட சூழலில், அவர்களைக்

கடுமையாக விமர்சிப்பது நியாயமற்ற செயல்.

யாரும் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்பதல்ல உண்மை. இறந்தவர், தன் அனைத்துக் கடன்களையும் அடைத்துவிடுகிறார் என்பதுதான் வாதம்.

மன்புழுவிடமிருந்துகூட மக்கிய இலைகளை உரமாக்கும் ரசவாதத்தைக் கற்க வேண்டும். வருத்துகிற வறட்சியிலும் மனம் தளராப் பறவைகளைப் பற்றி பயில வேண்டியவை உண்டு.

எல்லாவற்றிலும் சிறந்த பக்கங்களையே பார்ப்பது என்று முடிவெடுத்துவிட்டால், நம் உடல்கூட பஞ்ச போலக் காற்றில் மிதப்பதைக் கவனிக்க முடியும். வெறுப்பு, உடலில் அமிலத்தை உண்டாக்கும்; குடல்களை அரிக்கும்; வயிற்றைப் புண்ணாக்கும்.

திரைப்படங்களில் வரும் நகைச்சவைக் காட்சிகளைக் கண்டு பெரியவர்களைப் ‘பெரிசு’ என்றும், முத்தவர்களை ஒருமையில் விமர்சிப்பதும் அதிகமாகி வருகின்றன. ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும்’ என்கிற இறுமாப்பு அதல பாதாளத்தில் நம்மை உருட்டிவிடும் இயல்பு கொண்டது.

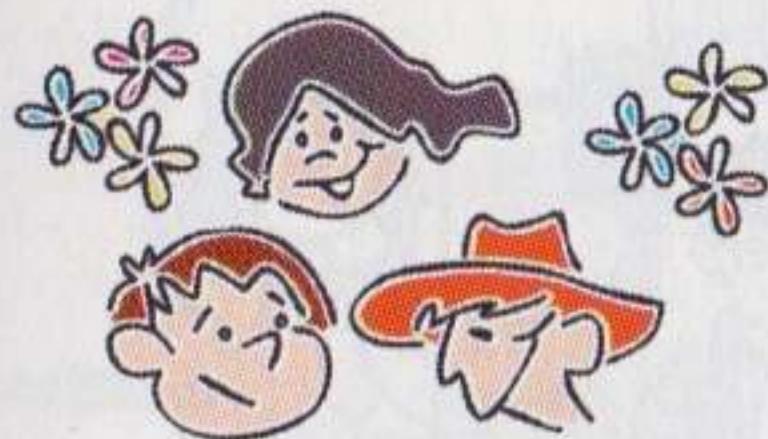
இன்று நாம் சந்திக்கும் மனிதர்களிடம் ஒரு நல்ல குணத்தைக் காண்போம். அதைக் கடைப்பிடிக்க முயல்வோம் என்று குள்ளரை எடுப்போம்.

நம் பொறுமை வளர, வெறுப்பு குறையும்.

பெருந்தன்மை உயர, பொறாமை குறையும்.

மகிழ்ச்சி பெருக, வருத்தம் மறையும்.

நல்லவைக் கற்போம் - அல்லவை மறப்போம்.

சிறியோரை கீழ்தலும் இலமே!

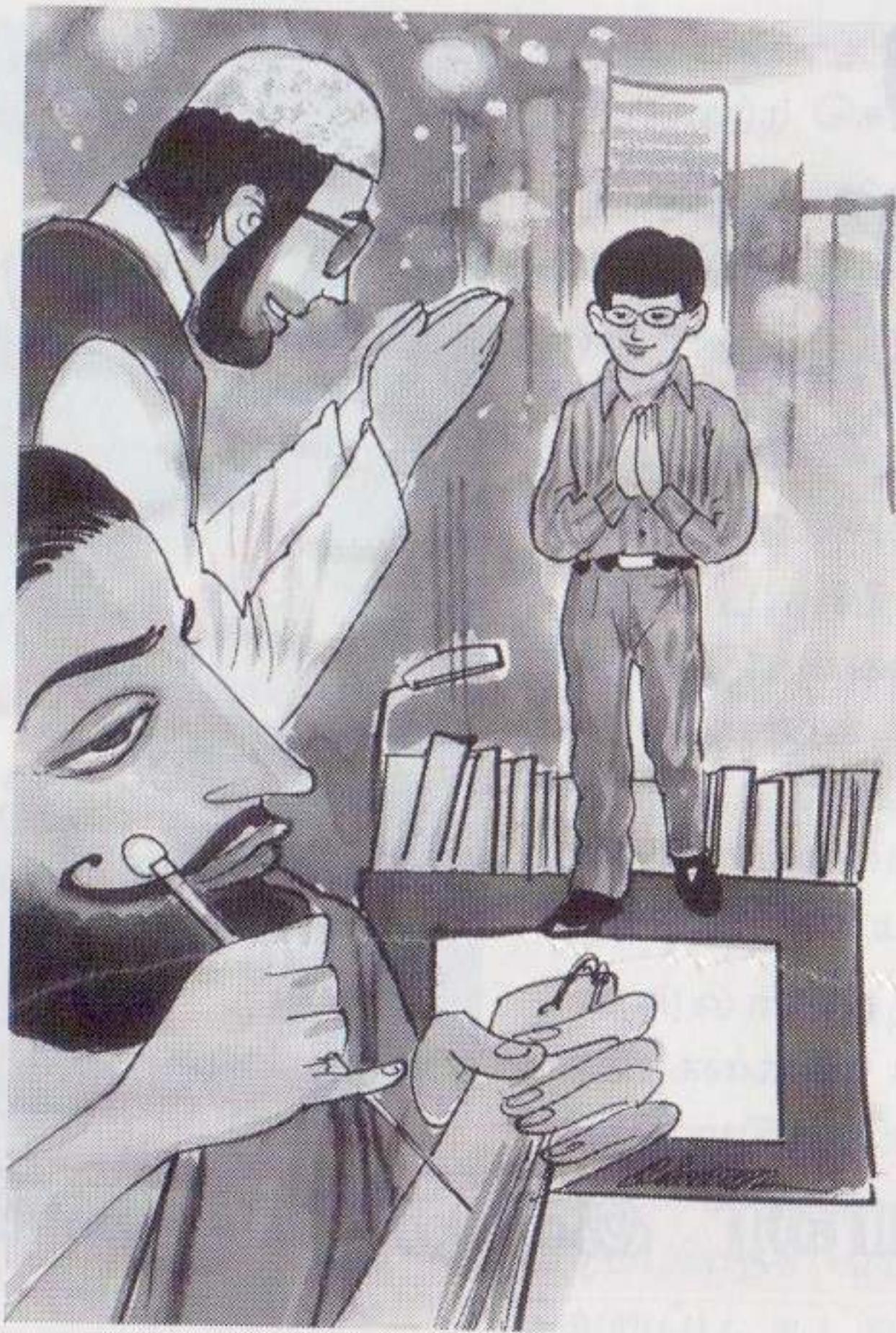
நிறையப் பாடல்கள் எழுதி நிலைபெறாமல் போனவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒரே பாடலில் வாசிப்பவர் உள்ளங்களிலும் கேட்பவர் செவிகளிலும் நிரந்தரமாகத் தங்குபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட சாகாவரம் பெற்ற சரித்திரப் பாடல் தமிழில் ஒன்று உண்டு. ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்கிற பூங்குன்றனாரின் பாடலில் ‘பெரியோரை வியத்தலும் இலமே, சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே’ என்ற அற்புத வரிகள் இருக்கின்றன.

காரியம் ஆக வேண்டும் என்றால் ஒருவரை வானளாவப் புகழ்வதும், நம்மைவிட ஏதோ ஒரு வகையில் எளியோராக இருப்பவரை புல்லைப் போல பாவிப்பதும் மனித இயல்பு.

நான் ஜந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது, எங்கள் வீட்டுக்கெதிரே ‘முபாரக் அச்சகம்’ என ஒன்று இருந்தது. அங்கு முகமது அலி என்கிற இனிய மனிதர் இருந்தார். அவர் ஊர் உத்தமபானையும். சிலரின் குணம் அவர்கள் ஊரின் பெயரை ஒத்திருக்கும். அப்படிப்பட்டவர்தான் இவர்.

விடுமுறை நாட்களில் இவருடைய அச்சகத்துக்குச் சென்று அச்சக் கலையை நானும் என் முத்த சகோதரரும் கற்போம். அப்போது அவர் எங்களை, “வாருங்கள், உட்காருங்கள்” என்று மரியாதையாக நடத்துவார். ஆரம்பத்தில் கிண்டலுக்காக அப்படிக் கூப்பிடுகிறார் என நினைத்தால், அவரது இயல்பே அதுதான் என போகப் போகத் தெரிந்தது. பிஞ்சுகளைக்கூட மரியாதையாக நடத்தும் அவருடைய பண்பு இன்றும் மனத்தில் நிழலாடுகிறது. ‘வாடா’ ‘போடா’ என்கிற வாசகங்கள் திரைப்படங்களில்தான் அதிகம். தமிழகக் கிராமங்களில் மகனைக்கூட ‘வாப்பா’ ‘போப்பா’ என்று அழைப்பது வழக்கம். சிலர் பெண்களை ‘அவள்’ என்றுகூட கூறாமல் ‘அது’ என்பர்.

சின்னக் குழந்தைகளை நாம் எப்படிக் கூப்பிடுகிறோமோ, அப்படித்தான் அவை அடுத்தவர்களை அழைக்க ஆரம்பிக்கின்றன. நம்மைவிட வயதில் சிறியவர்களை எடுபிடிகளாகப் பயன் படுத்துவதை வாடிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிறோம்.

செருப்பை மிதித்தாலும் மன்னிப்பு கேட்டல், நாற்காலியில் அமர்கிறபோதும் நன்றியறிதல் என வாழப் பழகுகிறவர்கள்... எல்லா இடங்களிலும் அன்பையும், நல்லெண்ணங்களையும் தூவிக் கொண்டே சென்று பூமியைப் பூஞ்சோலையாக்குபவர்கள்.

20

அலட்சியம் பலவிதம்!

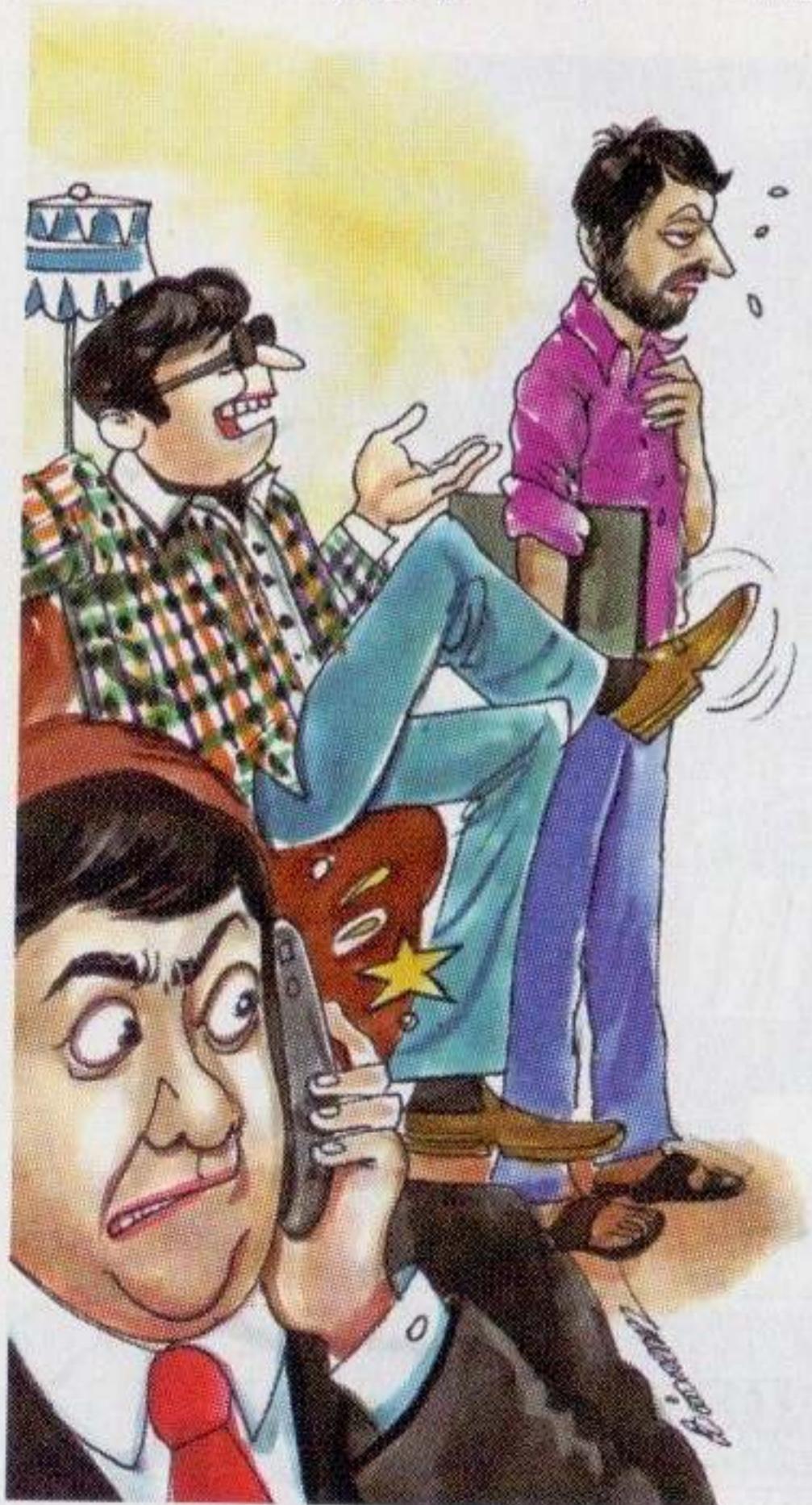
பதற்றப்படாமல் இருப்பது வேறு, அலட்சியத்துடன் இருப்பது வேறு. தீபம் நா.பார்த்தசாரதி சொன்னது போல, சிலர் திமிரை வீரமாகவும், பணிவைக் கோழைத்தனமாகவும் கருதிக்கொள்கிறார்கள்.

எந்த நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றாலும், முக்கியமான யாரைச் சந்தித்தாலும் நாம் அவர்களை மிகச் சாதாரணமாக அணுகுகிறோம் என்கிற எண்ணத்தை அவர்கள் இதயத்தில் ஏற்படுத்திவிடக்கூடாது. ஒருவர், நாம் வாயைத் திறப்பதற்கு முன்பே நம்மை எளிதில் எடைப்போட இயலும்.

நம் உடையே சமயத்தில் நாம் அலட்சியமாக இருப்பதைப் போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்திவிடும். கசங்கிய உடை, அழுக்கடைந்த சட்டை, அணிந்து இருக்கும் பாங்கு ஆகியவை நாம் அலட்சியமாகவும், அக்கறையின்றியும் இருக்கின்றோம் என்கிற ஷுக்ததை உண்டாக்கிவிடும்.

‘அனாவசியம், நிலாவெளிச்சம்’ என்று எதற்கும் அலட்டிக் கொள்ளாதவர்கள் இருக்கிறார்கள். ‘அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை’ என்பது

வள்ளுவர் வாக்கு. தேர்வுக்குப் போகும் போது சூடு தேவையானவற்றை மறந்து விட்டுச் செல்பவர்கள் உண்டு. அனுமதிச் சிட்டையே மறந்து விட்டுத் தேர்வு அறையின் முன் விழிப்பவர்கள் உண்டு.

நம்மிடம் மேற்படிப்பு குறித்து சந்தேகங்கள் கேட்க வருபவர்கள் சிலர் குறிப்புகள் எடுக்க பேப்பருக்காகவும் பேனாவுக்காகவும் நம்மிடமே கையேந்துவது உண்டு. வாங்குகிற பேனாவை திருப்பிக் கொடுக்காமல் எடுத்துச் செல்பவர்களும் உண்டு.

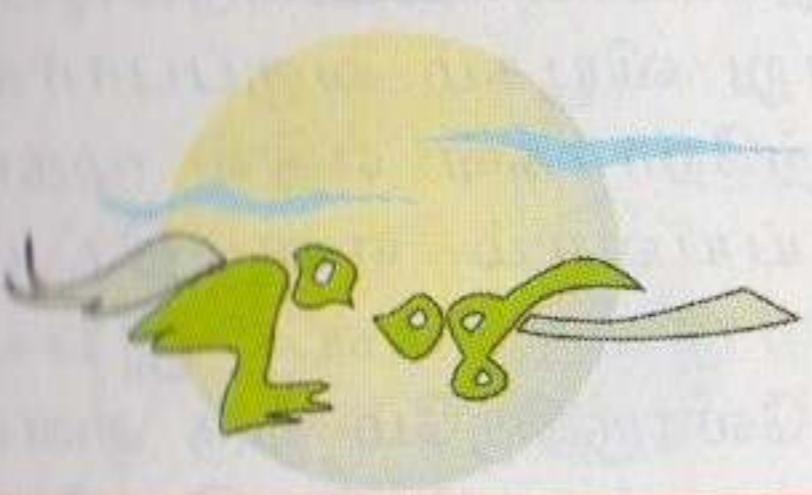
என்னிடம் ஐ.ஏ.எஸ். படிப்பது குறித்து ஆலோசனைக் கேட்க வந்துவிட்டு, கால்மேல் கால் போட்டு மேலதிகாரியைப் போல் அமர்ந்திருந்தவர்கள் உண்டு. அவர்கள் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு

பதில் சொல்ல நம் மனம் முரண்டு பிடிக்குமாறு அவர்கள் நடவடிக்கை இருக்கும்.

தொலைபேசியில் வெறுமனே பெயரைச் சொல்லிக் கேட்பது, ஒருவித மரியாதையற்ற செயல்தான். சொன்ன நேரத்துக்கு வராமல், வழியிலிருந்து கைப்பேசி மூலம் தகவலைத் தெரிவித்து, தாமதமாக வந்து முக்கியமானவர்கள் நேரத்தை வீண்டிப்பதும் அலட்சியமே.

ஒருவரை கைப் பேசியில் எப்போது வேண்டுமானாலும் அழைப்பதும் அநாகரிகமே. அவர்கள் ஏதேனும் முக்கியக் கூட்டத்தில் முழுகி இருக்கலாம். அவசரப் பணியில் அமிழ்ந்திருக்கலாம். அதுவும் இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகு ஒருவரைத் தொலைபேசியில் தொல்லைப்படுத்துவது எல்லை மீறிய செயல்.

நம் உடலசைவு மொழி, நம் பணியின் வெளிப்பாடு; நாம் நிற்கிற முறை, கைகளை அசைக்கும் பாங்கு ஆகியவை நாம் தீர்க்கமாக இருக்கிறோமா, மூர்க்கமாக இருக்கிறோமா என்பதை உணர்த்துபவை. அன்பைக் காட்டி அலட்சியம் தவிர்த்து, லட்சியம் அடைவோம்.

இன்று புத்தாண்டு...

இன்று புத்தாண்டு...

வரும் ஆண்டை வரவேற்க வாழ்த்து அட்டைகளும், வரவேற்பு மடல்களும் தயாராக இருக்கின்றன.

உன்னிப்பாக வாழ்பவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளுமே புத்தாண்டுதான்! இன்று ஏதேனும் ஒன்றைக் கற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், இந்த நாள் காலன்டரில் மட்டுமல்ல, நம் வாழ்க்கைக் குறிப்பில் இருந்தும் கிழித்து எறியப்பட்டதாகத்தான் பொருள். நாளைப் புதுப்பிக்க நம் வாழ்வை செறிவு படுத்த வேண்டும். முதல் நாள்று கொண்டாடுவதோடு புத்தாண்டு முடிந்துவிடுவது இல்லை. இந்தப் புத்தாண்டில் நம்மை நாம் எந்த வகையில், நம்மையே தாண்டிச் செல்லப் போகிறோம் என்பதுதான் முக்கியம். தொழிலதிபர்கள் அடுத்த ஆண்டுக்குள் எத்தனை புதிய தொழில்களைத் தொடங்குவது என்று திட்டமிடுவார்கள். இலக்கியவாதிகள் இன்னும் எத்தனை நூல்களை எழுதி முடிப்பது என்று அறுதியிடுவார்கள்.

ஆனால், எண்ணுவது மட்டுமே வெற்றியை வரவழைத்துவிடாது. அதற்குத் தகுந்தபடி நம் நடவடிக்கைகளும் இனை குதிரையின் ஒட்டமாக இருக்க வேண்டும்.

நம்மால் எட்ட முடிந்தவற்றை குறிக்கோளாக்கிக்கொண்டு அவற்றை நோக்கி ஒவ்வொருநாளும், அழுத்தமாக அடியெடுத்து வைக்க வேண்டும். ‘நான் 50 தலைசிறந்த புத்தகங்களையாவது படித்து முடித்துவிடுவேன்’ என்று வெராக்கியத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். ‘நல்ல பொழுதாக்கத்தைக் கற்றுக்கொள்வேன்’ என சூரியரைக்கலாம். ‘ஒரு குறிப்பிட்ட விளையாட்டில் தேர்ச்சி பெறுவேன்’ என சபதம் ஏற்கலாம். ‘25 மரக்கன்றுகளை நட்டு பராமரிப்பேன்’ என்று நிச்சயம் செய்து கொள்ளலாம். இப்படி, ஏதேனும் ஓர் உயர்ந்த உறுதிமொழியை மனதில் எழுதி அதை கடைப்பிடித்தால், அந்த ஆண்டு முடிகிறபோது, நம்மையும் அறியாமல் நாம் மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சிக்குச் சொந்தக்காரர்களாகி விடுவோம். நேரத்தை முறையாகப் பயன்படுத்திய நிம்மதியும், திருப்தியும் ஏற்படும். இந்தப் புத்தாண்டில் எப்படி நம்மை நாமே புதுப்பிக்கப்போகிறோம் என்பதில்தான், புத்தாண்டை நாம் எதிர்கொள்ளும் சாராம்சம் அடங்கி இருக்கிறது.

விஞ்ஞானிகள் எத்தனை புதிய நுணுக்கங்களைக் கண்டுபிடிப்பது என்று விஷயம் வகுப்பார்கள். பெற்றோர்கள் எதில் முதலீடு செய்யலாம் என திட்டம் போடுவார்கள். இப்படி எல்லோருக்குமே ஒரு கனவும் ஆசையும் உண்டு. இதுபோல் மாணவர்களாகிய நாமும் ஏதாவது ஒரு விஷயத்துக்காக சங்கற்பம் செய்தால்தான் இந்த புத்தாண்டுக்கு ஓர் அர்த்தம் இருக்கும். பள்ளி இறுதித்தேர்வுக்கு படிக்கிறவர்கள், ‘அடுத்த கல்வி ஆண்டில் நாம் விரும்புகிற கல்லூரிப் படிப்பில் சேர்ந்துவிட வேண்டும்’ என நினைப்பது ஓர் இலக்கு. கல்லூரியில் கடைசி ஆண்டு படிப்பவர்கள், ‘நல்ல பணியில் சேர்ந்திட வேண்டும்’ என எண்ணுவது ஒரு சங்கற்பம்.

காதுகளுக்கு வேலை தருவோம்!

சேபசுவது மட்டுமல்ல, கேட்பதும் ஒரு கலைதான்!

கேட்பதற்கு பொறுப்பும் பொறுமையும் வேண்டும். செவிகளைச் செம்மை ஆக்குபவர்களுடைய வாழ்வு சிற்பமாகச் செதுக்கப்படுகிறது. தொடர்ந்து கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் காதுகளை மட்டும் மூடுவதற்கு வாய்ப்புகள் இல்லை.

கேட்பது அறிவுக்கு ஆழத்தை மட்டுமல்ல, தேடலுக்கு தீவிரத்தைக் கொடுக்கவும் உதவுகிறது. இன்று நாம் பேசுவதற்கு காட்டுகிற ஆர்வத்தில் நூற்றில் ஒரு பங்குகூட கவனிப்பதில் காட்டுவதில்லை. பலருக்கு காதுகள் ஆடம்பர உறுப்புகளாகவே ஆகிவிடுகின்றன. கேட்பது ஜனநாயகத்தின் முக்கிய அங்கம். பல்வேறு கருத்துகளையும் கேட்டு அவற்றில் இருந்து சிறந்ததை தேர்ந்தெடுத்து செயல்படுத்துவதுதான் தலைமைப் பண்பு. அதிகமாக கேட்பவர்கள் உதிர்க்கும் ஒவ்வொரு வாக்கியமும், பொன்மொழிகளாகப் பூத்துவிடுகின்றன.

திறந்த மனதுடன் அனுகுபவர்களால் மட்டுமே அடுத்தவர்கள் பேசுவதைக் கேட்கமுடிகிறது. அவர்கள் உள்ளமும் செவியும் ஒரே சமயத்தில் இணையும்போதுதான் கேட்பது, கவனிப்பதாக மாறுகிறது. மற்றவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? என்று இறுமாந்து இருப்பவர்களுக்கு தன்னுடைய குரல் மட்டுமே இன்னிசையாக இருக்கும். அடுத்தவர்களிடமோ அவர்கள் ஆணவக்காரர்கள் என்கிற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பேசுகிறவர்களை மதிக்கிற மனப்பான்மைதான் கவனிப்பதற்குக் கடையானி!

வாழ்க்கை முழுவதும் படித்து கற்றுக்கொள்வதைவிட கேட்டு கற்றுக் கொள்பவைதான் அதிகம் இருக்கிறது. கேட்பதற்கு பிரயத்தனங்கள் செய்ய தேவையில்லை. செவிகள் சென்று பற்றும் பொறிகள் அல்ல. அவை நின்று பற்றும் பொறிகள். அதிகம் படித்தால் வலிக்கின்றன கணகள். எத்தனை கேட்டாலும் சேதப்படுவதில்லை செவிகள். யார் எதைச் சொன்னாலும் முகத்தில் வெறுப்பைக் காட்டாமல், இனிய மனதுடன் கேட்பது முக்கியம்.

எந்த மூங்கிலும் புல்லாங்குழலாகும் வாய்ப்பு பெற்றிருப்பதைப் போல ஒரு நல்ல சொல் நம்மை உசப்பிவிடலாம். மேடையில் மேன்மையாக பேசுகிற பலருக்கு அழுத்தமாக கேட்பதுதான் முதல்படி! கேட்கும்போது பேசுபவர்களுடன் தர்க்கம் செய்கிற பழக்கம் தடைக்கல்லாக இருக்கும். எடை கற்களுடன் அடுத்தவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பவர்கள் விமர்சகர்கள் ஆகலாம். வித்தகர்களாக முடியாது. பெற்றோர் பேசுவதை உற்றுக் கேட்பதில் இருந்து நம் பயிற்சி ஆரம்பமாகிறது. ஆசிரியர்கள் அறிவுரையைக் கேட்பதில் அது தொடர்கிறது. நல்ல சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதில் அது முதிர்கிறது.

காதுகளுக்கு வேலை கொடுத்தால் அவற்றிற்கும் மகிழ்ச்சி, நமக்கும் கௌரவம். அடுத்தவர்கள் பேசி முடிப்பதற்குள் அடிக்கடி குறுக்கிடாமல் கேட்கப் பழகுவோம்! ஏனெனில், வியாதிகளில் பெரிய வியாதி கேட்கவும் கவனிக்கவும் மறுப்பதுதான்!

பிடிவாதம் தொலைப்போம்

இன்று பல வீடுகளில் சுட்டிகளின் பிடிவாதத்தைத் தாங்க முடியாமல் பெற்றோர்கள் திண்டாடுகின்றனர். அடம் பிடிக்கிற குழந்தைகள் ‘போன்சாய்’ செடிகளைப்போல ஆகிவிடுகிறார்கள்.

பிடிவாதமாக இருப்பது வேறு; வைராக்கியமாக இருப்பது வேறு. ‘கத்தியே தீருவேன்’ என்ற பிடிவாதத்தால் தவளை பாம்புக்கு இரையாகிறது. வைராக்கியத்தால் நிலக்கரி வைரமாகிறது.

அற்ப நோக்கத்திற்காக இருப்பது பிடிவாதம். உயர்ந்த குறிக்கோளுக்காக கொள்வது மனோதிடம். ஹிட்லரிடம் இருந்தது பிடிவாதம். காந்தியடிகளிடம் இருந்தது மனோதிடம்.

உலக வரலாறில் அழிவைச் சந்தித்தவர்கள் பிடிவாதமானவர்கள். ஆக்கத்தை விதைத்தவர்கள் திட்சாலிகள். பிடிவாதம் முனையிலேயே கிள்ளி ஏறியப்பட்டால், வினளைகிற வளர்ச்சி சமத்தன்மையுடன் இருக்கும். இல்லையெனில், அது அசரத்தனத்துடன் வளரும் ஆட்கொல்லியாகி விடும். பிடிவாதம் புலன்களை மறைக்கும். புத்தியை

மங்கச்செய்யும். 'தான் செய்வது நியாயமல்ல' என்று தெரிந்த பின்பும் தொடர்ந்து பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள், தன்னை சுற்றியிருப்பவர்களையும் துன்புறுத்துகின்றனர்.

பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள் வளர மறுக்கிறார்கள். தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு பூலோகம் இருண்டதாக புலம்புகிறார்கள்.

கடலின் பிடிவாதம் புயல்...
மேகத்தின் பிடிவாதம் இடி...
காற்றின் பிடிவாதம் சூறாவளி...
மன்னின் பிடிவாதம் புதைக்குழி!..

நினைத்தது உடனே நடக்க வேண்டும். கேட்டது உடனே கிடைக்க வேண்டும் என சின்ன விஷயங்களுக்குக்கூட சிரசாசனம் செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கை நுனி வெற்றிலையை தந்து விட்டு, தலை வாழை இலையைப் பறித்துக் கொள்கிறது. அவர்கள் எதிர்கால ஏமாற்றங்களுக்கு இப்போதே ஏனிப்படிகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். வெளிச்சத்திற்கே மீண்டும் மீண்டும் வருகிற விட்டில்களின் இறகுகள் எரிந்து சாம்பலாகி விடுகின்றன. பிடிவாதம் பிடிக்கிறவர்கள் வாழ்வின் சுவையை இழந்து விடுகின்றனர். வளைய மறுக்கிற மரங்கள் வலுவாக வீசும் காற்றில் விழுகின்றன. நாணல்களோதன் உடலைக் கோணல்களாக்கி நிமிர்ந்து விடுகின்றன. அடம்பிடிப்பது அமிலச் சுவைக்கு அடையாளம்! அது உறவுகளை அரித்துவிடும். நன்றியறிதலை எரித்துவிடும். விரக்தியும் வெறுப்பும் அதன் கைக்குழந்தைகள்.

பிடிவாதமின்றி வாழத் தொடங்குவோம். அனுசரித்துச் செல்லுகிற வெள்ளம் கடல்வரை நடைபயிலுவதைப் போல, அடுத்தவர்களை மகிழ்ச்சி அடையச் செய்யும் மந்திரத்தைத் தாராள மனப்பான்மையில் உருவாக்கிக் கொள்வோம்!

காட்சிப்படுத்துவோம்...

எண்ணங்கள், நாம் கேட்பவற்றை, படிப்பவற்றை காட்சிப்படுத்துகிறபோது கைக்கூடுகிறது. நாம் எதையும் உருவங்களாக்கி, காட்சிகளாக்கித்தான் சிந்திக்கப் பழகியிருக்கிறோம்.

படிக்கிற செய்திகள் எண்ணம் முழுவதும் வியாபிக்க காட்சிப்படுத்திப் படிப்பது நல்லது. மார்ம என்று கருதுகிறபோது, நம் மனத்தில் நெடிய தாவரம் ஒன்று விரிகின்ற கிளைகளோடு தோன்றி மறைகிறது. போர் என்று படிக்கிறபோது இருபுறமும் வீரர்கள் குதிரைகளில் ஈட்டிகள் சகிதமாக மோதிக் கொள்வது போல் உருவகப் படுத்துகிறோம்.

காட்சிப்படுத்தாமல் எந்தத் தகவலையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. நினைவாற்றல் என்பது காட்சிப் படுத்துகிற திறனைப் பொறுத்தே அமைகிறது. தொடர்புப்படுத்தி காட்சிப்படுத்துதல், நாம் மறந்து போகாமல் இருக்க உதவுகிறது. படிக்கிற தகவல்களை சின்னச் சின்ன பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஞாபக அடுக்குகளில் ஒழுங்காக அடுக்கி வைப்பதுதான் மனப்பாடம்

செய்வது. குறுகிய காலம் மட்டுமே ஞாபகத்தில் இருக்கின்ற தகவல்களை நீண்டகால நினைவாற்றலுக்கு குடி பெயர்த்துவதே அதன் உத்தி.

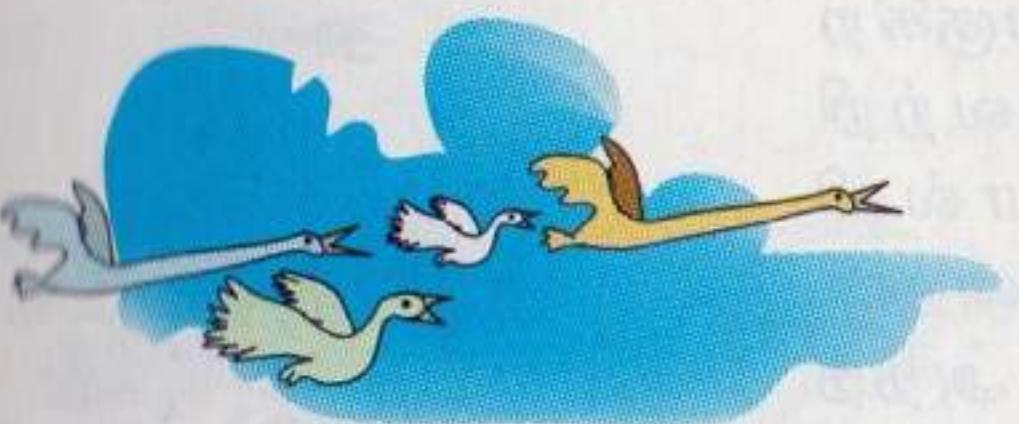
எவ்வளவு படித்தாலும், எத்தனை முறை தேர்வு எழுதிப் பார்த்தாலும், முக்கியத் தேர்வு வருகிறபோது பலருக்கு பயம் வந்துவிடுகிறது.

வினாத்தாள்களை வாங்கும்போது விரல்களில் நடுக்கம், விழிகளில் தயக்கம், உடலில் பதற்றம் என்று தேர்வுக் காய்ச்சலில் விழுந்துவிடுவார்கள்.

பதற்றம் ஏற்படுகிறபோது படித்ததெல்லாம் மறந்தது போன்ற மனநிலை ஏற்படும். அப்போது நம் மூளையின் முக்கிய உறுப்புகள் வேலைநிறுத்தம் செய்ய, எண்ணங்கள் போக்குவரத்துச் சிக்கலில் சிக்கித் தவிக்கும்.

தேர்வு அச்சத்திலிருந்து தெளிவுபெற எளிதான் வழி, தினமும் தேர்வைப் பற்றிக் காட்சிப் படுத்துவதுதான் (Creative Visualization). நாம் சிறப்பாகத் தேர்வு எழுதுவது போல் நினைப்பது முதல் படி. ஒவ்வொரு தாளுக்கும் உரிய விடையை முத்துமுத்தான் கையெழுத்தால் நிரப்புவது போல எண்ணுவது அடுத்த படி. தினமும் இரவு தூங்கப்போகும் முன்பு பத்து நிமிடம் விழிகளை முடி இவ்வாறு காட்சிப்படுத்திவிட்டு தூங்கச் சென்றால், நம் ஆழ்மனம் அசாத்தியமாகத் தூண்டப்படும். நம்மை அறியாமலேயே நமக்குள் உறங்கிக் கிடக்கும் ஆற்றல்கள் உசப்பி விடப்படும். பயம் விலகும், தெளிவு பிறக்கும், தேர்வு எளிதாகும்.

நம் விழிப்பு உணர்வின் விசாலத்தைக் கூட்டி, “தேர்வே வா வா” என்று சவால் விடும் அளவு துணிச்சலையும் நம்பிக்கையையும் விடைக்கும்.

தோல்வியை வெல்லோம்!

வெற்றியைக் காட்சிப்படுத்தியே நாம் முயற்சிகளை முன் வைக்கிறோம். பல நேரங்களில் செயல்படுகிறபோதே ஜெயித்துவிட்டதாகக் கருதுகிறோம். நாம் செல்கிற வேகத்தில் தோல்வி ஏற்பட்டால் துவண்டு விடுகிறோம். அடுத்து புதிய முயற்சிகளை மேற்கொள்வதில் சுணங்கி விடுகிறோம்.

வெற்றி என்கிற ஆளுயர மாலையை அநாயசமாகத் தாங்குகிற நாம், தோல்வி என்கிற சின்ன கறுப்புத்துணியின் பாரம் தாங்கமுடியாமல் அழுங்கிவிடுகிறோம். வெற்றி மினுமினுக்கிற பொன்னாடையை அணிவிக்கின்றது. தோல்வி கண்ணீரை ஒற்றிக்கொள்ளும் கைக்குட்டையை மட்டுமே காணிக்கை ஆக்குகிறது.

முதல் மதிப்பெண் கிடைக்கவில்லையே, நினைத்த படிப்பில் சேர முடியவில்லையே என்றெல்லாம் நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொண்டு வாழ்க்கையை சேதப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!

உற்று நோக்குபவர்களுக்கு மட்டுமே உண்மை தெரியும். வெற்றி தரக்கூடிய களிப்பைவிட, தோல்வி வழங்குகிற அனுபவம் ஆழமானது. வெற்றி அஜாக்கிரதையையும், தோல்வி விழிப்புணர்வையும் அள்ளித்தருகின்றன. ஒரு முறை கிடைத்த பரிசு அதீத நம்பிக்கையையும், அலட்சிய மனப்பான்மையையும் அபரிமிதமாகத் தந்துவிடுகிறது. மேடையில் ஒருமுறை நின்று விட்டதாலேயே நாம் அனைவரையும்விட உயரமானவர்கள் என்ற எண்ணம் உதித்துவிடுகிறது. அதே நேரம் வெற்றி பெறுகிற தருணத்தில் கவனக்குறைவாக இருந்து கேட்யத்தை தவறவிட்டவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் வரலாறானது.

ஜெயித்தவர்கள் தன் திறமையால் வென்றதாகக் கருதிக் கொள்கிறார்கள். தோற்றவர்கள், தான் குழுவைச் சரியாக வழிநடத்தவில்லையென்று சுயவிசாரணை செய்கிறார்கள். எதனால் வெற்றி பெற்றோம் என்று நாம் ஒரு நிமிடம்கூட அலசுவதில்லை. ஆனால், தோல்வி நம்மைத் துருவித்துருவி ஆராய வைக்கிறது.

வெற்றியால் கிடைக்கின்ற பெருமை மின்னலாக மறைந்து விடுகிறது. தோல்வியால் பெற்ற அவமானங்கள் மழையாக நம்மை நனைத்துவிடுகிறது.

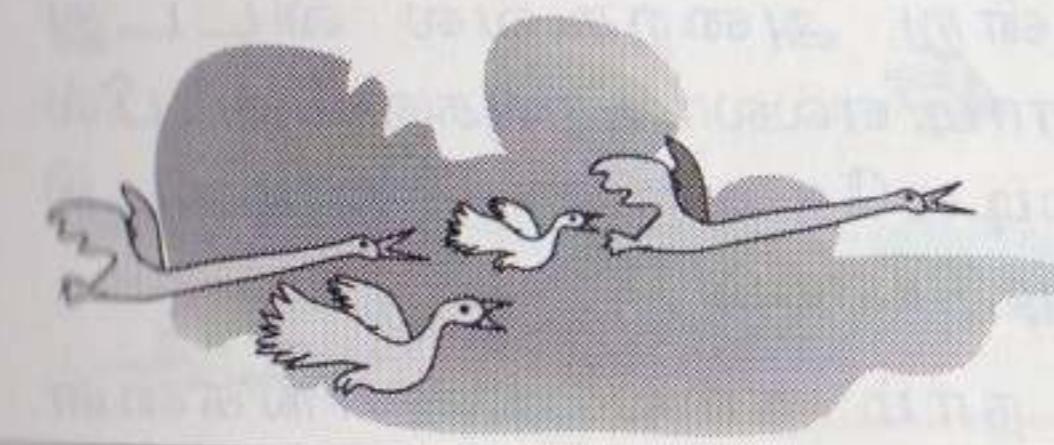
ஒவ்வொரு தோல்வியும் மிகப் பெரிய வெற்றிக்கு நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிறது. சின்னச் சின்ன வெற்றிகளில் சிலிர்த்து போகிறவர்கள், பெரிய முயற்சியில் பாதாளத்தில் விழுந்து பரிதவிக்கிறார்கள்.

பதக்கங்களைக் காட்டிலும் நோக்கங்கள் முக்கியம். உயர்ந்த நோக்கத்துக்காக அடைகிற தோல்வி சின்ன சுகத்துக்காகக் கிடைக்கிற வெற்றியைக் காட்டிலும் உன்னதமானது.

இன்று பெறுகிற தோல்வி வேறொரு உயர்ந்த லட்சியத்திற்காக நம்மை தயார்படுத்துகிறது எனக் கருதி, அதை சுட்டு விரலால் சண்டி உதறி விட்டு நாம் முன்னேற வழிவகுப்போம்.

26

நட்யீர் மாதுகாப்போம்!

நண்பர்கள், உறவுகளில் உன்னதமானவர்கள், பழகுபவர்களில் பவித்திரமானவர்கள், மற்ற சுற்றத்தினர் ரத்த உறவினால் தீர்மானிக்கப்படுபவர்கள். பரம்பரை அவர்களைத் தீர்மானிக்கிறது. நாமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் நட்பில் மட்டுமே நாட்டப்படுகிறது.

'பெற்றோர்கள்தான் உலகம்' என்கிற எல்லையைத் தாண்டி பறக்க நமக்கு சிறு தருபவர்கள் நண்பர்கள்தான். அவர்கள்தான் நம் உயரத்தை அளக்க உதவுகிறார்கள்; உள்ளத்தை அறிய ஊக்குவிக்கிறார்கள்.

வாழ்வின் வெற்றி நல்ல நண்பர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் அடங்கி இருக்கிறது. பூமியின் மீது புன்னைகைப் பூக்களை படரவிட்ட அனைவருமே நல்ல நண்பர்களைப் பெற்றிருந்தார்கள். தவறான நண்பர்கள் வீழ்ச்சியைத் தந்தார்கள்.

காரல் மார்க்ஸின் 'மூலதனம்' ஏங்கெல்ஸ்தான், ஹிட்லரின் வீழ்ச்சிக்கு முசோலி னிதான் மூல காரணம்.

எல்லா பாதைகளும் ரோமாபுரியில் முடிகின்றன, என்று அறைகூவல் விட்டது ரோம். எல்லா உறவுகளும் நட்பில் முடிவதே உறவுகளின் கடைசி அத்தியாயம்!

நாம் நல்ல உள்ளங்களை தேர்ந்தெடுத்து, இதயத்தின் பள்ளங்களை இனிமையால் நிரப்ப வேண்டும். தன்னையே நேசிப்பவர்கள், தன் நண்பர்களைக் கண்ணாடியாகத் தேர்ந்து எடுக்கிறார்கள். அதில் தாங்களே பிரதிபலிக்க முகி முந்து களிக்கிறார்கள். உயர்ந்தவற்றை நேசிப்பவர்களுக்கு, ஒவியமாக நண்பர்கள் வாய்க்கிறார்கள். அவர்களிடம் அனுசரிக்க தங்களைச் சிற்பமாக செதுக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

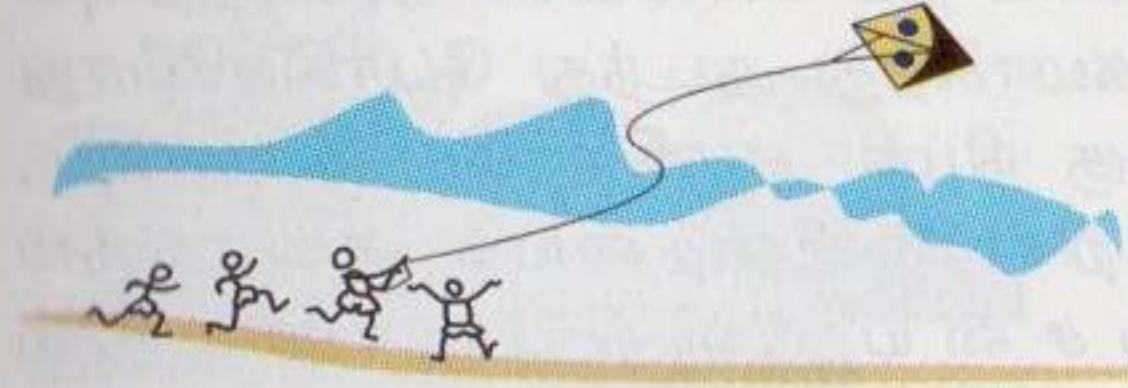
வெராக்கியத்தைக் கற்றுத்தரும் நட்பு வாய்ப்பவர்கள், விடாழியற்சியுடன் வீரமாகப் போராடுகிறார்கள். அறிவு விருத்தியைப் பெற்றுத்தரும் நட்பு, தேடுதலை தீவிரப்படுத்துகிறது.

சில நண்பர்கள் மரமாக இருந்து நிழல் தருவார்கள். அவர்களைக் குடைகளாக வீட்டுக்குள் எடுத்துச் செல்ல முற்படக்கூடாது. நாம் பழகுகிறவர்கள் எல்லாம் தோழர்களாக முடியாது. வசதியைப் பார்த்து நட்பு வரக்கூடாது. பொருள்களுக்காக உண்டாகும் போகமல்ல அது - அன்பின் அஸ்திவாரத்தில் எழுப்பப்படும் கோபுரம்!

நம் பெற்றோர்களின் மீது இருக்கும் அன்பையும், நன்றி உணர்வையும் அதிகரிக்கும்படி அமையும் நண்பர்கள், நாம் பூவாகும்போது தென்றல் ஆகிறார்கள். தீயாகும்போது நீராகிறார்கள்.

நண்பர்கள், நம் உலகத்தை விசாலப்படுத்த வேண்டுமே தவிர, அவர்கள் மாத்திரமே உலகமாகிவிட முடியாது. நல்ல நண்பர்களை தேர்ந்தெடுப்போம். பகிர்தலும், பரிமாறுதலும் பழக்கங்கள் ஆகட்டும். வாழ்நாள் முழுவதும் பாடப் புத்தகத்தின் நடுவே வைத்து இருக்கும் மயிலிறகாக, சிறந்த நட்பைப் பாதுகாப்போம்.

நம்மை உணர்ந்து கொள்வோம்!

பள்ளி ஒன்றின் ஆண்டு விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கிருந்த மாணவர்களிடம், “நீங்கள் எதற்காகப் படிக்கிறீர்கள்..?” என்று கேட்டேன்.

“மதிப்பெண்கள் பெறுவதற்காக...” என பதில் வந்தது.

“எதற்காக மதிப்பெண்கள்?” என்றேன்.

“பெற்றோர் இம்சிக்காமல் இருப்பதற்காக...” என்றனர்.

கல்வியின் குறித்கோளே மதிப்பெண்களுக்காக என்பது போன்ற மாயத்தோற்றத்தை மாணவர்களிடம் நாம் உருவாக்கி இருக்கிறோம்.

படிப்பு ஒரு படிக்கல், அதுவே மலை உச்சியல்ல. நாம் பெறுகிற கல்வி நம்மை நாமே உணர்ந்து கொள்வதற்காகவும், உயிர்கள் அனைத்தையும் நேசிப்பதற்காகவும்தான். தன்னைத்தானே புரிந்து கொண்டவர்கள் மனித இனம் முழுமையையும் மட்டுமல்ல, பயிர்களையும், பழவகைகளையும்கூட நேசிப்பார்கள். அவர்களின் கோபத்தில்கூட கருணை கொப்பளிக்கிறது.

ஆத்திரத்தில்கூட அன்பு இழையோடுகிறது. உயிர்களை நேசிக்க... நேசிக்க... நம் கல்வியின் அடர்த்தியும் அதிகமாகிறது. நடந்து போகிறபோது நமக்கு நிழல் தருகிற மரங்களையும், காற்றில் கவிதையைக் கரைக்கும் இசையை விநியோகிக்கும் பறவைகளையும் நேசித்துக்கொண்டே பள்ளிக்குச் சென்றால், அங்கு ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்தும் ஓவ்வொரு சொல்லும் உள்ளத்துக்குள் ஊட்டுவும்.

அதிசயிக்கும் ஆர்வம் குழந்தைகளாக இருந்தபோது விளிம்புக்கு வந்தது. நாம் வளர வளர நம்மை விட்டு விலகுகிறது. உலகம் நமக்காக மட்டுமே படைக்கப்பட்டிருக்கிறது என நினைத்துக்கொள்கிறோம். பறவைகளின் மீது கல்லெறியும் உரிமையை நமக்கு யார் தந்தார்கள்?

நாய்களின் வாலை கத்தரிக்கும் அதிகாரத்தை யார் தந்தது?

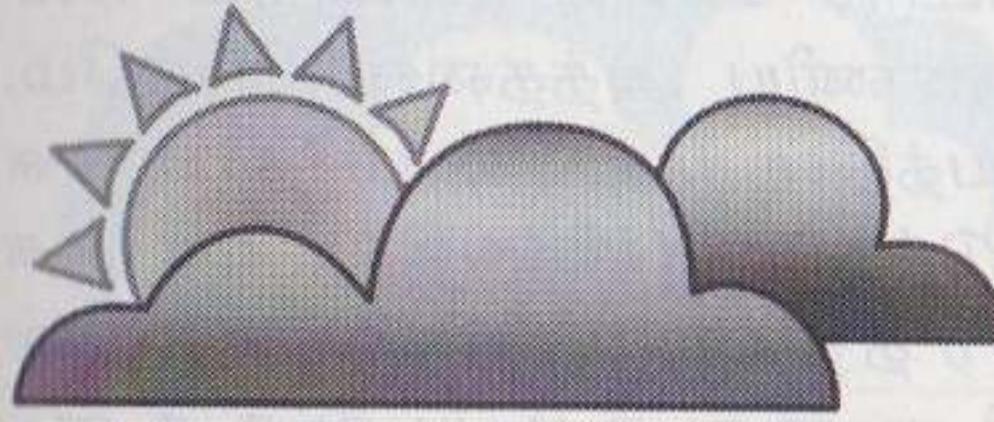
தட்டான்களை கயிறில் பிணைக்க யார் நமக்கு சலுகை அளித்தது?

காகங்களைத் தவிர வேறு பறவைகளே இல்லாமல் போகும் அவலமும், கொசுவைத் தவிர வேறொரு பூச்சி தென்படாத சூழலும் நம்மை நெருங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. வகுப்பில் முதல் மதிப்பெண் எடுப்பதுதான் தலையாய சாதனை என என்னி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிறோம். சாலையோர கிளைகளிலும் அழகான பூக்கள் பூக்கின்றன. அவற்றின் அழகை தரிசிக்க முடியாவிட்டால், நாம் உயர்வு பெற்று என்ன பலன்?! தெருவோர நாய்களின் மீது அன்பு செலுத்த முடியாதவர்கள், தெரிந்தவர்கள் மீதும் பாசம் கொள்ள முடியாது. நாம் சந்திக்கும் ஓவ்வொரு

மனிதரையும் ஆர்வத்துடன் கவனிக்கும் பழக்கமே அவர்கள் மீது அன்பு செலுத்துவதற்கான முதற்படி.

விலங்குகளுக்கும் மனிதனுக்கும் சுயநலத்தில்தான் வேறுபாடு. அனைத்தையும் சமமாக பாவிப்பதுதான் கல்வியின் நோக்கம். அந்தப் பண்பை வளர்ப்பவர்களால் செய்கிற ஓவ்வொரு செயலிலும் உண்மையையும் உன்னத்தையும் விதைக்க முடியும்.

துணிவோ தூய்மையானது!

வெற்றி வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள் போராடியேத் தீரவேண்டும்.

மகாத்மா காந்தியின் துணிச்சல் ஒட்டுமொத்த இங்கிலாந்து சாம்ராஜ்யத்தின் தைரியத்தைவிட, அதிகமாக இருந்ததால்தான் இந்தியா விடுதலைப் பெற்றது.

லெனினுடைய துணிச்சல், ‘ஜார்’ மன்னனின் வீரத்தைவிட அதிகமாக இருந்தது. அலெக்ஸாண்டர், அவர் துணிவை, உலகின் துணிச்சலைக் காட்டிலும் உயர்த்திப் பிடித்தவர்.

ராஜேந்திர சோழனின் துணிவோ, அன்றிருந்த அத்தனை நாட்டு வீரர்களின் ஒருங்கிணைந்த மனோதிடத்தைக் காட்டிலும் கூடுதலாகவே இருந்தது.

‘ஆடு தாண்டும் காவிரியாக...’ இருந்தவர்கள் மண்டியிட்டார்கள்.

‘அகண்ட காவிரியாக...’ மாறியவர்கள் மாலையிடப் பட்டார்கள்.

‘இந்த உலகில் நாம் வாழ்ந்ததன் அடையாளமாக எதையேனும் விட்டுச் செல்ல வேண்டும்’ என எண்ணிய அத்தனை பேருமே, பயத்தின் மடியில் பரிதாபமாக படுத்தவர்கள் அல்ல; மாறாக வீரத்தின் வெளிச்சத்தில் விளையாடியவர்கள். சுயநலத்துடன் இருப்பவர்கள் துணிச்சலுடன் துலங்கமுடியாது. சுதந்திரத்துடனும் விளங்க முடியாது. பயந்து... பயந்து... பல்லாண்டு வாழ்பவர்கள் பதர்கள். ஆபத்துடன் வாழ ஆயத்தமாகிறவர்கள், மலரின் மணம் போல காற்று வெளியையே கௌரவப்படுத்துகிறார்கள்.

மண்புழுக்கள் பாதுகாப்புக்காக மண்ணுக்குள்ளேயே மக்கிய இலைகளை மதிய உணவாக்கிக் கொள்கின்றன. இறகுகளை விரிக்கும் தென்சிட்டுகள் மலர்களின் மடியில் மகரந்தத் துகள்களை சிற்றுண்டியாக்கிச் சிரிக்கின்றன.

‘நான் மட்டும் நன்றாக இருந்தால் போதும்’ என எல்லோரும் என்னத் தொடங்கினால், ஒருவர்கூட நன்றாக இருக்க முடியாது. கீழே விழாமல் மிதிவண்டி பழக முடியாது. ஒரு முறை கூட தண்ணீரை விழுங்காமல் நீச்சலில் கரையேற முடியாது. சிராய்ப்புகள் நிகழாமல் சிகரம் தொடமுடியாது. “அலைகளின் வாய்க்குள் அகப்பட்டாலும் பரவாயில்லை” எனப் போராடியவர்களுக்கு திரைகூட தரையானது. அதன் மேல் அலுங்காமல் அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள்.

வாழ்க்கையில் துணிச்சலுடன் வாழவேண்டிய நேரங்களில் துணிச்சலைக் கடைப்பிடிப்போம். அதன் மூலம் வெற்றியைக் கைப்பிடிப்போம்.

இன்று புதிதாகப் பிறந்தோம்!

படுக்கையில் இருந்து எழுகிறபோதே, ‘இன்றைய பொழுதை இனிமையாக்குவேன்’ என நினைத்து, ‘இன்று புதிதாகப் பிறந்தோம்’ என்ற மகிழ்ச்சியுடன் அன்றைய நாளை தொடங்குவதே ஆக்கழுரவமான சிந்தனைக்கு அடித்தளம்!

வீட்டிலிருந்து வெளியே வாருங்கள். வெளியில் பறக்கும் பறவைகளையும், துளிர்த்து நிற்கும் மரங்களையும் அன்புடன் நோக்குங்கள். உடல் முழுவதும் உற்சாகம் இருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படும். அன்பும் கருணையும் இருமடங்காக திரும்பி வருகின்ற இனிய கொடைகள். மகிழ்ச்சியுடனும் மனநிறைவுடனும் பொழுதை தொடங்குபவர்களுக்கு எல்லா நேரங்களிலுமே நிறைவு ஏற்படும். தன்னைப் பற்றிய குறை பாட்டுடனே வாழ்பவர்களுக்கு உலகம் எப்போதுமே உறுத்துகின்ற மஞ்சமாகக் காட்சியளிக்கும். சாப்பிடும்போது, உணவு பரிமாறப்படுவதற்கு முன்பே சலித்துக் கொள்பவர்களுக்கு அறுசுவை தெரியாது. அவலச் சுவையே அதிகரிக்கும்.

எருக்கஞ்செடியின் மலர்களிலும் மருத்துவ குணமிருப்பது உண்மை என்பதால், அவற்றின் மீது

அருவருப்புக் கொள்ளும் அவசியமில்லை. அவையும் அழகானவை என்று உலகை நேசிக்கும் விழிகளுக்கு உடனே தெரியும்.

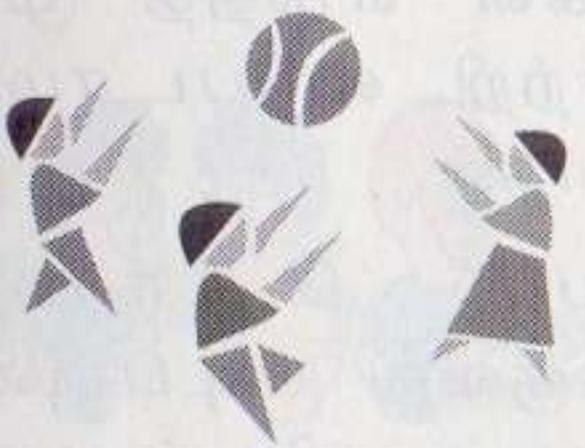
எதிர்மறை எண்ணம் அற்றவர்கள் கரங்களில் கண்ணுக்குத் தெரியாத தங்கமுலாம் பூசி இருப்பது அவர்களுடன் பழகியவர்களுக்கு மட்டும் தட்டுப்படும்.

அவர்கள் வாளியில் ஊற்றும் நீர், வேர்களில் அமுத மழையாகும். வெறுப்புடன் வார்த்தால் அது அமில மழையாகும். அன்பாக விலங்குகளுக்கு உணவு இடுபவர்கள் அவை செழித்து வளர செம்மை சேர்ப்பவர்கள். அவர்கள் கறக்கும்போது பசுக்கள் இரண்டு மடங்கு பாலைத்தரும்.

நம்பிக்கையுடனும், நல்ல உள்ளத்துடனும் அனுகும்போது கரடுமுரடுகள்கூட கால்களைக் காயப்படுத்தாது. எல்லாவற்றையும் குறை சொல்வது நம்மை வருத்தத்தில் ஆழ்த்திவிடும். மனம், அதனால் தொங்கி கணக்கும். அடுத்தவர்களை சந்தேகத்துடனும், ஏளனத்துடனும், குறைபாட்டுடனும், இளக்காரத்துடனும், கோபத்துடனும் பார்க்கும்போது அவர்கள் நம் எண்ணத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தும் விதத்தில் நடந்து கொள்கிறார்கள்.

அடுத்தவர்களிடம் அழகைக் காண ஆரம்பிப்பவர்கள் எல்லோர் விழிகளிலும் அழகாகத் தெரிகிறார்கள்.

30

முடிவெடுக்கப் பழுவோம்!

தலைமைப் பண்புடன் திகழுபவர்கள் மட்டுமே தாங்கள் புகுந்த துறைகளில் எல்லாம் புதுமையைப் புகுத்துகிறார்கள்.

அனைவரையும் அவர்கள் சம்மதிக்கச் செய்து சாதனைகள் படைக்கிறார்கள்.

முடிவு எடுப்பதுதான் தலைமைக்கு முக்கியம். குடும்பத்தில் முக்கிய முடிவு எடுப்பவர்கள் தலைவர்களாகத் தகுதி பெறுகிறார்கள்.

சிலரால் எந்தத் துணி வாங்குவது என்றுகூட துணிவுடன் முடிவெடுக்க முடிவதில்லை. பொறுமை, ஆழ்ந்த கவனம், தீர்மானம், திறந்த மனது, கூர்ந்த மதி, விளிம்பு வரை விழிப்புணர்வு ஆகிய பண்புகள் அமையப்பெற்றால் மட்டுமே முடிவுகள் முத்துகளாக ஒளிரும், இல்லாவிட்டால் சொத்தைகளாக சொத்துப்பும்.

'நான் நினைப்பது மட்டுமே சரி' என எண்ணுகிற எவரும் சரியான முடிவுகளை எடுப்பதில்லை. அவசரப்படுபவர்கள் கூழாங்கற்களை வைரங்களாக எண்ணி குழப்பிக் கொள்பவர்கள். கவனம்

உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!

சிதறுபவர்கள் கைகளை கத்தியில் அறுத்துக் கொள்பவர்கள். தீர்மானம் இல்லாதவர்கள் எடுத்த முடிவை அடிக்கடி மாற்றி, எடுப்பாமலேயே இருந்துவிடுவார்கள்.

புத்தியைத் தொடர்ந்து செம்மையாக்குவது படிப்பினாலும் சிந்தையாலும் பிரச்னையின் மையத்திலேயே எல்லா புலன்களையும் ஒரு சேர குவிப்பதே உச்சபட்ச விழிப்புணர்வு!

ஒரு சின்ன சம்பவத்துக்கு எண்ணற்ற திக்குகளில் சிந்திப்பவர்கள், வாழ்க்கையையே மாற்றப்போகிற நிகழ்வின்போது சுயமாக, அவசர முடிவு எடுத்து அவதிப்படுவார்கள். முதலில் பிரச்னையை கண்டுகொள்வது நுண்ணறிவு, அதற்கான தீர்வுகளை தெரிவது அடுத்தபடி, பின்னர் அவற்றில் சிறந்ததை தேர்ந்தெடுப்பது முத்தாய்ப்பு!

நாம் எந்தப் படிப்பு படிக்க வேண்டும். எந்த பணி செய்ய வேண்டும் போன்ற வாழ்வை தீர்மானிக்கிற விஷயங்களில் மிகவும் சிந்தித்து முடிவு எடுக்க வேண்டும். பயிர்களை நேசிப்பவன் வேளாண்மையையும், நிர்வாகம் விரும்புகிறவர்கள் மேலாண்மையையும் பாடங்களாக தேர்ந்தெடுத்தால் பரிமளிப்பார்கள்.

கவிதையை நேசிப்பவர்கள் ரசாயனத்தை படிக்க ஆரம்பித்தால் தூக்கம் வரும். விரும்பியதை படிக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கமும் வரும்.

அதிக ஊதியம் கிடைக்கும் என்பதற்காக மட்டுமே நாம் பணியையும் படிப்பையும் தேர்ந்தெடுத்தால் மகிழ்ச்சி மணல் கோட்டையாக மாறிவிடும்.

நல்ல நண்பர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, படிக்க நல்ல புத்தகங்களை தேர்ந்து எடுப்பது, நல்ல பொழுதாக்கத்தை தேர்ந்தெடுப்பது என இனிய முடிவுகளை எடுப்பவர்கள் மட்டுமே கலங்கரை விளக்கத்தின் உச்சத்தில் உட்காரு கிறார்கள். தத்தளிக்கும் பலரை கரை சேர்க்கிறார்கள்.

முடி வெடுக்கப் பழகுவோம். முன்னேற்றம் அடைந்திடுவோம்!

31

நேர மேலாண்மை!

எந்த நேரத்தில் எதைச் செய்ய வேண்டும்; எவ்வளவு நேரத்தில் அதைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்கிற சூட்சமம்தான் நேர மேலாண்மை!

செய்கிற பணியிலேயே முழுமையாக தினைத்திருப்பவர்கள் மூன்று நிமிடங்களில் முடியவேண்டியதை முக்கால் நிமிடத்தில் செய்து விடுவார்கள்.

நாய் எப்போதுமே சுற்றிக்கொண்டு இருப்பதற்குக் காரணம், கண்டதிலும் வாய் வைப்பதுதான். முனைப்பு என்பதை வேட்டையாடும்போது பல்லியிடம் காணலாம். ஓவ்வொரு அடியையும் கவனமாக முன்வைத்து, சிறு சலனத்தைக்கூட ஏற்படுத்தாமல், முன்னேறி பூச்சியினை விழுங்க எந்த பள்ளியிலும் பல்லிக்கு பாடம் கற்றுத் தரப்படவில்லை.

எழுத்தில் தீவிரம், முழுமையாக கவனம், அதன் மையத்தில் ஆர்வம் என்கிற கலவையுடன் செயலை மேற்கொள்பவர்கள், மேன்மை அடைவார்கள்.

சாப்பிடும்போது உணவே உலகம், படிக்கும்போது புத்தகமே வேதம், வினையாடும்போது பந்தே உலக

உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!

உருண்டை, குளிக்கும்போது தன்னீரே அபிஷேகம் என எந்த நேரத்தில் எது செய்கிறோமோ அந்த செயலில் முழுமையாக ஐக்கியமாகிற மனப்பான்மையே நல்ல நேர மேலான்மைக்கு இலக்கணம்!

காலையில் எழவேண்டியபோது எழுந்தால், நேரம் போதவில்லை என புலம்ப வேண்டியதில்லை. பறவைகள் பாடலாலும், தேனீக்கள் ரீங்காரத்தாலும், பட்டாம்பூச்சிகள் சிறகசைப்பாலும், வண்டுகள் இன்னிசையாலும் விடியலை வரவேற்கும்போது, மனிதன் மட்டுமே படுக்கையில் புரண்டு, பொழுது புலரும்போது புலம்பித் தீர்க்கிறான்.

படிக்கிற நேரத்தில் படிப்பு, பல் துலக்கும் பொழுதில் பல் துலக்குதல், விளையாடும்போது விளையாட்டு என வகைப் படுத்திக்கொள்கிறவன் வாழ்வு, முன்னேற்றத்தை நோக்கி ஓடுகிற வாய்க்காலின் நீராக வளர்கிறது. அவசரத்தில் உண்டால் உணவும் விஷம். ரசித்துக் குளித்தால் கொப்பரை நீரே குற்றாலமாகும்!

சுற்றுலா போகிற இடத்தில் பாடத்தைப் பற்றி சிந்திக்கிறவர்கள், இரண்டையும் தவறவிடும் இருண்ட பிரதேசத்தின் பிரஜைகள்.

சோம்பலில் சுகம் காண்கிறவர்களுக்கு ஒராண்டுகூட ஒரு மாதத்தின் அடர்த்தியையே பெற்றிருக்கும். சுறுசுறுப்பு உள்ளவர்களுக்கு ஒரு வாரம், ஒரு மாதத்தின் பலனை தரும்.

இன்று என்ன செய்யவேண்டும் என குறித்துக் கொண்டும், ஒரே மாதிரியான பணிகளைத் தொகுத்துக்கொண்டும், செய்பவற்றை திருப்தியுடன் செய்துகொண்டும் நாட்களை திட்டமிடுபவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் திருநாளே! எல்லா நேரமும் நல்ல நேரமே!

நொடிகளை வீண்டிப்பவர்கள் நொடிந்துபோவார்கள் அவற்றை பயன்படுத்துபவர்கள் கோஸ்வரர்களாக ஆவார்கள்!

32

பள்ளி திறந்தது

பள்ளிக்கூடம் திறந்துவிட்டது. வகுப்புகள் தொடங்குவதற்காக அழைப்பு மணி அடிக்கும் ஓசை கேட்கிறது. இது சில மாணவர்களுக்கு ஆலய மணியாக மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. ஆனால், சிலருக்கோ அபாய மணியாக எதிரொலிக்கிறது.

படிப்பு மகிழ்ச்சியான அனுபவம் என்பதை மனத்தில் தேக்கிய மாணவர்கள் நீண்ட விடுமுறைக்குப் பிறகு பள்ளி தொடங்கப்படுவதை, எண்ணி, உள்ளுக்குள் குறுகுறுக்கும் உணர்வுடன் எதிர்கொள்கிறார்கள். புத்தம் புதிய சீருடை, புதிய ஆசிரியர்கள், புதிய வகுப்புகள் என எண்ணற்ற மாற்றங்கள் எப்போதும் தேடுகிற உணர்வை வளர்க்கின்றன.

வழக்கத்திலிருந்து வித்தியாசமான அனுபவங்கள் அனைத்துமே இனிமையானவை. எத்தனை நாளைக்கு ஒரே விஷயத்தைத் திரும்பத் திரும்ப படிப்பது?! இனி புதிய புதிய செய்திகள், புதிய காற்று ஜன்னல்களின் வழியாக ஊடுருவுவதைப் போன்ற சிலிரப்பு. இன்னும் ஓர் ஆண்டுக்கு இதே சூழல்தான் நீடிக்கும். சென்ற ஆண்டு

படித்தவர்களில் சிலர் அந்த வகுப்புகளிலேயே தங்கிவிட்டார்கள். சிலர் வேறு ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். புதிய படிப்புச்சுழல் பூத்திருக்கின்றது. சென்ற ஆண்டு போலவே கடைசி மூன்று மாதங்கள் தேர்வை எண்ணி கஷ்டப்பட வேண்டுமா?!

இந்த ஆண்டு புதிய ஆண்டாக மலரட்டுமே. அன்றாடம் வகுப்பில் புலன்களை செம்மையாக்கி, ஆசிரியர் நடத்தும் பாடங்களிலேயே கரைகிற அனுபவத்துக்கு தயாராகுங்கள். கவனிக்கின்ற போதே முக்கால்வாசி செய்திகள் மூளைக்குள் நுழைந்துவிடுகின்றன. வீடு திரும்பியதும், விளையாடி முடித்து, கை, கால், முகம் கழுவி அன்று நடத்திய பாடங்களை அன்றே படிக்கின்ற வழக்கம் ஆரம்பமாக்ட்டும். வார இறுதியில்

திருப்புதல் நிகழ்டும். மாத இறுதியில் மாதிரித் தேர்வு. புரியாதவற்றையும், பிடிபடாதவற்றையும் உடனுக்குடனே ஆசிரியரிடம் கேட்டு தெளிவதில் தயக்கம் வேண்டாம். முதல்நாளில் இருந்தே படிப்பை முழுமையாகக் கவனிப்பவர்களுக்கு விளையாடவும் நேரம் கிடைக்கும். படித்தவற்றை கிரகிக்கவும் காலம் இருக்கும். படிப்பு என்பது கடைசி நேர தவிப்பு அல்ல... அது ஒவ்வொரு நிமிட துடிப்பு! படிப்பதை வாழ்க்கையோடு தொடர்புப்படுத்துவதே இனிமைக்கு இலக்கு.

முதல் நாளில் இருந்தே படிக்க தொடங்குவோம்... தேர்வுநாளை திருவிழா ஆக்குவோம். மதிப்பெண்கள் பெறுவது மத்தாப்புகளாக்டும்!

33

யாருவதில் கிளிமை

இன்றைக்கு பல மாணவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதுதான் அதிகம். சபையில் பேசுவதற்கோ தயக்கம்!

யாரிடம் எப்படி பேசுவேண்டும்? உடல் அசைவுகளை எப்படி ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும் என்பதில்தான் அடுத்தவர்களின் மதிப்பைப் பெறுகின்ற சூட்சமம் இருக்கிறது. உதடுகள் பேசுவதைவிட, முகபாவங்கள் பேசுவதே அதிகம். கண்களின் அசைவில், கைகளின் அபிநியத்தில், முகத்தின் மலர்ச்சியில், தலைகளின் வெளிப்பாட்டில் நாம் மறைக்க நினைக்கிற செய்திகளும்கூட வெளியே குதித்து நம்மைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

நாம் பேசுகிற போது உடலை எப்படி அசைக்கிறோம் என்பதைப் பார்த்தே அடுத்தவர்கள் நம்மை மதிப்பிட்டுவிடுவார்கள். 93 சதவிகிதம் பாவனைகளால்தான் நம்மை நாம் உணர்த்துகிறோம்; வார்த்தைகளால் அல்ல.

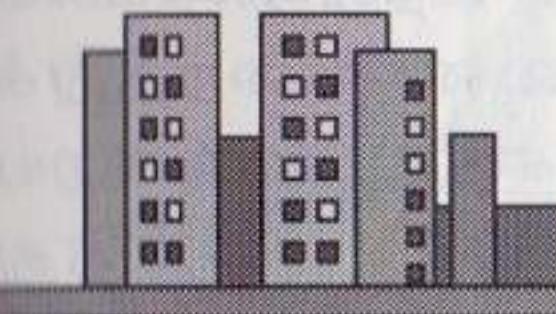

முகத்துக்கு 2,50,000 பாவங்கள் உண்டாக்குகின்ற சக்தி உண்டு. பெரியவர்களிடம் பேசுகிறபோது

நாம் நிற்கிற தோரணை, அவர்கள் விழிகளை சந்திக்கிற முறை, கைகளை வைத்திருக்கிற பாங்கு ஆகிய அனைத்துமே முக்கியம்! நமக்கு சமமானவர்களிடம் பேசுகிறபோதுகூட அவர்களிடம் அனுசரணையாகப் பேசுகிறோமா, அதிகமாகப் பேசுகிறோமோ என்பதை உடலின் அசைவுகளே வெளிப்படுத்திவிடும். பொய் சொல்கிறபோது நம்மையும் அறியாமல் நாம் எதிராளியின் கண்களை சந்திக்கத் தயங்குகிறோம்... கையை வாய்க்கு அருகில் எடுத்துச் செல்கிறோம். நம் இமைகளின் படபடப்பு நம்மைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுகிறது. சிரிப்பதில்கூட பொய்யான சிரிப்பையும், புன்சிரிப்பையும் அடையாளம் கண்டுவிட முடியும். நாம் அமருகின்ற விதம் மிகவும் முக்கியமானது. உடல் அசைவின் மொழிகளை ஓரிரு நாளில் நாம் மாற்றிக்கொள்ள முடியாது.

இருப்பினும் அதற்காக முயற்சி செய்யலாம். நம் குரலின் ஏற்ற இறக்கங்களை வைத்தே நாம் பதற்றப்படுகிறோம், பயப்படுகிறோமா, ஆத்திரப் படுகிறமோ, எச்சரிக்கையுடன் இருக்கிறோமா என்பதை அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள் அறிந்துகொள்வார். உடல் அசைவும், குரல் அசைவும், உதடுகளின் அசைவும் ஒரே புள்ளியில் இனைகிற போதுதான் தகவல் பரிமாற்றம் முழுமையாகிறது. இந்த உண்மையை உணர்பவர்கள்தான் மேடைகளில் அடுத்தவர்களை எளிதில் வசியப்படுத்துகிறார்கள். தனிமையில் தங்களை சந்திப்பவர்களையும் வசப்படுத்துகின்றனர். பேசுகிறபோது எதிரே இருப்பவர்களை சாதாரணமானவர்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு மரியாதை குறைவாக நடந்து கொள்பவர்கள் பலர்! ஒருமுறை நான் ‘வாக்கிங்’ சென்றபோது என்னிடம் பணிபுரிந்த ஒருவர் வழியிலே சந்தித்து தன் மகளை அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த பெண்ணோ, ஏதோ ஒரு நண்பரோடு பழகுவதைப்போல சகலமாக ‘ஹலோ’ சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட்டார். 15 நிமிடம் கழித்து அந்த பெண்ணின் தந்தை எனக்கு போன் செய்து தன் மகளின் செய்கைக்கு பலமுறை என்னிடம் மன்னிப்புக்கேட்டார். மரியாதை குறைவான மகனுக்காக தந்தை மன்னிப்பு கேட்பதுதான் இப்போதைய நடைமுறை!

தாழ்வு மனப்பான்மையைத் தகர்!

நம் எல்லோருக்குமே ஏதேனும் ஒரு மனப்பான்மை தூக்கலாக இருக்கிறது. சூழலுக்கு ஏற்ப அது தாழ்வாகவோ உயர்வாகவோ ஒப்பனை செய்துகொள்கிறது.

நம்மைக்காட்டிலும் ஏதேனும் ஒருவகையில் மேன்மையாகத் தெரிபவர்களை பார்க்கும்போது தாழ்வுமனப்பான்மை நம் தோள்களின் மீது ஏறிவிடுகிறது. நம்மைக் குனிய வைத்து பச்சைக்குதிரை தாண்டுகிறது. ‘நம்மைக் காட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் யாரும் சரளமாக பேசமுடியாது’ என்று எண்ணிக்கொள்பவர்கள் மற்றொருவர் தெளிவாகவும், சரளமாகவும் அந்த மொழியைக் கையாளுவதைப் பார்க்கும்போது குறுகிவிடுகிறார்கள்!

மனிதனின் முன்னேற்றமே அவனுடைய தாழ்வு மனப்பான்மையினால்தான் ஆரம்பமாகிறது. அவன் உயரத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதலினால்தான் அவனது ஆளுகை உயருகிறது!

அடுத்தவர்களைப் பார்த்து தனக்கு குறை இருப்பதாக நினைப்பவர்கள், ‘பணி போதை’யில்

உன்னோடு ஒரு நிமிடம்!

(Workaholics) மூழ்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தென்றலும் தெரிவதில்லை, நிலவொளியும் புரிவதில்லை. எதற்காக உழைக்கிறோம் என்பதே தெரியாமல் உழைப்பவர்கள் அவர்கள்! இன்னும் சிலரோ தாழ்வு மனப்பான்மையை உந்துதலாக்கிக் கொண்டு அறிவாலும் ஆற்றலாலும் தன்னை நிறைத்துக் கொள்ள முற்படுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் நிறைய கண்டுபிடிப்புகளையும் இலக்கியங்களையும் படைத்து இருக்கிறார்கள்.

தன் அகந்தையை காலி செய்ய முனைப்பவர்கள்தாம் தன்னை சிறந்த குணங்களால் நிரப்பிக்கொள்ள முடியும். சிலரோ, தாங்கள் தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் இருப்பதே தெரியாமல் அதை ஈடுசெய்யப் பளபளக்கும் உடை, பளிச்சிடும் கார் என்று வெளி மினுக்குகளால் சரிகட்ட முனைவார்கள். அவர்கள் தனக்குள்ளே இருக்கும் வெற்றிடத்தை உணராமல் வெளிப்புற பற்றுகளால் இருக்கும் கரையானாக மாறிவிடுகிறார்கள். உடையைப் பார்த்தோ, அணிகலன்களைப் பார்த்தோ, அழகைப் பார்த்தோ தாழ்வு மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

வெளிப்புற தோற்றங்கள் எல்லாம் நிரந்தரமானவை அல்ல. நம் உள் மையத்துள் எப்படித் திகழ்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியமானது. அன்பாலும், கருணையாலும், உழைப்பாலும், பணிவாலும், பண்பாலும், படிப்பாலும் அறிவாற்றலாலும் நிறைந்திருப்பவர்கள் மட்டுமே புறத்தோற்றங்களைத் தாண்டி அழகாக இருக்கிறார்கள். அந்த அழகே நீடித்து நிற்கிறது. நமக்கிருக்கும் உட்புற குறியீடுகளை உணருவதற்குத் திறந்த மனப்பான்மை தேவை.

மேன்மையானவர்கள், தாழ்வுமனப்பான்மை கொள்வதுமில்லை, உயர்வு மனப்பான்மை அடைவதுமில்லை.

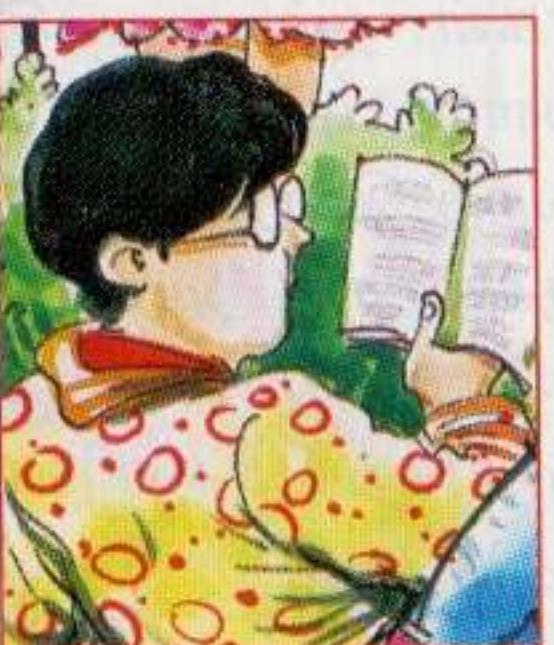
அவர்கள் தண்ணீரைப் போல் தேவைப்படும்போது அருவியாக விழுகிறார்கள்; சூழல் வரும்போது மேகமாக உயர்கிறார்கள்!

35

மூடநம்பிக்கை கூடாது!

நம்பிக்கையே ஒருவகையில் மூடத்தன மானதுதான்! மனது ஒருகட்டத்தில் நம்பியவை எல்லாம் அடுத்தகட்டத்தில் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. எந்தக் காரணமும் இன்றி ஒன்றின் மீது பற்று வைப்பதுதான் நம்பிக்கை. காரணம், இருந்தால் அது விளைவாகிவிடும். காரணத்தை ஆராய முற்பட்டால் அது ஆராய்ச்சியாகிவிடும். இருப்பினும், நம்பிக்கையை நிறுத்த முடியாது. ஏனென்றால், நம்பிக்கையை நிறுத்தும்போது நாம் மூச்சுக் காற்றையும் நிறுத்திவிடுவோம்! நம் நம்பிக்கை சிலநேரங்களில் மூடர்கள் மீது வைப்பதாகவும், பல நேரங்களில் மூடத்தனங்களின் மீது வைப்பதாகவும் இருக்கிறது. நம் சக்தியை நம்பாமல் அடுத்தவர்கள் மீது பொறுப்பை ஏற்றி வைப்பதுதான் உண்மையான மூடநம்பிக்கை.

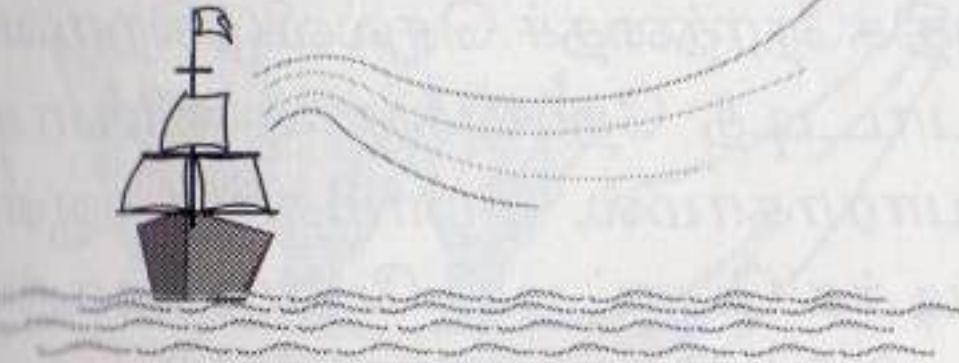

ஓழுங்காகப் படிக்காமல் தேர்வில் மார்க்குகள் குறைந்ததற்கு ஆசிரியர்களைக் குறை கூறுவது மூடநம்பிக்கை! எந்த நேரத்தில் வீட்டைவிட்டு வெளியில் வந்தோம் என்பதுதான் தேர்வின் முடிவைத் தீர்மானிப்பதாக எண்ணிக்கொள்வதும் மூடநம்பிக்கையே!

படிக்கிற நேரத்தில் படிக்காமல், தேர்வுக்கு பிறகு தினமும் அர்ச்சனை செய்து, அபிஷேகம் நடத்தி, வழிபாடு முடித்து நல்ல முடிவு வரவேண்டுமென காத்திருப்பதும் மூடநம்பிக்கைதான்! குறிப்பிட்ட சட்டையே, நம்வெற்றியை தீர்மானிக்கும் என்று நம்புவது, குறுக்கே ஒருவர் வந்ததுதான் நம் சறுக்கலுக்கு காரணம் என்று நினைப்பது மூடநம்பிக்கை. இப்படி நம் முயற்சிகளை முழுமையாக்காமல் அடுத்தவர்களைச் சாட்சியாக்குகிற அத்தனை நிகழ்வுகளும் மூடநம்பிக்கைகள்தான்!

இப்படிக்காரணமற்ற ஒவ்வொரு நம் பிக்கையிலும் நாம் மூடர்களாகவிடுகிறோம். பல்லி சொல்வதைக் கேட்டு ஒன்றை தீர்மானித்தால் அது பூனையிடம் பிடிபடுகிறதே அதற்கு யார் பொறுப்பு என்று சிந்திக்க வேண்டாமா? குடுகுப்பைக்காரன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி துல்லியமாகச் சொல்வது என்றால், நம் வீட்டில் அவனுக்கு இனாம் கிடைக்குமா... கிடைக்காதா என்று அவனுக்கு முன்கூட்டியே தெரியுமா? எதிர்காலத்தைக் குறித்து முன்கூட்டியே தெரிவது என்றால் ஞானிகள்கூட பிறந்து இருக்க மாட்டார்கள். எப்போது என்ன நடக்குமென்று தெரியாமல் இருப்பதுதான் வாழ்க்கையின் சவாரசியமே! அது அதிர்ச்சியாக இல்லாமல் ஆனந்தமாக இருக்க நம் முயற்சிகள் முக்கியக் காரணம். வாய்ப்பு தொடருகிறபோது அதை விபத்து என்று அழைக்கலாமே தவிர, ராசி என்று சொல்லக்கூடாது. வாய்ப்பு வேறு, ராசி வேறு. வட்சம் பேரில் ஒருவர் குலுக்கலில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது ராசி அல்ல வாய்ப்பு. காற்றிடத்தால்தான் காலம் கணிந்தது என்று எண்ணுபவர்கள் தங்களை தாங்களே மறுதலித்துக் கொள்கிறார்கள். நம் முயற்சி மட்டும்தான் நாம் அடையப்போகும் எல்லைகளை தீர்மானிக்கும். கடுமையாக உழைப்பவர்கள் விதியையும், மீறி வெற்றி பெற்றுமுடியும் என்பதை திருவள்ளுவர்கூட தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். அயராத உழைப்புடன், தெளிந்த மனதுடன் ஒவ்வொரு நாளையும் உன்னிப்பாகத் திட்டமிட்டு ஆற்றலைக் குவிப்பவர்களின் வெற்றியை யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது.

நம்பிக்கையோடு நப்போம்!

தன்னம்பிக்கை பற்றி ஏராளமான புத்தகங்கள் வருகின்றன!

தன்மீது நம்பிக்கை வைக்கின்ற அளவுக்கு அடுத்தவர்கள் மீதும் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் நம் மீது வைக்கிற நம்பிக்கையையும் கடைசி வரை காப்பாற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் நம் வாழ்க்கை வெற்றி பெற்றதாக பொருள். பிறரை ஏமாற்றியும், நயவஞ்சகம் செய்தும், மோசடி புரிந்தும் பெறுகிற வெற்றிகள் மனல் கோபுரங்களாக மடிந்துவிடுகின்றன.

நன்பனுக்குத் துரோகம் இழைப்பவன் நாட்டுக்கு துரோகம் இழைக்க தயங்குவதில்லை. துரோகத்தில் சிறிது, பெரிதென்ற வேறுபாடு இல்லை. உண்மைக்குப் புறம்பாக, எதிர்பார்ப்புக்கு இடையூறாக, கொடுத்த வாக்குக்கு மாறாக உயிர்போனாலும் நடக்காத பண்புதான் நம்பிக்கை, விசுவாசம்! அடுத்தவர்களைப் பார்த்து காப்பியடித்து மதிப்பெண்கள் பெறுகிறவன் பாடத்திட்டத்துக்கு துரோகம் இழைக்கிறான். தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்கிறான். அவனுக்கு குறுக்கு வழி சுலபமானதாகி விடுகிறது. பிறகு வாழ்நாள் எல்லாம் அந்த வழியிலேயே பயணம் செய்ய

பக்குவப்படுகிறான். விடைத்தாள் திருத்துபவரைக் கண்டுபிடிக்க படிப்பதைக் காட்டி லும் அதிகநேரத்தைச் செலவிடுகிறான். போட்டித் தேர்வுக்கு முறையாக தயாராகாமல், சிபாரிசுக்கு ஆள் பிடிக்க போட்டிப் போடுகிறான். பணியில் சேர்ந்தபிறகு ஓவ்வொரு கையொப்பத்துக்கும் ‘கைம்மாறு’ எதிர்பார்க்கிறான். அவன் வாழ்கிற சூழலே வசந்தத்தை இழந்து விடுகிறது. தான் பணியாற்றுகிற நிறுவனத்துக்கும், தான் சார்ந்து நிற்கும் சமூகத்துக்கும் அவன் எந்த பிரதியுபகாரமும் செய்வது இல்லை. அவன் இருத்தலே அனைவருக்கும் ஓர் உறுத்தலாக இருக்கிறது.

நண்பனிடம் நட்பின் நம்பிக்கையை காப்பாற்றாதவன் எல்லா பரிமாணங்களிலும் துரோகியாகவே மாறிவிடுகிறான். அவனிடம் ரகசியங்களைச் சொல்ல யாரும் விரும்புவதில்லை. அவனிடம் உரிமை எடுத்துக்கொள்வதற்கும் முன்வருபவர்கள் இல்லை. நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றாதவனுக்கு அவனைப் போலவே சுற்றம் அமைந்துவிடுகிறது. அவன் தூக்கி ஏறிந்தவை பல மடங்காக திரும்பிவந்து அவனைத் தாக்கி ஏறிகிறது. தவறான முறையில் திரட்டிய செல்வம் அவனை ஏமாற்றிவிட்டு சென்றுவிடுகிறது. அவன் சாய்ந்துகொள்ள தோள்களும் இருப்பதுமில்லை, பணத்தினால் எழுப்பிய தூண்களும் இருப்பது இல்லை.

நம்பிக்கைக்கு அடிப்படை நேர்மையாக நடந்துகொள்வது. உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசாத பண்புதான் அன்பின் அடித்தளமாக இருக்க வேண்டும். என்ன ஆதாயம் கிடைத்தாலும் அசைந்து கொடுக்காமல் தாம் கொண்ட கொள்கையை காப்பாற்ற உயிரை கொடுத்தவர்களும், பாரத மாதாவுக்கு ஆலயமெழுப்ப உயிரை அர்ப்பணித்தவர்களும், நாட்டுக்காக தூக்குமேடையை துச்சமென மதித்துத் தழுவியவர்களும் நமக்கு முன்மாதிரிகள்! சரித்திரம் துரோக வரலாறு அல்ல. அது விசுவாசிகளின் விவரிப்பு. சின்னக் குழந்தைகளாகிய நாம், பெற்றோர்கள் நம் மீது வைத்திருக்கின்ற நம்பிக்கைக்கு மாசுபடாமல் நடந்து கொள்வோமேயானால், எல்லா உயர்வுகளும் தாமாக வந்து தஞ்சம் அடையும். நம்பிக்கையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கட்டுப்பாடு வேறொதுவும் இல்லை.

திருப்தியோடு வாழப் பழகுங்கள்!

இன்று இருக்கின்ற பல குழந்தைகள் எதிலும் திருப்தியடையாமல் புகார் பெட்டிகளாக புரையோடியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பார்த்துப் பார்த்து வளர்க்கிற பெற்றோர்களின் அருமை அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்புகள் எவ்வளவு மகத்தானவை என்கிற புரிதலும் அவர்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் தாங்கள் உரிமை உடையவர்கள் என்று எண்ணிக்கொள்கின்ற ஏகபோகம் அவர்களிடம் தென்படுகிறது.

தங்களுக்காகப் பெற்றோர்கள் படுகின்ற சிரமங்களும் அவமாணங்களும் அவர்கள் மனத்தில் சின்னச் சிராய்ப்பைக்கூட ஏற்படுத்துவதில்லை. பெற்றோர்கள், தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்று எண்ணிக்கொள்கிறார்கள்.

நன்றி என்பது கால்களில் விழுந்து வணங்குவது அல்ல. அது கண்களில் காட்டும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு. தினமும் பெற்றோரைப் புகழ்வேண்டும் என்பதல்ல... அவர்களைக் காயப்படுத்தாமல் இருந்தாலே போதும்! அப்போதுதான் அவர்கள் தங்களுக்காகப் படுகின்ற இம்சைகளை மனதுக்குள்

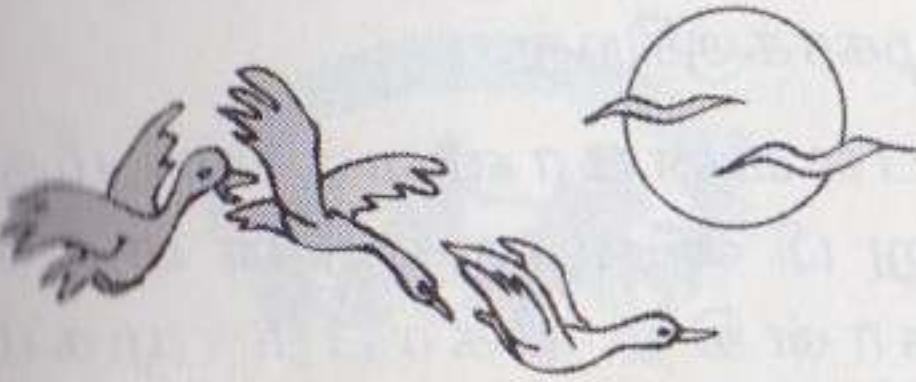
நினைத்து உள்ளுணர்வுடன் சிந்திக்க முடியும். நம் எதிர்காலத்துக்காக தமது நிகழ்காலங்களை தியாகம் செய்யும் அவர்களின் மேன்மையை அசைபோட முடியும். நம் மீது பெற்றோர்கள் கொண்டு இருக்கும் கனவுக் கோட்டைகளின் உயரத்தை நினைத்து உன்மையாக நடந்துகொள்ள முடியும். பல ஏக்கங்களின் நிழல்கள்

நம்மீது படியாததுக்குக் காரணம் அவர்கள் அக்கறையுடன் நம்மைப் பாதுகாத்து வருவதுதான். பாலைவனத்தையே பார்க்காதவனுக்கு சோலைவனத்தின் சுகத்தை அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு கிடைக்காது. நமக்குச் சின்ன காயம்கூட ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக தங்களின் இதய விரிசல்களைக்கூட புறந்தள்ளுபவர்கள் பெற்றோர்கள். சில நேரங்களில் தாங்கள் முகம் துடைக்க வைத்திருக்கின்ற கைக்குட்டையால் நம் பாதங்களில் பட்ட அழுக்கை துடைத்து விடுபவர்கள். தங்கள் கண்ணீர்கூட நமக்குத் தெரிந்துவிடக்கூடாதே என்று துக்கங்களை உள்ளத்திலேயே சுமந்து அவை உடுக்குக்கு வராமல் பாதுகாப்பவர்கள்.

இன்று பல குழந்தைகள் பணத்தின் அருமை தெரியாமல் வளர்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பெற்றோர்கள் வேண்டிய நேரத்தில் கேட்டதை தருகின்ற காமதேனுகள். ஒருநாள் விரும்பிய சாப்பாடு கிடைக்காவிட்டால் தங்களைவிட அநாதைகள் அதிகமகிழ்ச்சியாக இருப்பதாக ஆர்ப்பரிப்பார்கள். பெற்றோர்கள் மீது பக்தியில்லாத குழந்தைகள் எவ்வளவு சாதித்தாலும் அது வெட்டுக்கிளிகளின் சத்தமாக இருக்குமே தவிர பச்சைக்கிளிகளின் பாடலாக இருக்காது.

ஒருமுறை உணவை தவிர்த்து, பசி என்பது என்ன என்பதை உணர்ந்தால் நமக்குக் கிடைக்கும் உணவின் மேன்மை புரியும். இரண்டு மணி நேரம் தாகம் ஏற்பட்ட பிறகும் தண்ணீர் குடிப்பதைத் தள்ளிப்போட்டால் நீரின் அருமை புரியும். சட்டைப்பையில் எந்த பணமுமின்றி ஒருநாள் முழுவதும் வெளியில் அலைந்து திரிந்தால் பெற்றோர்களின் உழைப்பின் உன்னதம் நமக்கு பிடிப்படும்.

கிடைப்பதை உண்டு, தந்ததை உடுத்தி, நன்றியுடன் நடந்துகொண்டால் ஏற்படுகிற திருப்தியான வாழ்க்கை நம்மை உயரமான இலக்கில் உட்காரவைக்கும்!

அழகாவோம்!

நம் எல்லோருக்குமே அழகாக தோன்ற வேண்டும் என்று ஆசை!

சிலருக்கோ தாம் மட்டுமே அழகென்று திடமான நம்பிக்கை. அழகு என்பது சிலருக்கு நப்பாசை. சிலருக்கு அது ஒத்தாசை.

எவ்வளவு முயன்றாலும் ஒரு சதவிகிதம்கூட நம் முகத்தை மாற்ற நம்மால் முடியாது. இயற்கை நம்மை படைத்த விதத்தை சிகை திருத்தி, முகம் கழுவி செம்மைப்படுத்த மட்டுமே இயலும். ஆனாலும், எதையாவது செய்து நாம் அழகாகிவிட மாட்டோமா என்ற எதிர்பார்ப்புகள் ஏராளம்!

இருக்கிற முகத்தை அசிங்கமாக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள நம்மால் முடியும். இயல்பாக இருக்கிறபோது நாம் எல்லோருமே அழகுதான். கோபப்படுகிற போது நாம் அசிங்கமாக தோன்றுகிறோம் என சிலர் சொல்வதுண்டு.

கோபப்பட வேண்டிய இடத்தில் உண்வுகளை விழுங்கிக்கொண்டு அமைதி காப்பதுகூட அருவருப்புதான். நியாயமான கோபங்களும், சமூகத்தில் நடக்கும் அவலங்களின் மீது ஏற்படும்

கோபங்களும் முகத்தை
சிவப்பாக்கும் போது
ஏற்படும் கம்பீரம் நம்மை
அழகாக்குகிறது.

பலவீனமானவர்கள் மீது
சிறுபிள்ளைத்தனமாக
கொள்கிற கோபம் முகம்
முழுவதும் ஒடுக்கல்களை
உண்டாக்குகிறது.

அழுகிறபோது மனிதன்
அழகை இழந்துவிடுகிறான்
என்று சொல்பவர்கள் உண்டு.
வாய் கோணலாகி, கண்ணங்கள்
புடைக்க, சக்தியற்று வெளிப்படும்
அழுகையில் பரிதாபம்
தோன்றுமே தவிர அழுகு
ஏற்படாது என்று வாதிப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

நெஞ்சை உலுக்கும் சோகத்தில் மௌனமாக, ஆரவாரம்
செய்யாமல், தன் கண்ணீர் துளிகளை இரங்கற் கவிதையாக
மாற்றுகிற மனிதர்கள் அழுகையைக்கூட அழகாக்கிவிடுகிறார்கள்.
அதில் அன்பு, பாசம், இயலாமை, வருத்தம், பிரிவு, அக்கறை ஆகிய
அனைத்து உணர்வுகளும் பிரதிபலிக்கின்றன.

அழகாக்கும் ஆசையில் நிறைய ஓப்பனைகள் செய்கிறபோது
நம்மையும் அறியாமல் நம் அழகை இழக்கிறோம். நம் இயல்புத்
தன்மையுடன் ஒட்ட மறுக்கின்ற அவை, ஒட்டவைத்த மலர்களைப்
போல் மனம் பரப்ப மறுக்கின்றன. சின்னக் குழந்தைகள் வெட்கப்
படும்போதுகூட நம் மனத்தில் மகிழ்ச்சி தூறல் தெளிக்கப்படுகிறது.
இயல்பான உணர்வுகள்தான் எப்போதுமே முகத்தில் அழுகையும்,
சர்ப்பையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

உண்மையிலேயே மனித முகங்களை கவனிப்பவர்கள், அவர்கள்
எவ்வளவு அழகாக இருந்தாலும் அசிங்கமாக தோன்றுவது
கொட்டாவி விடும்போதுதான் என்பதைப் புரிந்துகொள்வார்கள்.
படுக்கை அறையில் விடுகிற கொட்டாவியைக் காட்டிலும்,
பள்ளியில் விடுகிற கொட்டாவி அதிக அசிங்கத்தைக் கொடுக்கும்.
கண்களின் துடிப்பையும், முகத்தின் வசீகரத்தையும், உதடுகளின்
இருத்தலையும், கண்ணங்களின் செழுமையையும் கொட்டாவி
ஒரே நொடியில் களவாடிவிடுகிறது.

சோம்பலும் மந்தத்தனமும் கொட்டாவிகளை பிரசவிக்கின்றன.
சுறுசுறுப்பான முகங்களும், துருதுருவென தெரியும் வெளிப்பாடு
களுமே, அருகில் இருப்பவர்களையும் ஆனந்தப்படுத்துகின்றன!

கையெழுத்தால் தலையெழுத்து!

“கையெழுத்தின் மூலம் ஒருவர் குணாதிசயத்தை
கண்டுபிடிக்க முடியுமா..?” என்று நன்பர் ஒருவர்
என்னை கேட்டார்.

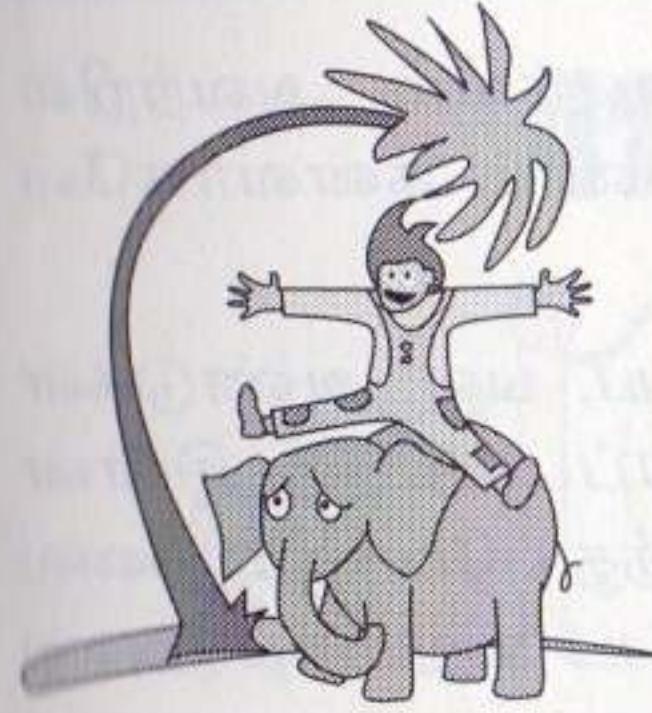
“அது தெரியாது. ஆனால், கையெழுத்து ஒருவர்
குணாதிசயத்தையும் பண்புகளையும் மாற்றி
அமைக்கும்” என்றேன்.

“எப்படி?!” என்றார்.

“நான் சிறு வயதில் கிறுக்கி எழுதுவேன். எழுதி
முடிப்பது மட்டுமே என் இலக்காக இருந்தது.
அழகாக எழுதுபவர்களைப் பார்த்து நான்
ஏங்கியதுகூட உண்டு. சிலர் என்னால் அழகாக
எழுத முடியாது என்று சொன்னபோதுதான், என்
கையெழுத்தை செழுமைப்படுத்த வேண்டும்”
என்கிற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

கிறுக்கி எழுதும் வரை என்னிடம் பொறுமை
இருக்கவில்லை. எல்லோரிடமும் சட்டெடன்று
கோபப்பட்டுவிடுவேன். சட்டையைப் பிடித்து
உலுக்கி சண்டை போடுகிற இயல்பு அதிகம்.
நிறைய பேருடன் விரோதம். பாடப்புத்தகங்களின்
முதல் மூன்று பக்கங்களும், கடைசி இரண்டு

40

தாள்களும் கிழிந்து போய்விடும். பள்ளி செல்லும்போது, சலவைக்கல்லாக மின்னுகிற சட்டை திரும்பி வரும்போது கோணிப்பையாக காட்சியளிக்கும். குளத்துவேலை செய்தது மாதிரி புழுதிபடிந்து என் கால்கள் அருவருப்பாக இருக்கும். “உன் எழுத்து மிகவும் சாதாரணம்” என்ற விமர்சனம்தான் என்னை உசப்பிவிட்டது. என் கவனத்தை குவித்தேன். ‘அ’ எழுதும்போது நானே அகரமானேன். ‘சி’ எழுதும்போது நானே சிகரமானேன். அப்போதுதான் கையெழுத்து என்பது கையெழுத்தல்ல. அது மன எழுத்து என்பது புரிந்தது. மனத்தின் பதிவுகளை சரிசெய்ய எனக்கு மிகுந்த சிரமம் ஏற்பட்டது.

ஆறு மாதங்களில் என் வீட்டுப்பாட நோட்டு புத்தகங்களில் இருந்த கையெழுத்து, பரிணாம வளர்ச்சியடைந்து இருந்ததைப் பார்த்து பலரும் வியந்தனர். வகுப்பிலும்தான்!

வகுப்பு மாணவர்களுடன் கைகலப்பு செய்வதால் ஏற்படும் காயங்கள் இப்போது இல்லை. உடுத்திய பருத்தி உடைகள் மெருகு குலையாமல் இருக்கும். பொறுமை, அமைதி, ஆழ்ந்த கவனிப்பு, நுணுக்கம் ஆகியவற்றின் மிகுதி.

நிறைய நல்ல நண்பர்கள். எதையும் தீர்க்கமாக அலசும் நுட்பம் என எனக்கே என்னைப் பிடித்துப்போனது.

எதைச் செய்தாலும் நேர்த்தியாக செய்ய வேண்டும் என்பது மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. புத்தகங்கள்கூட நசங்காமல், அவற்றின் பக்கங்கள்கூட கசங்காமல் பாதுகாக்கும் ஏச்சரிக்கை உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

எல்லாப் பணிகளையும் உடனுக்குடன் செய்துமுடிக்கும் உத்வேகம் எனக்குள் ஏற்பட்டது. நான் விரும்பி கற்கும்போது அந்த எழுத்துகளும் ஆழகாகவே வெளிப்பட்டன.

என் நேர்த்தியான கையெழுத்து என் வாழ்க்கையையே திசைதிருப்பி வசந்த வீதிக்கு அழைத்துச் சென்றது. கையெழுத்தை முத்து முத்தாக்கி, முன்னேற்றத்தின் முகத்தை முத்தமிடுவோம்!

திருப்தியடைவோம்!

இன்று நாம் பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லாவற்றையும் கற்றுக்கொள்கிறோம்!

அகண்ட நதிகளின் நீளத்தை, நெடிதுயர்ந்த மலைகளின் உச்சிகளை, வீசும் காற்றின் தன்மையை, வளரும் செடிகளின் இயல்புகளை, ஆனால், திருப்தியடைவதை மட்டும் கற்றுக்கொள்வதில்லை. என்ன கிடைத்தாலும், எது கிடைத்தாலும் நாம் திருப்தியடைவதே இல்லை. நம் மனம், ‘இன்னும் வேண்டும் வேண்டும்’ என்று மன்றாடுகிறது.

இன்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வசதிகளின் அருமை நமக்குத் தெரிவதில்லை. ஒரு காலத்தில் நெருப்புகூட அழுர்வமானதாக இருந்த வாழ்க்கையை நம் மூதாதையர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை நம்மால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. பற்றவைத்த நெருப்பை அணைந்துவிடாமல் பாதுகாப்பது பெரும்பாடாக இருந்தது அவர்களுக்கு. இடம் விட்டு இடம் செல்ல பல தடைகளைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது, இரண்டு மிதிவண்டிகள் இருக்கிற வீடு வசதியான வீடு. காற்றாடிக்கும் பம்ப் வைத்திருப்பவர்கள் பணக்காரர்கள். அவர்களிடம் இரவல் வாங்க நீண்ட

உண்ணோடு ஒரு நிமிஷம்!

வரிசை இருக்கும். சிற்றுண்டி விடுதிகள் அபூர்வம். அவற்றில் சாப்பிடுவது பெரும்பேறு. பேருந்துப் பயணம் கனவாகவே இருந்தது.

மனிதன் இன்றிருக்கும் நிலையை அடைய, பல ஆண்டுகள் ஆசிவிட்டன; பல தலைமுறைகள் தேவைப்பட்டன. சின்ன தொற்றுவியாதிக்கு கூட்டம் கூட்டமாக செத்துப்போகும் நிலை இருந்தது. மயக்க மருந்து இல்லாமல் அடிபட்ட உறுப்பை அலற அலற அகற்றுவது 1851-ம் ஆண்டு வரை மருத்துவ முறையாக இருந்தது.

இப்போது விமானம், ரயில், கணினி, தொலைபேசி, தொலைக்காட்சி என நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வசதிகள் அதிசயங்களில் அடக்கம். இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்பு காகிதமும் மையும்கூட சரளாமாகக் கிடைக்காத சூழல். எனவே, இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்புகளை என்னி திருப்தியடைய வேண்டும்.

திருப்தி... மகிழ்ச்சி அலைகளை மனமெங்கும் வீச்சுசெய்யும் மாலைத் தென்றல்! அது நாம் செய்கிற செயலை கூர்மையாக்கிக் கொள்ள நம் என்னங்களை சான்ன தீட்டுகிறது.

இல்லாதவற்றுக்காக ஏங்காமல் இருப்பவற்றை முழுமையாக பயன்படுத்திக் கொள்ள நம் புலன்களை உஞார்ப்படுத்துகிறது.

நான் பள்ளியில் படிக்கும்போது, புது புத்தகங்கள் வாங்க முடியாமல் பழைய புத்தகங்களை பாதி விலைக்கு வாங்குகிற மாணவர்களைப் பார்த்து இருக்கிறேன். அப்போது என் புதிய புத்தகங்களின் பக்கங்களைத் தங்க இழைகளாகத் தடவிப் பார்த்து திருப்தியடைவேன்.

திருப்தியே உயர்வின் திறவுகோல், திருப்திக்கு எதிர்ப்பதம் அதிருப்தியல்ல, விரக்தி. கிடைக்கிற பொருட்களை எல்லாம் வரமாக என்னி வாங்கிக்கொள்கிறவனுக்கு, இருத்தல் வேண்டியவற்றை வரிசையாக வழங்கக் காத்திருக்கிறது. திருப்தியே தித்திக்கும் வாழ்வுக்குத் திருப்புமுனை! திருப்தியுடன் வாழ்வோம்... மகிழ்ச்சி அலைகளை மற்றவர்கள் மீதும் பரவச் செய்வோம்!

41

துணிச்சல் எறும் தூண்கள்!

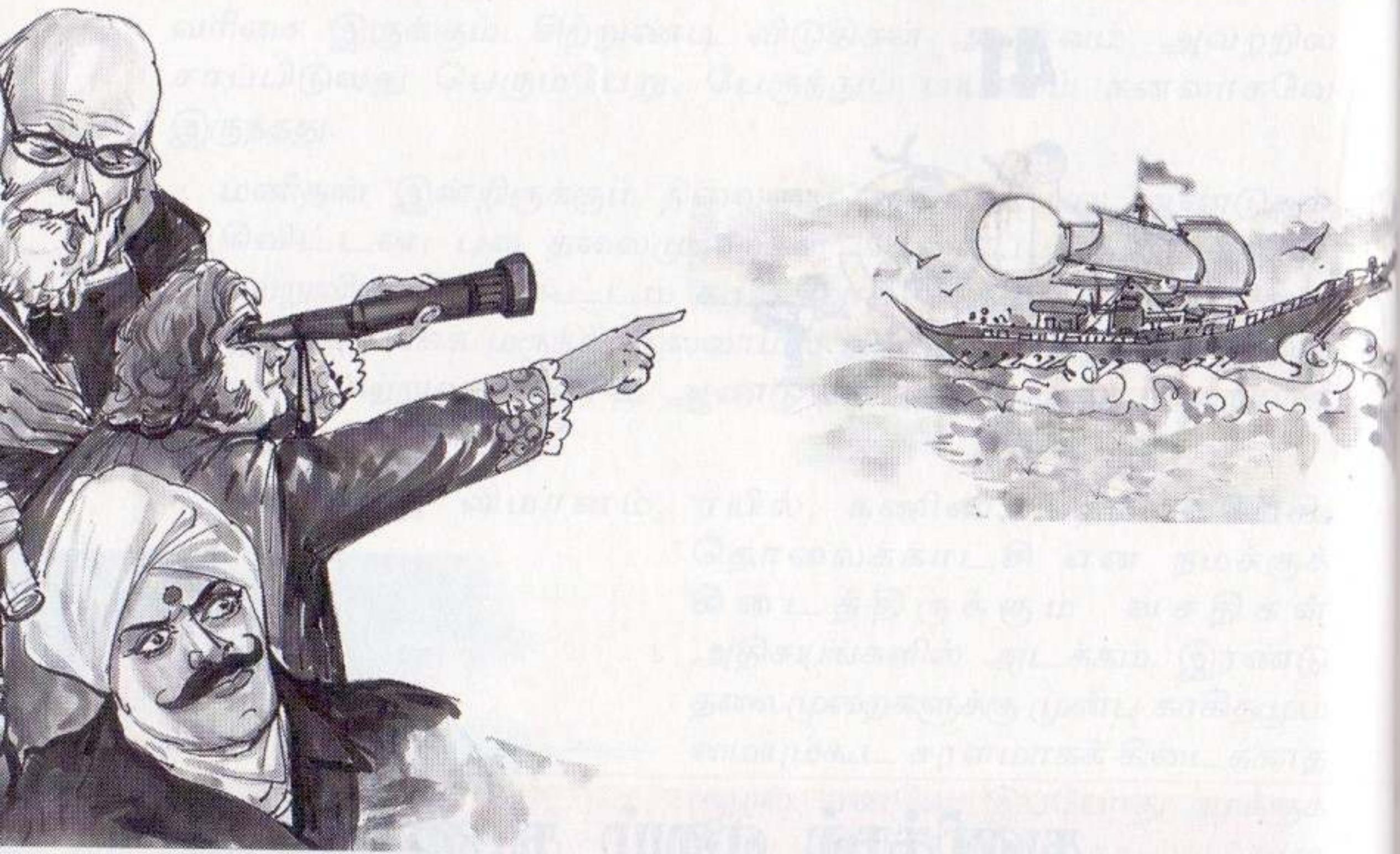
சுரித்திரத்தில் இடம்பெற்ற சாதனையாளர்களின் வாழ்க்கையை உண்ணிப்பாக வாசிப்பவர்களுக்கு அவர்களுக்குள் இருக்கும் ஒற்றுமையான ஒரு விஷயம் புலப்படும். ஆம்! அவர்கள் அனைவருமே துணிவும் வீரமும் நிரம்பியவர்களாக இருந்தனர்.

வரலாற்றில் முட்டாள்களுக்குக்கூட இடமுண்டு. ஆனால், கோழைகளுக்கு இடமேஇருந்ததில்லை.

அந்நியர்களின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து ஆர்ப்பரித்த நாயகர்கள், அநியாயங்களைத் தட்டிக்கேட்ட சீர்திருத்தவாதிகள், மக்களைத் தட்டியெழுப்பிய கவிஞர்கள், புதுமைகளை கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானிகள், விலங்குகளை படித்த இயற்கை நேசர்கள், உண்மையைத் தேடிப் பயணப்பட்ட மெய்ஞானிகள் என இவர்கள் எல்லோருமே துணிவின் தூண்டுதலால் வெற்றியின் முதுகில் வீரச் சவாரி செய்தவர்கள்.

காந்தியின் துணிவு கைவிலங்குகளை உடைக்கச் செய்தது. டார்வினின் அறிவு மனவிலங்குகளை தெறித்து விழுச்செய்தது. கடன் வாங்கிய அறிவை தொலைக்கச் செய்தது கலிலியோவின் துணிவு! உயிர் துச்சமென நினைத்ததால் மேரி க்யூரியால் கதிரியக்கம் கண்டறியப்பட்டது. அலைக்

குதிரைகளுக்கு அஞ்சாத்தால் அயல்பிரதேசங்களுக்கு கடல் வழிவிட்டது.

வீரமில்லாத அறிவு துருப்பிடித்த படகு. அதில் பயணம் போகவும் முடியாது. பாதையை அறியவும் இயலாது.

வீரத்துக்கு உடல் கட்டும் முறைக்கு மீசையும் தேவையில்லை. சுயநலமற்ற மனம்தான் துணிவின் துலாக்கோல். உடலின் காயங்களைவிட மனத்தின் சிராய்ப்புகள் தரும் வேதனை அதிகம் என உணர்பவர்களால்தான் தெரியத்துடன் போராட முடியும்.

படையெடுப்புகளைப் பற்றியும், போர்க் களங்களைப் பற்றியும் பர்ட்சைக்காக மட்டுமே படிப்பவர்கள் நாம். அதை மனக்கண்ணால் விரித்துப் பார்த்தால், எவ்வளவு துணிச்சல் மிகுந்தது என துல்லியமாக தெரியும்.

‘நம் வீட்டை மட்டும் நந்தவனமாக வைத்துக்கொண்டால் போதும்’ என நினைப்பவர்களால் வீரத்துடன் விளங்க முடியாது. சிறந்த வீரம் ஆக்ரோஷத்தால் வருவதல்ல, அன்பினால் வருவது. கண்டிப்பால் பெருகுவது அல்ல, கருணையால் உருகுவது. கணினி புத்தகங்களை மட்டும் வாசிக்காமல், வீரம் செறிந்த வரலாறுகளையும் படிக்க வேண்டும்.

திப்புகல்தான், ராஜேந்திர சோழன், நெப்போலியன் போன்ற சரித்திர வீரர்களையும், காந்திஜி, நேதாஜி போன்ற விடுதலை வீரர்களையும், சார்லஸ் பிராட்லா, தாமஸ் பெயின் போன்ற துணிச்சலான தீரர்களையும் வாசித்தால், நம்மையும் அறியாமல் நம் நெஞ்சம் நிமிர்வதையும், அச்சம் அகல்வதையும் உணரலாம்.

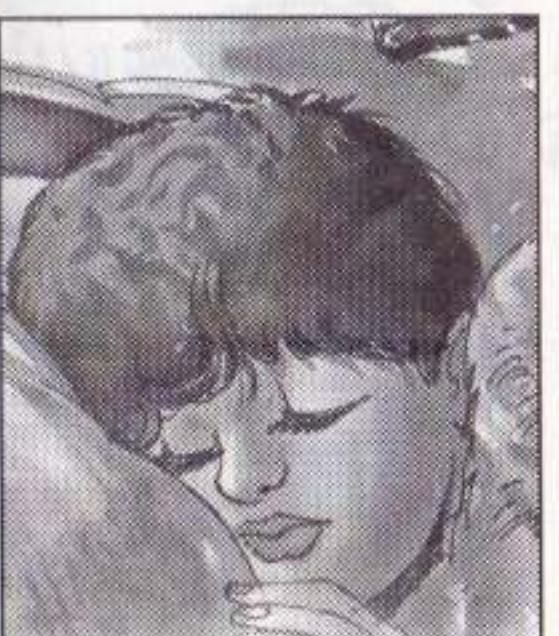

தூக்கம் குறைப்போம்!

இன்று பெரும்பாலான பெற்றோர்களுக்கு தூங்கிக்கொண்டு இருக்கும் தங்கள் குழந்தைகளை எழுப்ப மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றனர்.

விடுமுறை நாட்களாக இருந்தால், எப்போது வேண்டுமானாலும் எழுந்து கொள்ளலாம் என்கிற மெத்தனம் மெத்தையில் படுக்கும் குழந்தைகளுக்கு தொற்றிக்கொள்கிறது. அதிகம் தூங்கும்போது உடலில் இருக்கிற சோர்வு மேலும் அதிகமாகி விடுகிறது.

தூக்கத்துக்கு ஒரு குணம் உண்டு. வறுத்த கடலையை வைக்க மனம் இல்லாமல், இன்னும் கொஞ்சம் என்று சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு, தட்டையே காலி செய்துவிடுவது போல தூங்கத் தூங்க இன்னும் வேண்டுமென்று, உடல் அடம்பிடிக்கும். தூக்கத்தில் யாராவது எழுப்பி விட்டால், சிலருக்குக் கோபம் உச்சந்தலைக்கு ஏறி, எரிந்து விழுவார்கள்.

அதிகம் தூங்கியவர்கள் இந்த உலகில் எந்த பங்களிப்பையும் செய்ததில்லை. அடுத்தவர்களுக்கு பாரமாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். சரியான நேரத்தில் தூங்கி எழுவது ஒட்டுமொத்த ஒழுக்கத்தின் வெளியே தெரிகிற பரிமாணமாக இருக்கிறது.

அக்பர் நான்கு மணிநேரம்தான் தூங்குவார் என்றும் ஷேக்ஸ்பியர் மூன்று மணி நேரம்தான் தூங்குவார் என்றும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். பல இரவுகள் தூங்காமலேயே விழித்திருந்து பரிசோதனை மேற்கொண்ட விஞ்ஞானிகள் பலர். தூக்கத்தை மறந்து பணியாற்றிய வல்லுநர்களும் உண்டு. எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் வரை தம் கவனம் முழுவதையும், ஒரே செயலில் ஆழ்ந்து செலுத்தி மகிழ்ச்சி அடைபவர்கள் ஏராளம். அதிக நேரம் தூங்கியிருந்திருந்தால், ஆங்கிலமொழியின் போக்கையே திசைதிருப்பும் ஆற்றல் ஷேக்ஸ்பியரின் எழுத்துகளுக்கு வந்திருக்காது. அடுத்தவர்களுக்காக செயல்படுபவர்கள் விரைவிலேயே சோர்ந்து போவார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்துத்து கொட்டாவிகள்தான் வரும். ஆர்வத்துடனும், அர்ப்பணிப்புடனும் செயல்படுகிறவர்களுக்கு, தங்கள் செயலை செய்துமுடிக்கும் வரை தூக்கமே வராது.

காலையில் நான்கு மணி முதல் ஆறு மணி வரை உலகமே அமைதியின் பிடியில் ஆழ்ந்திருக்கும். பறவைகளின் உற்சாக கீதம் மட்டுமே ஒங்கி ஓலிக்கும். நம் உடலின் ஓவ்வொரு தசையும் மலர்ச்சியுடன் இருக்கும். அதனால்தான் அதை ‘பிரம்ம முகூர்த்தம்’ என்று அழைப்பார்கள். அந்த நேரத்தில் துயிலெழுபவர்கள், எந்த குறுக்கீடும் இல்லாமல் பணியாற்றமுடியும். மற்ற நேரங்களில் ஆறு மணிநேரத்தில் செய்யவேண்டிய செயலை இரண்டு மணிநேரத்திலேயே செய்துமுடிக்க இயலும்.

தூக்கத்தின் காலோடித்தால் துக்கம். விழிப்புணர்வை அதிகரித்தால் துக்கத்தையும் தாண்டலாம். தூக்கத்தையும் கடக்கலாம். நினைத்ததை அடையலாம்; நிம்மதி பெறலாம்.

சொற்பொழிவுகள் கேட்போம்!

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரங்கங்களில் சொற்பொழிவுகளை கேட்க கட்டணம் வகுவிக்கும் அளவுக்கு மக்களிடையே இலக்கிய ஆர்வம் இருந்தது.

அலைமோதுகிற கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த கட்டணம் வகுவிப்பது அவசியமாக இருந்தது. பார்வையாளர்களும் தகுதியானவர்களாக இருக்க வேண்டுமென சிறந்த சொற்பொழிவாளர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

இன்று மிகச்சிறந்த சொற்பொழிவாளின் பேச்சை கேட்பதற்குக்கூட வருந்தி வருந்தி அழைத்தால்தான் வருகிறார்கள். திரைப்பட இன்னிசை நிகழ்ச்சிக்கு வருகிற கூட்டம் எந்தச் சொற்பொழிவாளருக்கும் வருவதில்லை என்பதே உண்மை நிலை. அப்படி வருகிறவர்களும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதுதான் அதிகம்.

நம் உடலில் காதுகள் மட்டுமே மூடியில்லாத உறுப்புகள். எவ்வளவு கேட்டாலும் வலிக்காத அங்கங்கள். ஆங்காங்கே கேட்பவைகளை திடப்படுத்தினாலே நாம் தேர்ந்த அறிவாளியாகி விடலாம்.

நல்ல சொற்பொழிவுகள் ஒரு நூலகத்துக்குள் நுழைந்த திருப்தியை தரும். ஒரு மணிநேரம் பேசுவதற்குப் பல புத்தகங்களை வாசித்திருந்தால்தான் சொற்பொழிவு சிறக்கும்.

ஒரு புத்தகத்தின் சிறந்த பகுதிகளை எடுத்து தருகிற தேனீக்களாக பேச்சாளர்கள் விளங்குகிறார்கள். அவர்களை உற்றுக் கவனித்தால் பேச்சின் பெரும்பகுதியை நாம் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும். இதன்மூலம் ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் நாம் இதுவரை கொண்டிருந்த கருத்துகள் சரியானவையா என்று பரிசோதனை செய்ய நம் அறிவின் கதவுகள் அகலமாக திறந்து விடப்படுகின்றன. புத்தகத்தை வாசிக்கிறபோது எழுதியவருடன் பேசுகிற பேசுபவரின் குரல், உச்சரிப்பு உடலசைவு மொழிநடை, கம்பீரம், பேச்சின் அழுத்தம் ஆகியவை நமக்குள் நாடகத்தைப் பார்த்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

'கற்றலினும் கேட்டல் நன்று' என்பார்கள். அதுபோல நல்ல பேசு படிக்கும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பேச்சாளர் விட்ட இடத்திலிருந்து நம்மைத் தேட்ட தூண்டுகிறது. மொழியின் ஆளுமையும் சொற்களின் சரியான உச்சரிப்பும் தொடர்ந்து நல்ல சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கிறபோது நமக்குக் கைகூடுகிறது. நாம் வாசிப்பதில் அடைய வேண்டிய உயர்த்தை அது நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதுவரை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்காத புத்தகங்களும், இதழ்களும் நமக்கு சொற்பொழிவு அரங்கத்தில் அறிமுகமாகின்றன. எந்தக் கருத்தை மக்கள் அதிகமாக ஆராதிக்கிறார்கள் என்பதும் நமக்கு புலப்படுகிறது.

ஊடகங்களில் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டாலும் நேரில் கேட்கிற அனுபவமே அலாதியானது. அது நம் தோள்களின் மேல் கை போட்டு தோழுமையுடன் நம்மை எதிர்கொள்ளும்! நிறைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்போம்... தரமான கருத்துகளால் நம்மை நாமே நிரப்பிக்கொள்வோம்.

தாய்மாழி கற்போம்!

இன்று பெரும்பாலான நடுத்தரக் குடும்பத்தின் குழந்தைகள் ஆங்கிலப் பள்ளிகளில் படிக்கிற காரணத்தினால் தமிழ்மொழியை அறவே ஒதுக்கும் சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது.

பள்ளிகளில் மட்டுமல்லாமல் சில வீடுகளிலும்கூட ஆங்கிலத்தில்தான் தகவல் பரிமாற்றங்கள் தவறாமல் நடக்கின்றன. பள்ளிகளைநிகழ்ச்சிகளிலும் தமிழ் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இடம்பெறுகிறது. தமிழில் பேசுவது கேவலமாகவும் மட்டமானதாகவும் கருதப்படுகின்ற நிலை நாளுக்குநாள் வலுப்பெற்று வருகிறது.

எத்தனை மொழிகளை அறிந்து கொள்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு நம் அறிவு ஆழப்படுகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேல் தொன்மை வாய்ந்த ஒரு மொழியை ஒதுக்குவது நமக்கு மிகப்பெரிய நஷ்டம்.

தமிழில் இருக்கும் இலக்கணச் செறிவும் இலக்கிய வளமும் ஈடு இணையற்றது. எத்தனையோ வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் தமிழைக் கற்று, தம்மை 'தமிழ் மாணாக்கர்' என்று அறிவிக்க ஆசைப்பட்டனர்.

மொழி என்பது வெறும் அடையாளம் மட்டுமன்று, ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டை பதிவு செய்கிற ஊடகமாக அது விளங்கி வருகிறது.

நம் மொழி, இலக்கியங்களை விரிவாகப் படிக்கிறபோது நம்மையும் அறியாமல் நம் பெருமை புலப்பட்டுப் பூடகமாக நம் நடவடிக்கைகளில் மாற்றத்தை கொண்டுவரும். அடுத்தவருக்கு உதவுகிற குணம், நட்பு, பாராட்டுதல், விருந்தோம்பல், உண்மையை போற்றுதல், ஒழுக்கத்தைப் பேணுதல் ஆகியவற்றை திறம்பட வெளிப்படுத்தும் சொற் சித்திரங்கள் இலக்கியம் முழுவதும் இழையோடுகின்றன. அவற்றை திரும்பத்திரும்ப வாசிக்கும்போது நமக்கு குழப்பம் ஏற்படும் போதெல்லாம் சரியான வரிகள் சரியான திசையில் செயல்பட வைக்கின்றன.

மக்களுக்கு மட்டுமில்லாமல் ஆட்சியாளர்களுக்கும், நிர்வாகிகளுக்கும், வணிகர்களுக்கும், நீதிமான்களுக்கும் அவைகளைக்குகளாக வெளிச்சம் காட்டுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் ஆராயாமல் நீதி வழங்கக்கூடாது. இருபக்க நியாயமும் கேட்கப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் காவியம் அது. தன் மகனுக்கும் சமநீதி வழங்கவேண்டும் என்பது மனுநீதியில் வெளிப்படும் உண்மை. அநியாயம் செய்பவர்களுக்கும் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள்கூட உதவுவதில்லை என்று ராமாயணத்தின் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். உலகத்தில் முதன்முறையாக எழுதப்பட்ட சுயமுன்னேற்ற நூல் திருக்குறள்.

விருந்தோம்பலை நேசித்து வாசிப்பவர்கள் தங்கள் உணவை வருகிறவர்களுக்கு அளித்துவிட்டு மகிழ்ச்சியால் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்வார்கள். வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்வதை செல்வச்செழிப்பிலும் பணிவாக இருப்பதை உயிர்போகிற நேரத்திலும் கௌரவமாக இருப்பதை நம் தாய்மொழி இலக்கியத்தை போல வேறொதுவும் நம் மனத்தில் ஆழமாக வேர்விடச் செய்யாது. ஆங்கில மொழியோடு, நம் மொழியையும் நன்றாகக் கற்போம்.

45

யற்றோரை நேசிப்போம்..!

“கன்று பிறந்தவுடன் எழுந்து ஓடுகிறது.

நாய்க்குட்டிகள் கண் விழித்தவுடன் நடமாடுகின்றன.

மனிதன் மட்டும்தான் பிறந்த உடனே அழ ஆரம்பிக்கிறான்.

அழுகிற குழந்தையை அரவணைத்து, கதகதப்பைத் தந்து, கனிவை ஊட்டி, சிரிக்க வைத்து, அறிவு தந்து, உடலைச் செதுக்கி மனிதனாக மாற்றுபவர்கள் பெற்றோர்கள்.

தங்கள் குழந்தை இருமினால் கூட வருத்தப்படுபவர்கள். காய்ச்சல் வந்தால் கண் கலங்குபவர்கள். காயம்பட்டால் பதைபதைப்பவர்கள். வாய்க்குக் கொண்டு செல்லுகிற உணவையும், குழந்தை கேட்டால் கொடுத்து விடுபவர்கள்.

தங்கள் விருப்பங்களை ஒதுக்கிவிட்டு குழந்தைகளின் ஆசைகளையே உலகமாக்கிக் கொள்பவர்கள்.

தங்களால் இயலாமல் போனவற்றைத் தங்கள் வாரிசுகளின் மூலமாகச் சாதிக்க நினைத்து நப்பாசையில் உயிர்த்திருப்பவர்கள்.

பெற்றோர்கள் கண்ணுக்குத் தெரிகிற கடவுள்கள். கோயில் இல்லாத தெய்வங்கள்.

அவர்கள் மூச்சுக் காற்று குழந்தைகளின் நலனுக்காகவே சுவாசிக்கப்படுகிறது.

இன்று அனைத்து மேநமக்கு கிடைத்துவிடுவதால் பெற்றோருடைய உழைப்பின் மக்குத் துவம் புரியாமலே போய்விடுகிறது.

கிளைகள் எப்போதும் வேர்களைவிட உயரமாக இருப்பதாகவே கர்வித்து மகிழ்கின்றன. பூமிக்கடியில் வேர்கள் புல்லாங்குழல் வாசிப்பது விழுதுகளின் செவிகளில் விழுவதில்லை.

படிக்கிற காலத்தில் நம்கைகளில் தவழும் ஓவ்வொரு நோட்டும் பெற்றோரின் வியர்வையால் அச்சடிக்கப்பட்டவை.

அவை ஏக்கத்தின் முத்திரைகள். நம்பிக்கையின் அடையாளச் சின்னங்கள்.

தங்கள் குழந்தைகளை அவர்கள் கடைசி வரை தங்கள் மனக்கருப்பையில் குழந்தையாகவே சுமந்து கொண்டு இருப்பவர்கள்.

அவர்கள் அனுபவம் நம் அறிவைக் காட்டிலும் விசாலமானது. அவர்கள் எதிர்பார்ப்பு நம் பாசத்தைக் காட்டிலும் பிரமாண்டமானது.

பெற்றோரின் உண்மையான தன்மையை நாம் உணர்ந்துகொண்டால் அவர்கள் கூறும் அறிவுரைகள் நமக்கு விரிவுரையாகத் தோன்றாமல் கை விளக்காகப் பயன்படும்.

பெற்றோர்களை மதிக்காமல் எவ்வளவு பெரிய சான்றிதழைப் பெற்றாலும் அது குப்பையாகவே கருதப்படும்.

சில வீடுகளில் நண்பர்களிடம் காட்டுகிற பொறுமையைக்கூட தாய், தந்தையரிடம் காட்டாத மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சில இடங்களில் நண்பர்களிடம் அறிமுகப்படுத்த தங்கள் பெற்றோர்கள் அழகாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

எப்படியிருந்தாலும் அம்மாவும் அப்பாவும்தான் உலகிலேயே அழகானவர்கள். அதிகம் படிக்காவிட்டாலும் அவர்களே சிறந்த அறிவாளிகள். குறைந்த ஊதியம் பெற்றாலும் அவர்கள் பணியே மிகச்சிறந்தது. ஏனென்றால், அவர்கள்தான் நமக்கு முகவரி தந்தவர்கள்.

இடையிலே வருபவர்கள் எனிதில் ஓட்டிக்கொள்வார்கள். தேவைப்படும்போது வெட்டிக்கொள்வார்கள். ஆனால், ஆதியில் வந்து பாதியில் போகாதது தாய் தந்தை உறவு.

நாம் இன்றிலிருந்து பெற்றோரை இன்னும் கனிவுடன் நேசிக்கத் தொடங்கினால், அவர்களுக்கு உழைப்பினால் ஏற்படும் வலி தெரியாமல் இருக்கும்.

நம் அனைத்து விஷயங்களையுமே அவர்களோடு உண்மையாகப் பகிர்ந்து கொண்டால் இன்னும் அதிக ஆர்வம் அவர்களுக்கு உண்டாகும்.

ஏனெனில், அவர்கள் புன்னகையும் திருப்தியுமே நம்மை எப்போதும் வழி நடத்தும் பாதைகள்..."

46

தினமும் நகைச்சுவை

“வாழ்க்கையின் நோக்கமே மகிழ்ச்சியாக இருப்பது. நம்மைச் சுற்றி உள்ளவர்களையும் மகிழ் வைப்பது. உலகம் முழுவதையுமே புன்னகைப் பூக்களால் நிரப்புவது.”

இன்று படிப்பு ஒரு பத்டம்.

தேவு ஒரு பத்டம்.

பள்ளிக்குச் செல்தல் ஒரு பத்டம்.

மதிப்பெண்கள் வரும்போது மனம் எல்லாம் நடுக்கம்.

பள்ளியில் நாம் ஒவ்வொரு நிமிடமும் பத்டத்துடனே அமர்ந்து இருக்கிறோம். திட்டமிட்டு வாழ்ந்தால் குழப்பமும் இல்லை. நடுக்கமும் இல்லை.

நகைச்சுவை என்பது பத்டத்தைக் குறைக்கும். அது உற்சாகத்தை அதிகப்படுத்தும். தினமும் சிரிக்கத் தகுந்த செய்திகளை நாம் வாசிக்க வேண்டும். அதை நண்பர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒரு நிமிடம் சிரிப்பது ஒரு மணி நேர உடற்பயிற்சிக்குச் சமம். சிரிப்பது மூன்றையே

இலகுவாக்கும். இதயத்தை வலுவாக்கும். நரம்புகளை முறுக்கேற்றும். காற்று போல் உடலைக் கனமிழக்கச் செய்யும். நுண்ணிவைச் செம்மையாக்க சிரிப்பது ஓர் உபாயம்.

மகத்தான் மனிதர்கள் எல்லோருமே நகைச்சுவை உணர்வுடன் வாழ்ந்தவர்கள்தான்.

ஹென்றி வார்ட் பீச்சர் என்கிற பேச்சாளர் மேடையில் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, ஒரு துண்டுக் காகிதம் அவரைத் தேடி வந்தது. அதில் ‘முட்டாள்’ என்று எழுதியிருந்தது. உடனே பீச்சர், “யாரோ தன் பெயரை மட்டும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்” என்று அறிவித்தார்.

புத்திக்கூர்மை உள்ளவர்கள் வசவுகளைக்கூட வாழ்த்துகளாக மாற்றிக்கொள்வார்கள். அவமானங்களைத் திசை திருப்பி முனை மழுங்கச் செய்வார்கள். அப்படிச் செய்யத் தெரியாதவர்கள், தாசு விழுந்தால்கூட தூணே தன் மீது விழுந்துவிட்டதாக வருத்தப் படுவார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் சந்தோஷத்தை மட்டுமின்றி சுற்றி இருப்பவர்களின் சந்தோஷத்தையும் கெடுத்துவிடுவார்கள்.

சின்ன வயதிலிருந்தே நாம் நகைச்சவைப் புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு நிகழ்வையும் நகைச்சவைக் கோணத்தில் பார்க்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மன உணர்வை வளர்த்துக்கொண்டால் படிப்புகூட பாரமாக இருக்காது. வாசிப்பதும் தண்டனையாக இருக்காது.

காந்தி, நேரு, பெர்னாட்ஷா போன்ற சாதனையாளர்கள் அனைவருமே அபரிமிதமான நகைச்சவை உணர்வு கொண்டவர்கள்.

பெர்னாட்ஷாவும் செஸ்டர்டன்னும் நெருங்கிய நண்பர்கள். செஸ்டர்டன் பருமனானவர். ஷா ஓல்லியானவர். இருவரும் ஒருமுறை தங்கள் தோற்றத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது செஸ்டர்டன் “உங்களைப் பார்ப்பவர்கள் நம் நாட்டில் ஏதோ பஞ்சம் இருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொள்வார்கள்” என்று ஷாவிடம் சொன்னார். அதற்கு, “உங்களைப் பார்த்ததும் அதற்கு யார் காரணம் என்று கண்டுகொள்வார்கள்” என்று மின்னல் வேகத்தில் பதிலடி கொடுத்தார் ஷா.

நகைச்சவை உணர்வு கசப்பைப் போக்கிக் களைப்பை நீக்கி புத்துணர்வு தரும். இன்று முதல், தினம் ஒரு நகைச்சவையைப் படித்துப் பகிர்ந்து பலன்டைவோம்.

ஆரோக்கிய உணவுகளே அயிர்தும்!

“நம் வாழ்க்கை உறுதியானதாக அமைய நமது ஒவ்வொரு செயலிலும் விழிப்பு உணர்வு தேவை.

உணவு என்பது பசியைத் தீர்க்கும் பதார்த்தம் மட்டுமல்ல. அது உடலை வளர்க்கும் உபாயமும்கூட.

திடமான உள்ளமும், தீர்மானமான மனமும், திண்மையான உடலும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள்தான் சரித்திரத்தில் சாதனைகளை அறுவடை செய்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் உணவு விஷயத்தில் மிகவும் உன்னிப்பாக இருந்து இருக்கிறார்கள்.

இன்று நம்மில் பலர் ரூசிக்காகச் சாப்பிடுகிறோமே தவிர சத்துக்காகச் சாப்பிடுவதில்லை. சிலர் ‘வேக உணவு’ (Fast food) என்ற பெயரில் கலோரிகளை அதிகமாக்கிக்கொள்கின்றனர். நச்சப் பொருள்களை நிறைய சாப்பிட்டு உடலைப் பெரிதாக்கி, ஆற்றலைச் சுருக்கிக்கொள்கின்றனர். இரண்டு மாடிப்படிகள் ஏறுவதற்குள் நீராவி ரயிலைப் போல் மூச்சவிடுகின்ற பலவீனத்தில்தான் பலர் இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான உணவு விடுதிகளில் உடல் ஆரோக்கியத்துக்கு கெடுதல் விளைவிக்கின்ற

பண்டங்கள்தான் அதிகமாக விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. பலர் விரும்பிச் சாப்பிடுகின்ற உணவில் அதிக எண்ணேய், நிறைய இனிப்பு, மிகுந்த கொழுப்பு போன்றவைதான் முக்கிய அங்கம் வகிக்கின்றன. அவை நாவின் நுனி வரை ருசியாக இருந்துவிட்டு வயிற்றுக்குள் சென்றதும் அமிலமாகிவிடும்.

நாம் எல்லா நேரமும் சுறுசுறுப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்றால், காய்கறிகள், பழங்கள், பருப்பு வகைகள், கிரைகள் ஆகியவற்றை அதிக அளவில் உணவில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இன்று பல இடங்களில் சாப்பிடுபவர்களுடைய தட்டுகளில் பொரியலும் அவியலும், காய்கறிகளும் சாப்பிடாமலேயே ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் அவற்றின் மீது சிறிதும் விருப்பம் காட்டாமல் இருப்பதைக் காணலாம்.

தட்டுமுட்டு உணவுகளிலேயே (Junk food) அதிக ருசியை வளர்த்துக்கொண்டு, வெளிநாட்டு குளிர்பானங்களைக் குவளை குவளையாகக் குடிக்கின்றனர். தேவையில்லாமல் அதிகக் கலோரி உணவைச் சாப்பிட்டவர்கள், உடலில் போதிய வளர்ச்சி பெறாமல் சின்ன வயதிலேயே முதுமையை அடைகின்ற சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள்."

"இந்த வயதில் எதை வேண்டுமானாலும் சாப்பிடலாம். நாற்பது வயதுக்குப் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்" என்று குழந்தை பருவத்தில் நாம் நினைக்கிறோம். அது மிகப்பெரிய தவறு. சின்ன வயதில் நாம் சாப்பிடும் உணவுப் பொருள்கள்தான் நம் தசையை உறுதியாக்கி, எலும்புகளைப் பலமாக்கி, நரம்புகளை முறுக்கேற்றி வைக்கிறது. இந்த சக்திகள்தான் வயதாகிறபோது வாலிபத்துடன் நலமாக வாழ நமக்கு உதவி செய்கிறது.

உணவின் சுவை என்பது நமது நாக்கில்தான் இருக்கிறது. நம் நாக்கை எப்படி பழக்கப்படுத்துகிறோமோ அதன்படி ருசிக்க பழகிக்கொள்கிறது. எனவே, நாக்கை நம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ தவிர, அதன் கட்டுப்பாட்டில் நாம் இருக்கக்கூடாது. இது ஒரு பக்கம் என்றால் இன்னும் சிலர் நாக்கு... ருசி... பற்றியெல்லாம் கவலையேபடாமல் அவசர கதியாக உணவை அள்ளி விழுங்கி விட்டு அடுத்த வேலைக்கு ஓடி விடுகிறார்கள். இதுவும் கூடாது.

நம் உணவில் கசப்பு, துவர்ப்பு, காரம், புளிப்பு ஆகிய சுவைகள் சமமாகச் சேர்ந்து இருந்தால்தான் உடல் உறுப்புகள் சீராக இயங்கும்.

நம் நாட்டில் விளைகிற பழங்கள், நம் தட்பவெட்ப சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் அருளப் பட்டிருக்கின்றன. பழங்களில் பிடித்த பழம் என்று எதுவும் இல்லை. எல்லாப் பழங்களுமே உடலுக்குத் தேவை. எல்லா காய்கறிகளுமே நம் உடல் வளர்ச்சிக்குத் தேவையானவை தான். நம் தட்டில் பச்சை, மஞ்சள், வெள்ளை, ஆரஞ்சு ஆகிய அத்தனை வண்ணங்களும் நிரம்பிய உணவுகள் இருந்தால்தான், அது சமச்சீரான உணவாக இருக்க முடியும்.

இன்று முதல் நமது உணவுப் பழக்கத்தைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்வோம். நிறைய தண்ணீர் பருகுவோம். குளிர்ந்த மோரையும், இயற்கையின் கொடையாகக் கிடைக்கும் இளநீரையும் அடிக்கடி குடிப்போம்.

எப்போதாவது ஒருநாள் சூழலின் காரணமாக, அதிகக் கலோரிகள் உள்ள தட்டுமுட்டு உணவு வகைகளை உண்பதில் தவறில்லை. அது அழுர்வமான நிகழ்வாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, அன்றாட வழக்கமாக இருக்கக்கூடாது. அப்போதுதான் நாம் சாப்பிடும் உணவில் அனைத்துமே செரிமானமாகி நம்மை விழிப்பு உணர்வின் உச்சத்தில் வைத்திருக்கும்.

சமைப்பவரின் மனநிலை, பரிமாறுபவர்களின் அன்பு, சாப்பிடுபவரின் நன்றியறிதல் ஆகிய மூன்றும் சேர்கிறபோது பழைய சாதம்கூட பஞ்சாமிர்தமாக மாறுகிறது.

அது நம் உடலில் உயிர்த்துடிப்பை அதிகரிக்கச் செய்கிறது."

ஒத்தாசை செய்வோம்!

இன்று நாம் பள்ளிக்குச் சென்று படித்து வருவதையே பெரிய பணியாகக் கருதுகிறோம். நாம் படிக்கிற வகுப்புகளே நமக்குப் பதவிகளாக ஆகிவிட்டன.

பெரும்பாலான நடுத்தரக் குடும்பங்களில் சிறுவர்கள் எந்தப் பணியும் செய்வதில்லை. பிற பணிகளைச் செய்தால் நம் குழந்தைகள் படிப்பில் கவனம் சிறநிலையில் என்ற அச்சம் பெற்றோர்களுக்கு இருக்கிறது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு, பெற்றோர்களே வற்புறுத்தினால்கூட எந்த வேலையும் செய்கிற மனநிலையில் குழந்தைகள் இருப்பதில்லை.

வீட்டை இல்லமாக மாற்றுவதற்கு அனைவருடைய ஒத்துழைப்பும் வேண்டும்.

நாம் மாணவர்களாக இருக்கும்போதே, கொஞ்சம் விவரம் வந்தவுடன் நம்முடைய வேலைகளை, நாமே செய்வது நம்மை பிரபஞ்சத்தோடு பிணைக்கும்.

நம் காலனிகளை நாமே துடைத்துக் கொள்வது, துணிகளைத் துவைப்பது, குளிக்கத் தண்ணீர் எடுப்பது மற்றும் புத்தகங்களுக்கு அட்டை போடுவது என சின்னச் சின்ன வேலைகளில்

நம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டால், நமக்கு திருப்தியையும், நாம் பயன்படுத்துகிற பொருள்களின் மீது அதிக பிணைப்பையும் ஏற்படுத்தும்.

நாம் காலனிகளை மெருகேற்றும் போது, நம்மைச் சுமப்பதற்கான நன்றி உணர்வோடு அவற்றை அணுகுவோம். புத்தகங்களுக்கு அட்டை போடுகிற போது, அவற்றை ஒரு பக்தியோடு ஸ்பரிசிப்போம். இவ்வாறு பலனை எதிர்பாராமல் கடமையைச் செய்கின்ற பண்பு, பிற்காலத்தில் பெரிய பொறுப்புகள் வகிக்கும்போது எரிச்சல் மற்றும் சலிப்பை ஏற்படுத்தாமல், எந்தப் பணியையும் பொறுப்புடன் மேற்கொள்பவர்களாக நம்மை மாற்றும்.

அடுத்ததாக, வீட்டில் இருக்கிற பணிகளில் நம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்வது; இன்று பல வீடுகளில் திடீரென சட்டி அரைப்பதற்கு இங்சி தேவைப்பட்டால்கூட பக்கத்தில் இருக்கிற காய்கறி கடைகளுக்குப் பெற்றோர்களே சென்று வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. “நீ போய் வாங்கி வா” என்று சொன்னால் “நான் என்ன உனக்கு வேலைக்காரனா?” என்று கேட்கின்ற குழந்தைகளைக்கூட நான் பார்த்து இருக்கிறேன்.

பெற்றோர்கள் சொல்கிறபோது கடைகளுக்குச் சென்று காய்கறி வாங்கிவருவது, மற்றும் பிற மனிகைப் பொருள்கள் வாங்கிவருவது என்பது ஏதோ செய்கிற பணிகள் மட்டுமல்ல; அவை வெளி உலகத்தோடு நம்மை தொடர்புப்படுத்துகிற மெல்லிய இணையதளம்.

வாழ்க்கையை நாம் கடைவீதிகளில்தான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். புத்தகத்தின் பக்கங்களில் மட்டுமே நாம் உலக இயல்புகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

அறிவு எவ்வளவுதான் அழகான பண்டமாக இருந்தாலும், அதை பட்டறிவு என்கிற பாத்திரத்தின் மூலமாகத்தான் பத்திரப்படுத்த முடியும்.

அதைப் போலவே தாய்மார்கள், குழந்தைகளை காலையில் பள்ளிக்கு அனுப்ப அவசர அவசரமாக சமைக்கிறபோது, சிறுமிகள் காய்கறி நறுக்கித் தருதல், கீரைகள் அலசித் தருதல், அரிசி களைதல், பாத்திரங்களைக் கழுவி உதவுதல், வாசலில் கோலமிடுதல் போன்ற பணிகளில் ஒத்தாசை செய்தால், ஒவ்வொரு குடும்பமும் இனிமையான வீணையின் நரம்புகள் மீட்டும் சங்கீத மேடையாக மாறிவிடும்.

சிறுவர்கள் தந்தையின் இருசக்கர வாகனத்தை வாரத்துக்கு ஒருநாள் துடைத்துத் தருதல், கூரையில் சேர்ந்துள்ள ஒட்டடையை அகற்றுதல், மேசை, நாற்காலிகளில் படிந்துள்ள தூசிகளைத் தட்டி தூய்மைப்படுத்தித் தருதல் போன்ற ஒத்துழைப்பு நல்கினால், அங்கே பரஸ்பர புரிதலில், அபஸ்வரம் இன்றி ஆனந்தக் கச்சேரி நடைபெறும்.

பெற்றோர்களுக்குப் பணிகளில் ஒத்துழைப்புத் தருவதென்பது அவர்களுடைய நேரத்தை மிச்சப்படுத்துவதற்காக மட்டுமல்ல; நம்முடைய உடலையும் திடப்படுத்திக் கொள்வதற்காக என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உடல் என்பது ஒரு வழிப்பாதை அல்ல. உண்ணும் உணவு செரிமானமாக வேண்டுமென்றால் சிறிதளவேனும் உழைப்பை நல்குவது அவசியம். வியர்வை சிந்தாமல் வாழ்கிற வாழ்க்கை கடைசி காலத்தில் கண்ணீரைச் சிந்த வைத்துவிடும். அதனால் உடற்பயிற்சி செய்வது போல, இந்த உதவிகளை நாம் பெற்றோர்களுக்குச் செய்ய வேண்டும்.

இந்தப் பணிகள் நம் உற்று நோக்கும் ஆற்றலை அதிகப்படுத்தும். நம் ஜம்புலன்களையும் ஒரே கதியில் ஓடவைக்கின்ற குதிரையின் குளம்போசைகளாக ஒலிக்கச் செய்யும்.

இந்தப் பணிகள் ஓய்வுக்குச் சமமானவை. அவற்றை நாம் செய்து முடித்துவிட்டு வந்து பாடத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினால் ஒரு மணிநேரத்தில் வாசிக்கக் கூடியவற்றை, அரை மணி நேரத்துக்குள்ளாகவே கிரகித்துக்கொள்ளும் அதிசயம் நடக்கும்.

நமது கணித வகுப்புகள் மளிகைப் பொருட்களின் பட்டியலைக் கூட்டிக் கழிப்பதில்தான் நடைமுறை வாழ்க்கையோடு கை குலுக்குகிறது.

பெற்றோர்கள் படுகின்ற பதட்டத்தைக் குறைத்தால் நாற்பது வயதுகளிலேயே அவர்களுக்கு வருகிற ரத்தக் கொதிப்பு, இதய நோய் போன்றவை வராமல் தடுக்கலாம். அவர்களும் ஆரோக்கியமாக இருப்பார்கள்.

நாம் அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டு மகிழ்ச்சியாக அணுகி, ஒவ்வொரு வேலையையும் தியானத்தைப் போல செத்தால் பள்ளியிலும் நம் ஆற்றல் பலமடங்கு அதிகமாகும்.

இன்றிலிருந்தே பெற்றோர்களுக்கு உதவ முன்வருவோம். தோளுக்குத் தோளாக நின்று வாழப் பழகுவோம்.

49

அஞ்சல் கழுதும் எழுதுவோம்!

இன்று நம்மிடையே கடிதம் எழுதும் பழக்கம் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது. செல்போன், மின் அஞ்சல், குறுஞ்செய்திகள் அனுப்புவது போன்ற நவீன வசதிகள் நம் கடிதம் எழுதும் பழக்கத்தை அடியோடு மாற்றிவிட்டது. கடிதம் என்பது தகவல்களை பரிமாறிக்கொள்ள மட்டுமல்ல. கைகளின் மூலம், விரல்களின் வழியாக பேனா மை காகிதத்தில் இறங்கும்போது இதயத்திலிருந்து வார்த்தைகள் கசியும் உணர்வை ஏற்படுத்தும். அதை வாசிக்கின்றவர்களுக்கு எழுதியவர்களின் உதடுகள் பேசுவது போன்ற திருப்தியை உண்டாக்கும். எழுதுபவர் மனநிலை, உண்மையான நோக்கம், கையெழுத்தின் தன்மை ஆகிய அனைத்துமே கடிதத்தில் பிரதிபலிக்கும். தகவல்களோடு கருத்துகளையும், சரித்திர சான்றுகளையும் காட்சிப்படுத்தும். எழுதியவரை வெகு அருகில் கொண்டுபோய் உட்கார வைத்துவிடும் உன்னதம் வாய்ந்தவை கடிதங்கள். இவற்றை நவீன தகவல் தொடர்பு வசதிகளால் செய்ய இயலாது. கடிதம் என்பது வாணையில் எதேச்சையாக நம் விருப்பமான பாடல் ஒலிபரப்பாவதைப் போன்ற இனிமையைத் தரக்கூடியது. தகவல்களை நவீன ஊடகங்களின்

உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!

மூலம் பரிமாறும்போது, ஓலிப்பேழையில் (கேசட்) பதிவு செய்து பாடல்கள் கேட்பது போன்ற சுவாரஸ்யமற்ற நிகழ்வாக மாறிவிடும். நம் விருப்பமானவர்களிடமிருந்து வரும் கடிதத்தைக் கொண்டுவரும் தபால்காரருக்காகக் காத்திருப்பதே ஒரு தனி அனுபவம். கடிதத்தை உடனே பிரித்து உள்ளே என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று வாசிப்பது அடுத்த சுகம். அந்தக் கடிதத்தைத் திரும்பத் திரும்ப வாசித்து மகிழ்ச்சி அடைவோம். அம்மா கடுகு பெட்டியில் காச

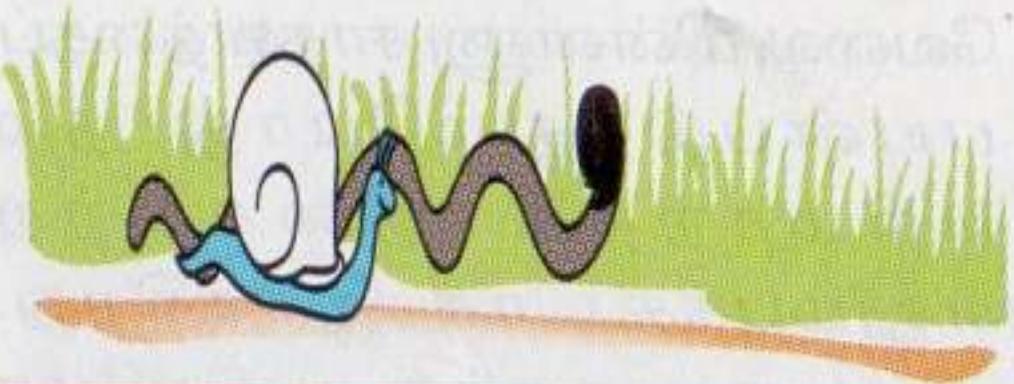

சேமித்து வைத்திருப்பதைப் போல கடிதங்களை பத்திரப் படுத்தி பாதுகாப்பது அடுத்த வேலை. மின்னணு சாதனத்தைப் பயன்படுத்தும் போது நம் பரிமாற்றம் தசையற்ற எலும்புக்கூடாக இருக்கிறது. எவ்வளவு சுருக்க முடியுமோ அவ்வளவு சுருக்குகிறோம். அது சாரமற்ற சக்கையாக மட்டுமே உள்ளதால் வாசிப்பவர்களின் இதயத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாது. அதில் சொற்களைக்கூட சுருக்குகிறோம், இலக்கணத்தை நழுவ விடுகிறோம், அடிக்கடி

பரிமாறி அதிக நேரத்தைச் செலவிடுகிறோம். நாம் சந்தித்த நிகழ்வுகளை கடிதத்தில் அழகாகப் பதிவு செய்வதன் மூலம், படிக்கிறவர்களுக்கு ஒரு புத்தகத்தை வாசித்த திருப்தியை ஏற்படுத்த முடியும். சாதனையாளர்கள் பலருடைய கடிதங்கள் இன்று சரித்திரத்தை பிரதிபலிக்கும் அத்தாட்சிகளாக அமைந்திருக்கின்றன. அவர்கள் கைப்பட எழுதிய கடிதங்கள் பல லட்சம் ரூபாய்க்கு ஏலம் போகிற அளவுக்கு மதிப்பு வாய்ந்தவையாக கருதப்படுகின்றன.

கடிதங்கள் மூலமாக வரலாறுகள் பதிவு செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. இலக்கியங்கள் சொல்லித் தரப்பட்டு இருக்கின்றன. நேரமை எடுத்துரைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அறிவுரைகள் வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றன. கடிதம் எழுதுவது என்பது ஒருவரின் பொறுமையை வளர்க்கும், விழிப்பு உணர்வை அதிகரிக்கும், மொழியின் சரளத்தை அதிகப்படுத்தும். கோர்வையாக ஒரு செய்தியை வெளிப்படுத்தும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தும். இவை அனைத்தும் நம் தகவல் பரிமாற்றத் திறனை அதிகரிக்கச் செய்யும். நம் நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களுக்கு இரண்டு வாரத்துக்கு ஒருமுறை கடிதம் எழுதுவோம். இதன்மூலம் நம் அனுபவங்களை பிறருடன் பகிர்ந்துகொண்டால் அறிவு அகலமாகும்; எழுத்து செம்மையாகும்!

50

யானுள்ள பொழுதாக்கம்!

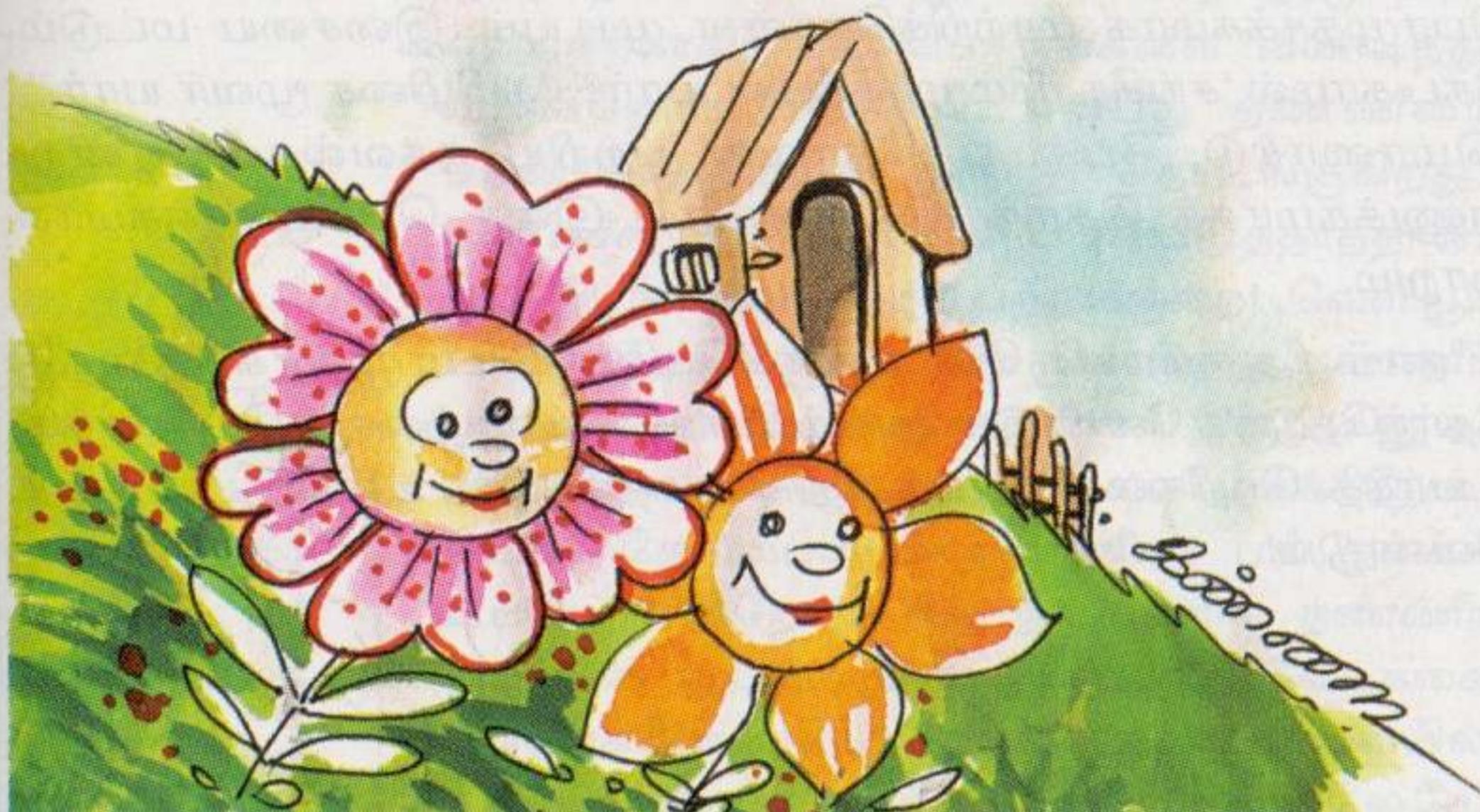
நாம் அனைவருமே படிப்பு எனும் கடிவாளம் போட்ட குதிரைகளாகக் கல்வியை குறுக்கிக் கொள்ளாமல் விண்ணில் பறக்கும் வானம்பாடிகளாக நம்மை மாற்றிக்கொள்வதற்கு ஒரு பொழுதாக்கம் (Hobby) அவசியம். நல்ல பொழுதாக்கம் நம் படிப்பை வளப்படுத்தும். பார்வையை அகலப் படுத்தும். அயற்சி ஏற்படாமல் வாழ்வின் சகல நிகழ்வுகளையும் ஆர்வத்துடன் அணுக அடித்தளம் அமைக்கும்.

நாம் தேர்ந்தெடுக்கின்ற பொழுதாக்கம் நம் விருப்பத்தைப் பொறுத்தும், நமக்கு இருக்கும் வசதிகளைப் பொறுத்தும் அமைய வேண்டும். நம் படைப்புத் திறனைப் பரிமளிக்கச் செய்யவும், அறிவை மேம்படுத்தச் செய்யவும் வழிவகுக்கும் பல நல்ல பொழுதாக்கங்கள் இருக்கின்றன. நம் பொழுதாக்கம் வன்முறையைத் தூண்டுவதாகவோ, சுற்றுச்சூழலைச் சிதைப்பதாகவோ இருக்கக்கூடாது. பட்டாம்பூச்சிகளைச் சேகரிப்பதும், வேட்டையாடுவதும் அழிவுப்பூர்வமான பொழுதாக்கம்.

நல்ல நூல்களை வாசித்தல், இனிய இசையைக் கேட்டல் போன்ற பொழுதாக்கங்கள் நம் மொழி

வளத்தையும், கிரகிக்கும் தன்மையையும் அதிகரிக்கச் செய்யும். தபால் தலைகளைச் சேகரித்தல், நானையங்களைச் சேமித்தல் போன்றவை நம் பூகோள அறிவையும், சரித்திர பரிச்சயத்தையும் ஆழப்படுத்தும். நானையங்களைச் சேகரிக்கும்போது, அவை வெளியிடப்பட்ட ஆண்டு, நாகரிகம், பின்னணி போன்ற சரித்திரச் சான்றுகளைப் பட்டியலிட முயன்றால் ஓவ்வொரு நானையத்திலும் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் சாரம் அடங்கியிருப்பதை அறியமுடியும். வீட்டின் முன் வெற்றிடம் இருப்பவர்கள் தோட்டக்கலையில் நாட்டத்தைச் செலுத்தலாம். அரிய வகைத் தாவரங்களைச் சேகரித்தல், புதிய புதிய தகவல்களைத் திரட்டுதல் போன்ற முயற்சிகள் நம்மை அறிவுத்தளத்தில் இன்னொரு அடி உயர்த்தும் தன்மை கொண்டவை. விஞ்ஞான மாதிரிகளைச் செய்து பார்த்தல் ஒரு சிறந்த பொழுதாக்கம். அது அறிவியல் குறித்த சந்தேகங்களை அகற்றுவதோடு, நேரடியாக நிகழ்த்திக் காட்டும் முனைப்பையும் ஏற்படுத்துவதால் பெரிய பெரிய தத்துவங்களை எளிதில் புரிந்துகொள்ள உதவியாக இருக்கும். கவிதைகள் எழுதுவது,

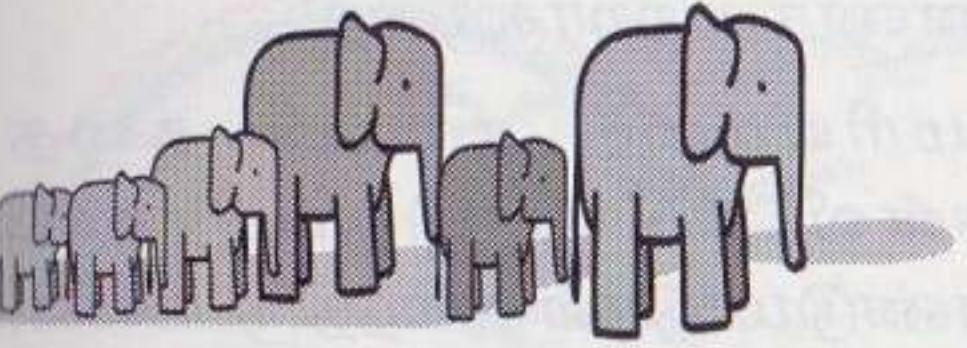

கட்டுரைகள் வரைவது, சிறுக்கதைகள் படைப்பது என்று படைப்பாக்கத்தை மையமாகக் கொண்ட பொழுதாக்கங்கள் உண்டு.

தினமும் ஒரு மணி நேரமாவது பொழுதாக்கத்துக்கென நாம் செலவிடுவோமோனால், அது பாடத்தில் நாம் செலுத்தும் செறிவை அதிகப்படுத்தும். பல்வேறு போட்டித் தேர்வுகளில் மாணவர்களின் பொழுதாக்கம் என்ன என்பதை மையப்படுத்தி அவர்களின் குணநலன்கள் ஆராயப்படுகின்றன. எந்தச் செயலையும் பொழுதாக்கமாக மாற்றிக்கொள்ள முடியும். இசையை மட்டும் கேட்காமல் ‘சங்கீத மும்மூர்த்திகள் யார்?’, ‘தமிழிசை மூவர் யார்?’, ‘மொஸார்டு, பேக், பீத்தோவன் பற்றிய தகவல்கள்’ என்று நுணுக்கமாகத் தெரிந்துகொண்டால் இசை பொழுதாக்கமாக மாறும்.

நாம் அனைவருமே ஆளுக்கொரு பொழுதாக்கத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அவற்றின் மூலம் வாழ்வைச் செறிவாக்கி உயர்ந்த நெறிகளை அடைந்து உலகத்தையே உன்னதமயமாக்க வேண்டும்!

வீணாக்க வேண்டாம்...

இன்று நாம் நிறைய பொருள்களை வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

எல்லா பக்கங்களும் எழுதப்படாமலேயே எத்தனை நோட்டுப் புத்தகங்கள் கழிவு செய்யப் படுகின்றன. நாம் அறையை விட்டுச் செல்லும்போது எத்தனை முறை மின்விசிறிகளை அணைக்காமல் சென்றுவிடுகிறோம். முழுமையாக உபயோகிக்காமல் எத்தனை சோப்புகளை எறிந்துவிடுகிறோம். பெற்றோர்களால் எளிதில் வாங்கித் தரமுடியும் என்பதற்காகப் பல பொருள்களை வீணாக்கத்து வருகிறோம். சிக்கனம் என்பது தண்ணீரை பயன்படுத்துவதில் இருந்து தொடங்குகிறது. தண்ணீரைச் சிக்கனமாக பயன்படுத்தாததால், பல இடங்களில் குடிநீர் பற்றாக்குறை! வெளியூர் பயணத்தின் போதும் காசு கொடுத்து தண்ணீர் வாங்க வேண்டிய நிலைமை. இருப்பினும், அஜாக்கிரதையாகவே தண்ணீரை உபயோகிக்கிறோம். குடிக்க தேவைப்படும் தண்ணீரை பல் துலக்க உபயோகிக்கிறோம். சில இடங்களில் தண்ணீர் குழாய்கள் மூடப்படாமல் இருப்பதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே செல்கிறோம். குவளையில் தண்ணீரை ஊற்றிவிட்டு குடிக்காமலேயே

வைத்துவிடுகிறோம். உலகின் பெரும்பகுதி கடலால் சூழப்பட்டிருந்தும் பூமியில் தண்ணீர் பற்றாக்குறை!

மரியாதை ராமன் கதை கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்கள். இரண்டுமாடுகள் வைத்திருப்பவள், 20 மாடுகள் வைத்திருப்பவளுக்குக் கடன் கொடுத்திருப்பாள். இந்தக் கதையில் இரண்டு மாடுகள் வைத்திருப்பவள் மிகவும் சிக்கனமாக இருப்பாள், தன் கால்களைக் கழுவதற்குக்கூட தண்ணீரை சிக்கனமாகப் பயன் படுத்துவாள் என்று சிக்கனத்தின் மேன்மை கதையில் பளிச்சிடும்.

சிக்கனம் என்பது பொருள்களின் உபயோகத்தில் மட்டுமல்லாமல், சொற்களின் உபயோகத்திலும் அடங்கி இருக்கிறது. தேவைக்கு மட்டுமே பேசுபவர்கள் கூர்மையூடன் இருப்பார்கள். அவர்கள் எல்லா பொருள்களையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தி பொருளாதாரத்தில் பணவீக்கம் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்வார்கள். மிஞ்சிய

பொருள்களை வீணடிப்பதைவிட மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பது சிறந்தது என கருதுவார்கள். ஒரு பொருளை நாழும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தாமல், அடுத்தவர்களுக்கும் கொடுக்காமல் அளவுக்கு அதிகமாக சேமித்து வைப்பது சமூகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அதிகப்படுத்தும்.

இன்று முதல் ஒரு சூத்திரம் வகுத்துக்கொள்வோம். பொருள்களை வீணடிக்காமல் முழுமையாகப் பயன்படுத்துவோம். தேவைக்கு அதிகமான பொருட்களை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து உதவுவோம். தண்ணீரையும், எரிபொருளையும் மிச்சப்படுத்துவோம். நாட்டுப்பற்றை பிரதிபலிக்கின்ற மேன்மையான செயல்கள் அவை என்பதைக் கருத்தில் கொள்வோம்.

முன்மாதிரிகள்!

வாழ்வில் உயர்ந்தவர்களை, முன்மாதிரிகளாகக் கொள்ள வேண்டும். வானத்தை இலக்காகக் கொண்டால்தான் மர உச்சியையாவது அடையமுடியும்.

மகாத்மாவிடம் உண்மையின் மகத்துவத்தையும், நேதாஜியிடம் துணிச்சலையும், பாரதியிடம் நேர்மையையும், வல்லபபாய் பட்டேலிடம் திண்மையையும் கற்றுக்கொண்டதால் அன்றைய இளைஞர்கள் நாட்டுக்காக உழைக்கவும், தியாகம் செய்யவும் எப்போதும் தயாராக இருந்தனர்.

நாம் யாரை முன்மாதிரியாக நினைக்கிறோமோ, அவர்களின் குணாலன்களை நம்மை அறியாமலேயே நம் ஆழ்மனதுக்குள் செலுத்த ஆரம்பிக்கின்றோம். அது பல விரும்பத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

பெரிய மனிதர்களின் ஓப்பற்ற பண்புகள் எப்படி அவர்களை வரலாற்றுச் சிறப்புமிகுக்க தலைவர்களாகவும் அறிஞர்களாகவும் உருவாக்கின என்பதை நாம் உணர்ந்தால், நம்மிடமும் அந்தப் பண்புகள் அரும்ப ஆரம்பிக்கும்.

ஆபிரகாம் லிங்கன் அமெரிக்க அரசியல்வாதிகளுக்கு ஆதரவு பூருஷர். நியூட்டன் விஞ்ஞானிகளுக்கு முன்மாதிரி. எடிசன் அறிவியல் அறிஞர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு. டான் பிராட்மேன் கிரிக்கெட் வீரர்களுக்கு உதாரண பூருஷர். துறைகளைத் தாண்டி அவர்களிடமிருந்து சாமானியர்களும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவை எத்தனையோ இருக்கின்றன.

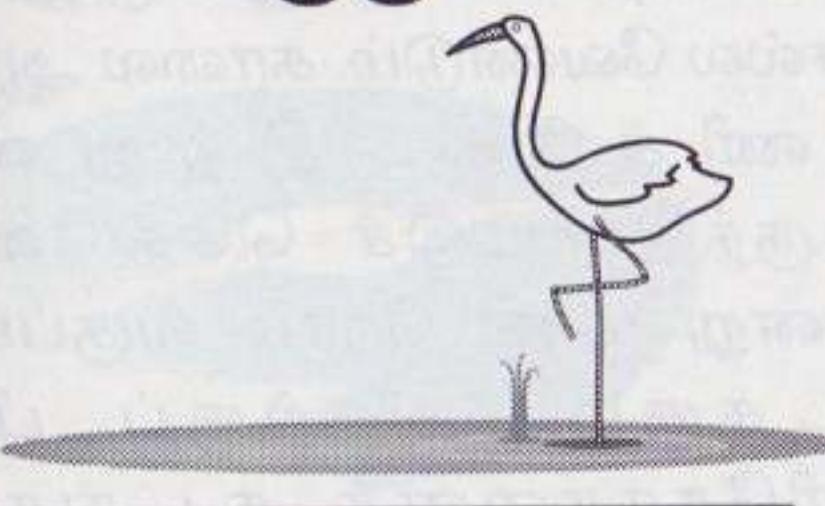
நாம் உயர்ந்த மனிதர்களை முன்மாதிரியாகக் கொள்ளாமல், பிரபலமானவர்களை எடுத்துக்காட்டாக ஏற்றுக்கொண்டால் நம் வாழ்க்கையே விரயமாகிவிடும். பிடித்தவர்கள் எல்லாம் முன்மாதிரிகள் ஆகிவிடமுடியாது. வெளித்தோற்றத்தில் அவர்களைப் போல தலைமுடியைத் திருத்திக்கொண்டும், உடைகளை அணிந்துகொண்டும், குட்டித் தெய்வங்களாக அவர்களைக் கொண்டாடிக் கொண்டும் இருந்தால் நம் நேரமும் பணமும்தான் வீணாகும்.

முன்மாதிரியாக ஒருவரை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும், ஒருவரைப்போல் காப்பி அடிப்பதற்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அடுத்தவரைப்போல வாழ ஆரம்பிப்பது ஆபத்தான செயல்! அது நிச்சயம் தோல்வியைத்தான் தரும். நாம் யாரை முன்மாதிரியாக வைத்துக் கொள்கிறோம் என்பதில்தான் நம் வாழ்க்கையின் வெற்றி அடங்கியிருக்கிறது. ஜனியர் மார்ட்டின் லாதர் கிங், காந்தியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டதால் நிறவெறியை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி பெற்றார். பணத்துக்காக விளையாடுபவர்களும், புகழுக்காக நடிப்பவர்களும், சுயநலத்துக்காக வாழ்பவர்களும், தனி மனித ஒழுக்கம் குறைந்தவர்களும் நமக்கு முன்மாதிரிகளாக ஆகமுடியாது. சுயநலமில்லாமல், எளிமையுடன், பணத்துக்கும் புகழுக்கும் ஆசைப்படாத நல்லவர்களே சிறந்த முன்மாதிரிகள்!

நம் பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களுமே பல நல்ல விஷயங்களில் நமக்கு முன்மாதிரிகளாகத் திகழ்கிறார்கள். நல்லவர்களை முன்மாதிரியாக பாவித்துக்கொண்டு அவர்கள் பண்புகளை நாமும் பேண முயற்சித்தால் நாம் இன்னமும் அழகாவோம்!

53

சோம்பலைத் தவிர்ப்போம்!

நான் பள்ளியில் படிக்கும்போது பல கடமைகளை உடனுக்குடன் செய்யாமல் தள்ளிப்போடுவது உண்டு.

அது அப்படியே மறந்துபோய், கடைசி நிமிடத்தில் அவசர அவசரமாக முடிக்கிற மும்முரத்தில் திருப்திகரமாக அமையாமல் அரைகுறையாக நின்றுவிடுவது உண்டு. அதேசமயம், அன்றைய வீட்டுப் பாடங்களை அன்றே எழுதுதல், அன்று நடந்த பாடத்தை அன்றே படித்தல், பாடப்புத்தகங்கள் கசங்காமல் அட்டைப் போட்டுப் பாதுகாத்தல் என்று சரியாக இயங்கும் சில சக மாணவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் எப்போதும் பதற்றம் அடையாமல் சலனமற்ற ஆழமான ஏரியைப் போல அமைதியாக திகழ்வதையும் கண்டு, அவர்களிடமிருந்து பலவற்றைக் கற்று, அவற்றை என் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தேன்.

கல்லூரியில் படிக்கும்போது சோம்பலைத் தவிர்த்து சுறுசுறுப்பை வளர்த்து, உற்சாகமாகச் செயல்படும் பழக்கத்தை, சேர்ந்த முதல் நாளில் இருந்து கடைபிடிக்கலானேன். எங்கள் கல்லூரி வாழ்க்கை வித்தியாசமானது. காலையில் ஏழு மணிக்கே செயல்முறை வகுப்புகள் தொடங்கிவிடும்.

நான் படித்தது வேளாண்மை
என்பதால் வெகுதூரம்
செல்ல வேண்டும். காலை ஆற்றை
மணி க்கே சிற்றுண்டி
அருந்திவிட்டுச் செல்வோம்.
மூன்று மணி நேரம் வகுப்புகள்
நடக்கும். அதற்குப் பிறகு
பரிசோதனைக் கூடங்களில்
செயல்முறை வகுப்புகளுக்குச்
செல்வோம். மாலையில்
பூச்சிகளைச் சேகரிப்பது,
தாவரங்களைத் திரட்டுவது
போன்ற பணிகளில் ஈடுபடுவோம்.
அப்போதெல்லாம் அன்றாடப்
பணிகளைத் தள்ளிப் போடாமல்
உடனுக்குடன் செய்வதன் பலன்
தெரிய ஆரம்பித்தது. பிறகு
அதுவே வாழ்க்கையின் நெறியாக ஆனது.

‘நானே செய்வோம்’ என்று நினைத்தாலே நாம் சோம்பேறிகளாகி விடுகிறோம். செயல்களை ஒத்திவைக்கும்போது அவற்றை மறக்கிற சூழலும் ஏற்பட்டு, பிறகு நாம் தவறு இழைத்தவர்களாகத் தண்டனைக்கு உட்படுகிறோம்.

சோம்பல்நம்மைத்தாழ்த்துகிறது. நம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்களையும் பாதிக்கின்றது. மாணவப் பருவத்தில் நம் சோம்பலால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது பெற்றோர்கள்தான். அவர்கள் பணிக்குச் செல்லுகிற பெரும் பொறுப்பையும் தாங்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பல நேரங்களில் நம் சோம்பல் அவப்பெயரையும், தொந்தரவையும் தருகிறது.

உலக வரலாற்றைப் படித்தால், சாதனையாளர்கள் எல்லோரும் சுறுசுறுப்பானவர்களாகவும், கடமையைக் கண்ணும் கருத்துமாகச் செய்பவர்களாகவும்தான் காட்சியளிக்கிறார்கள். அவர்கள் தூங்குகிற நேரம் குறைவு. ஓய்வெடுக்கும் நேரம் சொற்பம். வீண் பொழுதுபோக்குகளில் அவர்கள் ஈடுபட்டதே இல்லை.

நாம் சுறுசுறுப்பாக இருக்கும்போது நம் உறுப்புகள் அனைத்தும் வேகமாகவும் சீராகவும் செயல்படுகின்றன. அதனால், இன்றிலிருந்து நாம் சோம்பலுக்கு விடைகொடுப்போம். உற்சாகமாகச் செயல்படுவோம். படிப்பு சலபமாகும், பாடம் சுவையாகும், வாழ்வு இனிமையாகும்.

இனிமையான திருவிழா!

மகிழ்ச்சியாக வாழ முடிந்தவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளுமே உற்சாகத் திருவிழா!

நம்மால் மனதுக்குள்ளேயே மத்தாப்புகள் கொளுத்த முடிந்தால் வாழ்க்கை புஸ்வாணமாகாது.

திருவிழா என்பது கொண்டாட்டம் மட்டுமல்ல; அது ஒரு குறியீடும்கூட. பண்டிகை வரும்போது குழந்தைகளுக்குக் கொண்டாட்டமாகவும், பெற்றோருக்குத் திண்டாட்டமாகவும் இருக்கிறது.

அடுத்தவர்களை ஒப்பிட்டு அவர்களைவிட நல்ல புத்தாடை வேண்டும், அவர்கள் வெடிப்பதைக் காட்டிலும் கூடுதல் பட்டாசு வேண்டும் என அடம்பிடிக்கிற மனநிலை நம் எல்லோருக்குமே உண்டு.

‘அப்பாவால் முடியுமா?’, ‘அம்மாவால் சாத்தியமா?’ என்று நாம் நினைத்துப் பார்ப்பது இல்லை. ‘இந்தத் தடவை பொருளாதாரப் பிரச்சனையோ..?’ என கவலைப்படுவதும் இல்லை.

அன்பும் ஆடம்பரமும் எல்லைகள் அற்றவை. அடுத்தவர்களைப் பார்த்து ஆசைப்பட ஆரம்பித்தால் அதற்கு முடிவே கிடையாது.

'தீபாவளி வந்தாலே தலைவலி' என்று பெற்றோர்கள் நினைக்கிற அளவுக்கு அவர்களை இம்சிக்கிற குழந்தைகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பெற்றோர்கள் அன்புடன் எடுத்துக்கொடுக்கிற துணிகளை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக்கொள்வதும், அவர்கள் சக்திக்கேற்ப வாங்கித் தருகிற பட்டாசுகளையும் பட்சணங்களையும் புன்முறுவலோடு ஏற்றுக்கொள்வதும் நம் முக்கியக் கடமை.

'இந்த உடை ஒன்றுதான் நாம் வாழ்நாளிலேயே வாங்கப் போகிற உடை' என்பதைப் போல முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொள்வதும், கண்களை கசக்கிக்கொள்வதும், நல்ல பிள்ளைகளுக்கு அழகல்ல!

முறுக்குகளை நிறைய நொறுக்கித் தின்றுவிட்டு வயிற்றுப் போக்குக்கு வழி வகுத்துவிடக் கூடாது. அனைத்திலும் மிதமாக இருப்பதே மேன்மைக்கு வரைபடம்.

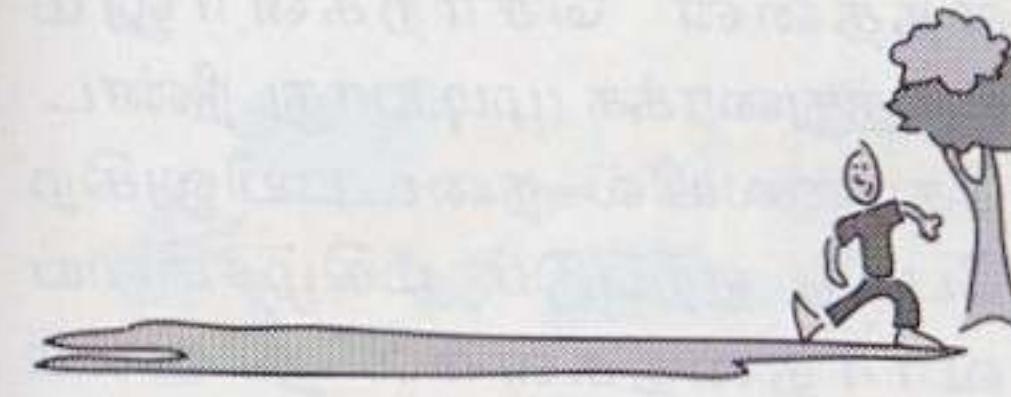
சிலருக்கு எப்போதும் அடுத்தவர் பொருளே அதிகமாகப் பிடிக்கும். அன்னன் உடைதன் உடையைவிட அழகாக இருப்பதைப் போலவும், தங்கை உடை தரம் மிகுந்ததைப் போலவும் தோன்றும்.

குதுகலிக்க வேண்டிய நாட்களில்கூட குழறிக்கொண்டு இருக்கின்ற இதயங்கள் உண்டு. அதற்கு முக்கியக் காரணம், நாம் அடுத்தவர்களை நோக்கியே நம் விழிகளை விரித்து வைத்திருப்பதுதான்.

'பட்டாசுகள் வெடிக்கிற சத்தம் பக்கத்து வீட்டுக்கு பலமாகக் கேட்க வேண்டும்' என்ற அவசரத்தில் திரியில் சரியாகத் தீவைக்காமல் கைகளை கருக்கிக் கொள்கிற குழந்தைகளும் உண்டு. இப்போது பட்டாசுகள் வெடிப்பது இல்லை. ஆனால், புஸ்வாணங்கள் வெடிக்கின்றன. இரவு நேரங்களில் மரக்கிளை பறவைகளையும் மிரள் வைக்கின்றன.

எச்சரிக்கை உணர்வோடு பாதுகாப்பைக் கருத்தில் கொண்டு வெடிகளை வெடிப்பதுதான் மகிழ்ச்சியை நீடிப்பதற்கான உபாயம்.

அன்பெனும் இனிப்பு கலந்து, மகிழ்ச்சியெனும் வெளிச்சம் சேர்த்து, பாசத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டு இனிமையான திருவிழாவாக தீபாவளியை கொண்டாடுவோம்.

இயற்கையை ரசிப்போம்!

நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகம் அழகு மயமானது. அது தன்னுள் இசையையும் கவிதையையும் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றது. பரபரப்பான வாழ்க்கை முறையும், கசக்கி ஏறிகிற நகர்ப்புறச் சூழலும் நம் பார்வையை இயற்கையின் பக்கமே திரும்பவிடாமல் செய்கின்றன. நாமும் சின்ன வயசில் இருந்தே மலைகளையும் அருவிகளையும் சின்னத்திரயில் பார்த்தே பழகிவிட்டோம். சூரிய உதயத்தைக்கூட திரயில் பார்த்துதான் தெரிந்து கொள்கிறோம். இயற்கையின் பிரமாண்டத்தை நாம் தொலைத்து விட்டோம்.

விடுமுறை நாட்களில் செயற்கை வெளிச்சங்களில் நம் பார்வையை இழக்காமல் இயற்கையை தரிசிக்க நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும். பரந்து விரிந்த மரத்தின் அடியில் கண்மூடி அமர்ந்தால் பல பறவைகளின் இசையையும், வண்டுகளின் ரீங்காரத்தையும் கேட்கலாம். பூக்களின் மணத்தை நுகரலாம். ஒரு வனமே பேரண்டமாகத் திகழ்கிறது. அதற்குள் எண்ணற்ற ஜீவராசிகள் கண் சிமிட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்வதே கலைக்களஞ்சிய அனுபவம்.

அடர்த்தியான அருவியில் குளித்து பெறுகிற அனுபவத்தை எத்தனை சொற்களாலும் எடுத்துரைக்க முடியாது. நீண்ட சோலையில் நடைபயிலுகிற போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சியை வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாது. எல்லா வர்ணங்களும் அனுபவங்களின் மொழிபெயர்ப்புகள்தான்!

இயற்கையை நேசிப்பவர்கள் வாழ்க்கையை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள் துணிச்சலோடும், நம்பிக்கையோடும் திகழ்கிறார்கள். விழிப்பு உணர்வு எளிதில் வசப்படுகிறது. உற்றுநோக்கும் திறனைக்கற்றுக் கொள்கிறார்கள். வலிகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளவும், காயங்களில் கலங்காமல் இருக்கவும் அவர்கள் பழக்கப்படுகிறார்கள். சமயோசித புத்தியும், துரிதமாகச் செயல்படும் ஆற்றலும் அவர்களுக்கு வந்துவிடுகிறது. அவர்கள் எந்தச் சூழலையும் சமாளிக்கும் பக்குவத்தை விரைவிலேயே அடைந்து விடுகின்றனர்.

ஆனால், இயற்கையான தலங்களுக்குச் சென்றபிறகும் அங்கே செயற்கையைத் தேடி அலைகிற இதயங்களும் இருக்கின்றன. காட்டுக்குள் குளிர்சாதன வசதியையும், மலை உச்சியில் ‘பிட்லா’வையும் எதிர்பார்த்து ஏங்குபவர்கள் அங்கே வீசும் இதமான தென்றலையும், கனிந்த இனிய பழங்களையும் தவறவிட்டு திரும்புகிறார்கள்.

விதவிதமானப் பூக்கள், செடிகள், கொடிகள், வண்ண வண்ணப் பூச்சிகள், பறவைகள், விலங்குகள் என எண்ணற அதிசயங்களை இயற்கை அதன் இதயத்தில் புதைத்து வைத்திருக்கிறது.

இயற்கையை ரசிக்க ஒவ்வொரு முறையும் காட்டுக்குத்தான் செல்லவேண்டும் என்றில்லை. தியான மனப்பான்மையோடு அருகில் இருக்கும் பூங்காவுக்குச் சென்றாலே போதும்!

வானத்தை கிளக்காக்குவோம்

குழுமையான வாழ்க்கை முறைக்கு பழகிக்கொள்வது முன்னேற்றத்திற்கான உயர்ந்த பயிற்சி. கட்டாந்தரையில் படுக்கும்போதும், கட்டில் மீது படுக்கும்போதும், மண் தரையில் உருஞும்போதும், மஞ்சத்தில் புரஞும்போதும் ஒரே மனநிலையுடன் இருப்பதில்தான் உயர்வு அடங்கி இருக்கிறது.

மற்ற உயிரினங்கள் எல்லாம் சிதைந்தும் குறைந்தும், காணாமல் போவதற்குக் காரணம் அவை இயற்கையோடு தங்களை அனுசரித்து கொள்ள மைதான்!

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு ராட்சத பல்லி இனம் உலகம் முழுவதும் பரவிக்கிடந்தது. வால் நட்சத்திரம் பூமிக்கு அருகே வந்தபோது ராட்சத பல்லி இனம் அழிந்தது. மனிதனோ தன்னைச் சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொள்கின்ற கலையை கற்றதால் இன்று வானத்தில் பறக்கவும், நொடியில் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் கற்றுக் கொண்டான். மனிதர்களிலேயே அதிகமாக தங்களை அனுசரித்துக் கொள்பவர்கள்தான் வரலாற்று புத்தகங்களில் வாசிக்கப்படுகிறார்கள்.

இன்ன உணவுதான் வேண்டும், இந்த வகை உடையைத்தான் அனிவேன், இந்த மாதிரி படுக்கையில்தான் படுப்பேன், இந்த வாகனத்தில்தான் பயணம் செய்வேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள் குன்றாகக் குறுகிவிடுகிறார்கள். எந்த உணவானாலும் சரி, எப்படிப்பட்ட சூழலானாலும் சரி, என்ன நான் பாத்திரத்துக்கு ஏற்ப வடிவமெடுக்கும் தண்ணீராக்கிக் கொள்வேன் என்று முதிர்ச்சியோடு இருப்பவர்களே மலையாக நிமிர்ந்து நிற்கிறார்கள்.

நம் முன் இரண்டு வாய்ப்புகள் இருக்குமேயானால், நாம் எளிதான் வாய்ப்பையே தேர்ந்தெடுத்து,

கடினமான வாய்ப்பைப் புறந்தன்றுகிறோம். சிரமப்படாமல் வாழ்க்கையைக் கழித்துவிட வேண்டுமென்பதில் குறியாக இருக்கிறோம். எல்லா நாளும் ஓரேநாள் போல நகர வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

எப்போது நாம் இதுவரை சந்தித்திராத ஒரு நிகழ்வைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோமோ அப்போது வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமாகி விடுகிறது. நாம் எதிர்கொள்ளும் மனிதர்களும் பிரச்னைகளும் பாடப்புத்தகங்களாகி விடுகின்றன. நாம் கற்றுக்கொள்கிற அனுபவங்கள் நம் எதிர்காலத்தை வளப்படுத்துகின்றன. சின்ன சிரமத்தையே பெரிய ஆபத்தாக பாவிக்காமல், அதைத் தாண்டி மேலே முன்னேறும் பக்குவத்தை நாம் அடைகிறோம்.

எனவே, நாம் பெரிய இலக்கை நிர்ணயித்து அதை நோக்கி அழுத்தமாக நடைபோடும் மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு வாழ்க்கைப் பாதையில் நாம் நடுகிற மரங்கள் பின்னால் வருகிற பலருக்கு நிழலையும் கனியையும், நிம்மதியையும் தரும்.

ஓய்ந் வேண்டாம்!

படிக்கிற வயதில் நமக்கு பெற்றோர்களைவிட உடன் படிப்பவர்கள் உன்னதமாகத் தெரிகின்றனர். அவர்கள் சொல்வதே நிஜம் என்று நாம் நினைத்துக் கொள்கிறோம். பல நேரங்களில் ஆசிரியர்களைவிட அவர்களே ஆதாஷ புருஷர்களாக இருக்கிறார்கள்.

நம் தோழர்கள் உடுத்தும் உடையும், அவர்கள் காணும் திரைப்படங்களும், உண்ணும் உணவும் நமக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகத் தென்படுகிறது. அவர்களைப் போலவே நாமும் இருங்க வேண்டும், அப்படி இருந்தால்தான் கொரவும்! இல்லாவிட்டால் அவமானம் என நினைத்து நாம் செயல்படுகிறோம். நமக்காக வாழாமல், அவர்களின் சாயலில் வாழ்வதற்கு முற்படுகிறோம்.

பல பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் தங்களிடம் பேசுகிற நேரத்தைவிட நண்பர்களிடம் பேசும் நேரம்தான் அதிகம் என்றும், நண்பர்களின் கருத்துக்குத்தான் அதிக மதிப்பு அளிப்பதாகவும் கூறுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஒரு சம வயது மாயையைப் பள்ளியும் கல்லூரியும் ஏற்படுத்தி, அதில் பல மாணவர்கள் புதைக்குழியில் சிக்குவதுபோல மாட்டிக்கொள்வதையும் என்னால் பார்க்கமுடிகிறது.

தன்னை மற்றக் குழந்தைகளோடு ஒப்பிடும் போது கோபப்படுகின்ற மாணவர்கள், தாங்கள் மட்டும் தங்கள் வசதிகள் குறித்து அடுத்தவர்களோடு ஒப்பிடுவதை நிறுத்துவது இல்லை. இது சின்ன வயதில் இருந்தே ஆரம்பமாகி விடுகிறது. நம் பெற்றோர்கள் அவர்கள் வருமானத்துக்கு ஏற்ப சிறந்த வசதியை நமக்காகச் செய்து கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிந்தும் கண்ணீரும் வியர்வையும், ரத்தமுமே நம் கைகளில் பாடப் புத்தகங்களாகத் திகழ்கின்றன என்ற அடிப்படை உணர்வு இருந்தால் நாம் அடுத்தவர்களை பார்த்து ஏங்கவேண்டியது இல்லை. பொருள்களாலோ உடைகளாலோ மதிப்பும் மரியாதையும் வந்துவிடுவது இல்லை. நன்பன் தினமும் காரில் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருகிறான் என்ற ஏக்கம் போய், ‘அவன் வெளிநாட்டுக்காரில் வருகிறான்’ என்று ஏக்கத்தில்கூட ஏற்ற இறக்கம் உள்ள காலத்தில் வாழ்கிறோம். இது எப்படியாவது விரைவில், எளிதில் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்கிற உணர்வைத்தான் தூண்டும்.

நம் மகிழ்ச்சி நம் கைகளில்தான். பருந்தைப் பார்த்து பெரிய இறகுகளுக்கு ஆசைப்படாமல், தன் சின்ன சிறகுகளுடன் சிலிர்த்து மகிழ்கிறது சிட்டுக்குருவி.

மணியம் செல்வன் பார்வையில்...

இந்த நூல் சிறுவர்களுக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதற்கான புத்தகம் என்றாலும், என்னெனப் பொறுத்தவரை இது பெரியவர்களும் படித்து அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. பெரியவர்கள் இந்த நூலில் உள்ள நல்ல கருத்துக்களைப் படித்து சிறுவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும். சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் நமக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்தவையாக இருக்கலாம். ஆனால், அவற்றை சொல்லியிருக்கும் விதம் புதுமையானது.

ஒருவருடைய எழுத்து நம்மிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த நூல் அப்படி ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியது. என்னெனப் போன்றவர்கள் நல்ல விஷயங்களைக் கற்கும்போது நல்ல ஓவியம் வருவதுபோல் அப்படி ஒரு தாக்கம். நல்ல கருத்துக்களைப் படிக்கும் போது வாழ்க்கையில் நல்லதே நடக்கும். அப்படிப்பட்ட சின்னச் சின்ன, நல்ல விஷயங்களை சுவாரஸ்யமாக சொல்லியிருக்கிறார் வெ.இறையன்பு.

‘உன்னோடு ஒரு நிமிஷம்!’ என்ற இந்த நூலில் உள்ள விஷயங்கள் இளம் தலைமுறைக்கு வழிகாட்டும் மந்திரச் சொற்கள் மட்டுமல்ல... பெரியவர்களுக்கும் உகந்த மந்திரச் சொற்கள். எந்த ஒன்றும் இன்ஸ்பிரேஷனாக இருக்க வேண்டும், இமிடேஷனாக இருக்கக் கூடாது என்பார்கள். இந்த நூல் படிப்பவர்களுக்கு இன்ஸ்பிரேஷனாக இருக்கும் என்பதே உண்மை. நல்ல கருத்துக்களை சிறுவர்களிடம் கொண்டுசேர்ப்பது கடினம். அப்படியிருக்க சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில், மிகவும் எளிமையாக, அழகாகத் தகவல்களைக் கொடுத்து இருக்கிறார். குழந்தையாகவே அவர் வாழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார்.

ஒவ்வோர் அத்தியாயத்தின் முடிவிலும் அழுத்தமான, ஆழமான கருத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார். உதாரணமாக, ‘தினந்தோறும் திருக்குறள் படிப்போம்; படிக்கிறபடியே நடப்போம். நடப்பதால் நானும் உயர்வோம்’ என்பதாக முடிக்கிறார். அதேபோல் பேனாபற்றிய தகவல்களில், நமக்குத் தெரிந்ததாக இருந்தாலும் புதிய கோணத்தில் பல தகவல்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். இப்படி இந்த நூலைப்பற்றி சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இந்த நூல் உலகளவில் எல்லா மட்டத்திலும் எல்லா தகவல்களையும் உள்ளடக்கிய பொக்கிஷம் என்றே சொல்லலாம்.